

От несравнимата авторка на СРЕБЪРЕН ПЛАМЪК
и ЛЮБОВ ИЗВЪН ЗАКОНА

СЮЗЪН ДЖОНСЪН

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

СТЕПНОТО ЦВЕТЕ

*Един роман,
изпълнен
с дива страст
и опасни
удоволствия*

СЮЗЪН ДЖОНСЪН СТЕПНОТО ЦВЕТЕ

Превод: Геновева Накова

chitanka.info

Той е княз, усвоил до съвършенство изкуството на еротичната съблазън. За него се говори, че предлага чувствени удоволствия, които една жена дори не може да си представи.

Тя се оказва изключителния дар в един скандален облог на тема любов...

Когато Ники се оказва насаме с красивата и целомъдрена Алиса, той е шокиран от откритието, че желае да притежава не само тялото ѝ. Има на разположение три дни и три нощи, за да спечели сърцето на тази горда и страстна красавица и да я открадне от човека, който се смята за неин съпруг.

ОБЛОГЪТ

Провинция Карелия

Велико княжество Финландия

Април 1874 г.

Последният бокал отдавна беше хвърлен след вдигнатия тост и се беше присъединил към блестящите късчета натрошен кристал в каменното огнище. Там разпръснатите кристални отломки отразяваха и преобразяваха светлината на огъня в поразителна, трептяща фосфоресценция. Няколко оцелели свещи се стичаха по свещниците, докато натрошените стъбълца на други представляваха безмълвно доказателство за капризните хрумвания на княз Николай, провел състезание по точна стрелба няколко часа по-рано.

Сега върху малък подиум в единия край на огромната стая, група уморени музиканти продължаваха да свирят дива, натрапчива циганска мелодия, без да откъсват очи от лицето на господаря си, младия княз, което, ставаше все по-мрачно. Надяваха се да успеят да събудят жизнерадостния дух на княз Кузан и по този начин да избегнат поне тази нощ други опасни прищевки.

В мигове като този, когато го налягаше страшна досада от света, князът се оттегляше в ловната си хижа, за да се отърси от меланхолията.

Ловната хижа на Ники беше вила от дърво и камък, построена от местни майстори в ранните години на XVII век. Шведски благородник беше изградил за себе си това убежище, разположено върху живописно скалисто възвишение сред борова гора. Терасовидните градини в италиански стил бяха направени по-късно от друг наследник след пътешествие в Италия. С навлизането на романтичните английски градини следващ потомък бе променил облика на цели акри гора, превръщайки дивата природа с екстравагантната си ръка и с десетгодишния труд на стотици работници в очарователни зелени пътеки и широки алеи, простиращи се вълнообразно върху хълмистия терен; венец на тази сложна схема бе станал малък гръцки храм,

издигнат върху отдалечена тревиста могила. Местните каменоделци бяха постигнали с грубо издялан гранит приемливо копие на оригиналната конструкция — проста, но като цяло приятна за окото интерпретация, симптоматична за модното по онова време всеобщо увлечение към своеобразни, скъпи и абсолютно безполезни сгради.

Въпреки че зрелият Ренесанс вече бил дошъл и отминал, когато било построено главното здание, до тези далечни северни земи не беше проникнал дори и най-слаб отзвук от лекотата, характерна за архитектурата на Ренесанса. Самата вила имаше изумително средновековен вид — каменни кули с островърхи плочести покриви прекъсваха от време на време линията на стените; прозорци с формата на бутилки, чиито крила бяха разделени от вертикални колони, улавяха и отразяваха северното слънце, а солидни основи от каменна зидария поддържаха тежките дървени стени на втория етаж. От разточителство и желание да демонстрира богатството си, шведският аристократ бе наредил да се сложат прозорци на всички възможни места, така че през многоцветните им стъкла струеше примамлива светлина и обливаше вътрешността на постройката.

Тази вечер княз Николай Михайлович Кузан забавляваше малка група познати офицери от кавалерийския си полк. След като бяха взели участие в празника на кавалерията на шести април с дългата показна езда и религиозните чествания, те бяха почувствали силна нужда от почивка и Ники ги беше поканил в хижата си на двуседмичен лов. През изминалите осем дни обаче в дивеч се бяха превърнали изключително представителките на женския пол, тъй като Николай предвидливо бе довел орляк проститутки-циганки, за да ги развличат.

Сега, с приближаването на утрото, мъже и жени лежаха прегърнати, пръснати из цялата стая — някои върху възглавници, разхвърляни по табризкия килим, други върху шарените дивани. Една двойка, заета с акт, който пред очите на не толкова разпусната публика би бил проява на изключително лош вкус, се беше разположила върху масата; всички бяха в различна степен обсебени от алкохола и не обръщаха внимание на нищо.

Таня, хубава млада циганка, се въртеше в провокиращ чувствен танц пред просналия се върху стола Ники. С едната си ръка князът леко придържаше малка манерка с коняк върху широката си гръд. С другата, небрежно отпусната върху облегалката, от време на време

мързеливо се протягаше към близката маса и обръщаше поредната карта от пасианса, който редеше незаинтересовано и без да бърза, докато наблюдаваше как Таня умело се извива в див, подлудяващ ритъм. През притворените си светлокафяви очи Ники гледаше как го примамва. Грациозното ѝ младо тяло, наполовина открито под оскъдната блуза и копринената пола, се приближаваше, после се отдръпваше, а от блестящите тъмни очи струеше развратна покана. Отблясъци от огъня играеха по златните тежки халки, висящи от ушите ѝ, по лъскавите гердани на изящната ѝ шия, които се люлееха върху трептящите ѝ полуоткрити гърди.

Зад завесата, водеща към коридора за кухнята, най-младият лакей прошепна на стар слуга, добре запознат с характера и привичките на господаря си.

— Князът винаги ли е толкова начумерен и мрачен?

Игор призна, че князът не е в особено добро настроение.

— Тия Кузан имат дяволски темперамент. Понякога са малко подобри от диваци — обясни незлобливо старият слуга, тъй като щастливо служеше в домакинството от десетилетия. — Обичат бързи коне, лоши жени и хубаво вино. От поколения отглеждат едни от най-хубавите коне в царството, като кръстосват английски кобили с жребци от конюшните на Орлов-Ростопчин и Провалски. Отглеждат и породата Стриелет, която е още по-рядка. Конете им са известни по цял свят. Младият княз също не се справя зле с разплода — възрастният човек се засмя. — Какъвто бащата, такъв и синът — добави тихо той, припомняйки си безразсъдствата на стария княз Михаил през младите му години, преди да се ожени за циганското момиче и да обуздае буйния си нрав.

— Още коняк!

Ревът откъм гостната отекна в ушите им. Младият княз Кузан нетърпеливо удряше по масата. Старият човек повдигна вежди и сви рамене, изразявайки весело примирението си със съдбата. И двамата слуги побързаха да изпълнят нареждането.

Бедрата на Таня продължаваха да се люлеят в хипнотично темпо. Танцът ѝ имаше за цел да възбужда първичното, лъстиво да провокира животинския инстинкт у мъжа.

И имаше успех.

Небрежно махвайки с покритата си с дантели ръка, Николай рязко освободи музикантите и отпи от новата бутилка коняк. После се изправи, музиката заглъхна и спря, а той вдигна девойката и изчезна в отделения със завеси алков.

Музикантите дискретно пристъпваха покрай пияните тела, избягвайки, доколкото можеха, натрошения кристал и китайски порцелан, които покриваха пода. Без да са напълно сигурни, че са се спасили от настроенята на ексцентричния млад княз и приятелите му грубияни, преди да се окажат достатъчно далеч от очите им, хората вече внимателно прекрачваха прага на двойната, богато украсена с дърворезба врата, когато запратена по тях бутилка вино се разби на хиляди късчета в касата и допълнително ускори оттеглянето им, като едва не засегна вървящия най-отзад цигулар. Някой пиян любител на музиката, без съмнение раздразнен от прекратяването на приятния акомпанимент, на фона, на който бе правил любов.

Докато препускаха през тесния, слабо осветен коридор и през фойето към относителната сигурност и спокойствие на огромния чардак на ловната вила, от гърдите на музикантите се изтръгна обща въздишка на облекчение.

— Бог да пази слугите, които ще трябва да обслужват сутринта младия княз Кузан. Ще бъде истински ад заради ужасното му главоболие и надебелелия език. Благодарим ти, Господи, че няма да го видим пак чак до вечерта, когато най-лошото ще е минало — въздъхна главният музикант.

— Може пък главоболието да го направи по-сговорчив или поне по-мълчалив. Никога не съм виждал Николай толкова начумерен като тази вечер. Сигурно му е омръзнала последната циганка, която топли леглото му — обади се уморено вторият цигулар.

— Е, да благодарим на добрия Исус, че ще бъдем далече от яростта му поне до довечера. Може би Таня ще успее да го извади от мрачното му настроение. Да лягаме да спим, въпреки че от нощта вече нищо не остана — предложи най-младият член на трупата.

В нишата Николай небрежно хвърли момичето на дивана, освобождавайки по този начин ръката си, за да поднесе коняка към устата си. Силната напитка се разля по гърлото му и го затопли. Благодаря на Бога за коняка, помисли си той. Прави живота по-поносим, като притъпява острите ръбове на реалността.

Ники се отпусна тежко до лежащото момиче, внимателно постави бутилката на пода и започна да изхлузва ловните си ботуши. Таня тихичко се сви в единия край на широкия, отрупан с възглавници диван и се облегна на покритата с гоблени стена, като го следеше с тъмните си очи.

— Не съм в настроение — каза тя нацупено.

Ники хвърли бегъл поглед на жената пиперлия, подпряла се на стената, и продължи да се освобождава от облеклото си.

— По-добре си върни настроението — изръмжа той.

Тръпка премина през тялото на тъмнокосата хубавица и страст заискри в черните ѝ очи. Макар едва на седемнадесет, Таня отдавна се беше научила да се приспособява към разнообразните мъжки вкусове в леглото, но предпочиташе насието, примесено със страст; враждебността я опияняваше.

— Няма. Уморена съм — повтори тя сприхаво и понечи да стане от леглото, спускайки дългите си, добре оформени крака.

Князът стрелна голата си, силна и мускулеста ръка към нея и сграбчи сатенените ѝ черни къдри, после я събори обратно в леглото и продължи да я тегли, докато погледът ѝ не срещна златистите му очи, святкащи от раздразнение.

— Кучка! — прошепна той, добре запознат със сексуалните предпочитания на Таня. Но след като цяла вечер бе наблюдавал изкусителните ѝ танци, не беше в настроение да позволи да си играят с него. — Ти винаги играеш игрички, нали? Тази нощ обаче, сладка моя малка уличнице, наистина съм обзет от подходящи за случая черни мисли, които ще ми помогнат да уважа предпочитанията ти. Ако насието е това, което искаш, ще бъда тъй любезен да ти го осигуря.

Таня вдигна ръка, готова да издере лицето му с дългите си нокти. Той я улови, преди да е достигнала целта си, рефлексите му още бяха относително бързи, независимо от огромното количество алкохол, което бе погълнал. Изви китката ѝ в жестоката си хватка и тя изстена от болка, или от удоволствие? Не би могъл да каже.

Докато я държеше, малкият ѝ розов език се показва и предизвикателно премина по пълната ѝ червена долна устна; тъмните ѝ очи взеха да се навлажняват, дишането ѝ започна да става накъсано.

— О, скъпа, ти наистина обичаш болката. Трябва да те представя на княз Горчевъв. Той има влечение към камшици.

Полузатворените клепки на циганката се вдигнаха и тя чувствено простена.

— Проклятие! — той я огледа с присвити очи. — Как бих могъл да насилвам жена, възбудена като тебе?

Ники грубо я натисна върху възглавниците, разтвори краката ѝ с коляно и изтегли нагоре и настрани от герданите зърната на гърдите ѝ, превръщайки ги в твърди връхчета, изтъкани от желание. Тялото ѝ се заизвива от това насилие и зъбите ѝ се впиха в и пълната ѝ долна устна, за да не закрепци от радост. Тя разпери ръце, за да се хване за нещо, когато той дръпна полата над кръста ѝ. Насилвайки я още по-диво, той яростно нахлу в разтапящото ѝ се тяло, като всеки бесен тласък освобождаваше част от чувството му за безсилие, всяка мощна вълна от страст беше безумна надежда за временна забрава. Таня започна да скимти, щом той се задвижи по-бързо в нея, проникващ необуздано и отдръпващ се дивашки, брутално. Ники не забелязваше, че от гърба му тече кръв — там, където циганката бе раздрала с нокти здравите мускули, които сега се движеха ритмично над нея.

Доста по-късно Николай внезапно се събуди. И най-слабият звук беше достатъчен да прекъсне съня му след многото кампании на източните фронтове, където дори едва доловимият шум можеше да бъде предупреждение за опасност — прокрадващи се киргизи, готови да започнат стремителна атака. Без да помръдва, той бавно отвори очи и през гъстите си черни мигли огледа алкова. Таня ровеше из дрехите му, захвърлени в безредие на пода. Търси рубли без съмнение, реши той, унасяйки се отново в сън. Княз Кузан беше изключително благосклонен към любовниците си и с небрежна щедрост ги отрупваше с подаръци, бижута, кожи и пари. Алчна малка кучка, каза си той по-късно, но не и нелюбезно, тъй като в края на краищата Таня трябваше да мисли за бъдещето си; прелестите на младостта щяха бързо да изчезнат.

Към средата на следобед раздразнението, избухливостта и главоболието бяха донякъде отзвучали; младият му братовчед Алексей и двама офицери от войсковата му част — майор Сернов и капитан

Илич, си почиваха на малката поляна в брезовата гора. Лежаха затоплени от априлското слънце, завладени от покоя, който цареше наоколо, далече от бърборещите, пъргави млади циганки, които бяха безсърдечно отпратени с думите да стоят далеч от очите им, докато не ги повикат.

Ники се беше изтегнал удобно на меката зелена трева, небрежно облечен в кожени бричове, затъкнати в кавалерийските му ботуши и везана риза на мужик, разтворена на врата. Ръцете му бяха сплетени под тила, а той леко примигваше под лъчите на яркото слънце в този хубав пролетен ден — поетичен ден от книгите, в който се разпукват пъпки и земята се възражда за нов живот.

Николай Михайлович Кузан беше мъж гигант. Мургавият му тен, гъстата черна коса, изпъкналите скули и орловият профил издаваха далечното родство на майка му с кавказките планинци. От белите, руски корени на баща си бе наследил не само страховитата физика, а и омагьосващите светлокафяви, влажни очи със зеници, толкова големи и тъмни, че изглеждаха черни; великолепни, красиви очи под гъсти вежди. Такива очи гледаха вече цели осемстотин години от пищните, екзотично величествени византийски икони; вълнуващо прекрасни очи, които можеха да бъдат проникателно будни, лениво притворени или затрогващо спокойни. Острите черти на лицето му бяха омекотени от тези изкусителни очи и от чувствената уста, сега свита от неудовлетворение.

Ники се изпъна, протегна жилавото си тяло като огромна котка, после пак се отпусна; тихите звуци на гората се носеха над него — листата на младите брези шумоляха, разлюлени от полъха на вятъра, нежен шепот идваше откъм ромолящия поток, който се плискаше в края на полянката, а отгоре долиташе неспирното цвърчене на птиците. Безметежната красота на природата можеше да отпусне измореното му тяло, но не успяваше да разсее вечната неудовлетвореност на духа. Ники бе отегчен. Отегчението — този постоянен и тягостен спътник, неизменно се влачеше по петите му. Той водеше тежкия и труден живот на безделник от много години. Хроничното безделие с неговата смъртна, еднообразна скука безмилостно го обвиваше в пипалата си.

Той се надигна, подпря се на лакът и през полуспуснати клепачи огледа другарите си, излегнали се безгрижно около останките от

богатата трапеза, която слугите бяха донесли от вилата. Ледът почти се беше разтопил в сребърната купа за охлаждане на вино, а наполовина изпразнените бутилки се бяха изпотили от горещината на пролетното слънце. Остатъците от разкошния *dejeuner sur l'herbe*^[1] лежаха пръснати по дамаската и две кучета вълча порода усърдно ги дояждаха. Сернов и Илич нехайно хвърляха зарове върху сребърен поднос, поставен на тревата между тях, а Алексей се беше зачел в един роман на Тургенев.

Ники заслуша с обичайното си толерантно равнодушие приятелската препирня, която съпровождаше хвърлянето на зарове.

— Довечера аз искам Сесилия; беше с теб през последните две нощи и мисля, че сега е мой ред — каза Сернов с малко мечешки тон.

— Какво да направя, като предпочита мен? — Илич самодоволно се усмихна.

— Не ме интересува. Тази вечер е мой ред — настоя Сернов.

— И каква би могла да бъде разликата? — поинтересува се Ники с ниско дрезгаво изръмжаване. — Всички уличници стават, и то във всяко едно отношение, стига човек да няма нищо против веднага да му омръзнат.

— О, не. Предпочитам дългите крака на Сесилия и елегантната ѝ грация пред чувствения чар на Олга — отговори Сернов пламенно, припомняйки си танцовите изпълнения на Сесилия от предната вечер.

— Хайде стига, Григор — забележката на княз Кузан издаваше цялото разочарование, което бе натрупал за своите тридесет и три години, — жените са еднакви — после легна по гръб под топлото слънце и затвори очи.

— Говори за себе си, Ники. Намирам Сесилия много по-привлекателна и възнамерявам да си мина по реда — заяви Сернов, предизвикателно наблягайки на думите си.

Златистите очи на Ники се спряха с леко презрение върху добродушния, но в момента не на шега разгорещен Сернов.

— Както желаеш, разбира се, Григор — отговори успокоително Ники. — Илич, нали разбираш, че като домакин трябва да се старая да задоволявам всичките си гости. Може би тази вечер ще успея да те принудя да вземеш Таня вместо Сесилия — учтиво каза той, като че ли предлагаше на гостите си за вечеря по-малко киселата от две ябълки.

— С удоволствие! — отвърна жадно Астракан Илич.

Таня беше метреса на Ники от три месеца и никой не се осмеляваше да я погледне, но щом Ники така щедро отстъпваше момичето, Илич трябваше да е глупак, за да му откаже. Ники спокойно продължи:

— Твърдо съм убеден, че за да оцелееш, е необходимо да се забавляваш, и че едно от изискванията на живота е да стоиш настрана, колкото е възможно по-дълго, от най-непростимия грях — еднообразието. Таня се превърна в монотонност за мене, така че е твоя, ако желаяш, Астракан — завърши решително Ники.

Той търпеше отегчението до известна степен, но всяко нещо си имаше граници, а Таня бе станала досадна. Щеше да ѝ даде подходящ подарък на раздяла, като се върнат в Петербург. Ники беше известен с щедростта си към своите любовници, а и тя щеше да си намери нов покровител достатъчно скоро дори ако Илич не пожелаеше да я задържи, увери сам себе си той.

Княз Кузан беше от онези аристократи, които запълваха свободното си време с дилетантски интерес към литература, изкуство и дори наука. Той прекарваше необходимото време в обществото, поддържайки социалните си контакти, като играеше комар, посещаваше клубове и се отдаваше на лов, риболов и езда, но най-вече като практикуваше изкусна, користна галантност, умело използвана в най-изтънченото занимание — любовта.

Той преднамерено парадираше с тези принципи, за които се предполагаше, че осигуряват продължителността на патрицианския строй на обществото, и публично отричаше култа към викторианската умереност и сериозност, който през седемдесетте години на деветнадесети век бе започнал да сграбчва в строгата си прегръдка дори пъргавия руски ум.

Сред каймака на висшето общество — аристократичните и изтънчени богаташи на Петербург, Ники се славеше като отчаянието на всички предприемчиви, изпълнени с надежди майки през последните петнадесет години и сега, когато беше на тридесет и три, с нежелание бе изоставен от всички, дори и от най-оптимистичните сватовници. Единствен син на богат и влиятелен княз с огромна власт, младият Николай сам беше несравнимо богат и също толкова красив; голям чаровник, ако случаят го изискваше, с буен темперамент, харесван и щедър към приятелите си, обожаван от родителите си и белязан с

липсата на каквито и да било морални предразсъдъци. Той гледаше на света със спокойствието, което му осигуряваха неговият произход и богатство, и бе разглезено дете на съдбата, което смята вселената за своя градина на удоволствията, тъй като все още не се бе случило нищо, което да смути тази удобна и съвършено ортодоксална вяра.

— Ники! Не можеш просто така да отстъпваш Таня! Вече нямаме крепостни селяни! — обади се младият Алексей с присъщия за неговите деветнадесет години жар и кавалерско чувство.

— Не се бой, Саша, нямам намерение брутално да я изхвърля навън в студа. Ще се погрижа добре за Таня — отговори тихо Ники, за да успокои младия си братовчед.

Вероятно Алексей е твърде млад, за да бъде излаган на безпътния, разгулен живот, който водя аз самият, помисли си с неудобство той. Може би трябваше да го изпратя у дома. Майката на Алексей, която угаждаше във всичко на най-малкия си син, все пак се беше поколебала да удовлетвори молбите на рожбата си за дълга почивка заедно с любимия му братовчед Ники. Сигурно беше права. Той самият изучи до дъно прословутата житейска поквара още преди да навърши деветнадесет, но вероятно новото поколение беше различно. Тътенът на недоволството и революцията, обещанието на индустриалната епоха се усещаха все по-силно в страната. Може би тези сериозни цели бяха типични за поколението на Алексей. Въпреки че революциите от 1848 г., които събориха тронове и свалиха правителства за една нощ, едва докоснаха Русия, а там, където го направиха — в отдалечените провинции, бяха безмилостно потушени, дори абсолютната руска монархия беше сметнала за разумно и честно през 1861 г. да освободи крепостните селяни.

Ники бе израснал разглезен в аристократично общество без цели. Нима обществото се беше променило толкова много за петнадесет години или просто Алексей по природа беше в по-малка степен фантазьор, по-малко безразсъден? — чудеше се той.

— О, младият рицар — пошегува се той с Алексей, — който толкова бързо се явява да защити изпадналата в беда нещастна девойка... така готов да се хвърли към очевидните заключения и изводи, винаги жаден да узнае цялата истина... както открито посочва въпросният автор.

— Чел си Тургенев? — попита Алексей невярващо и взе книгата, понеже никога не бе виждал по-възрастния си братовчед да прелиства в негово присъствие нещо друго, освен списание.

— Да, младежо. Мога да чета, както знаеш.

Безделието на Ники му оставяше толкова много свободно време. В края на краищата, човек може да запълни толкова малко часове от денонощието, като играе комар или се съвкупява, помисли си той, надсмивайки се над себе си.

— Не боли, като търсиш истината — изрази протеста си Алексей. — По-добре е, отколкото само да пиеш, да играеш комар и да развратничиш, което всички вие постоянно вършите — той внезапно млъкна, уплашен, да не би да е прехвърлил границите на приятелството. Обожанието, което изпитваше към по-големия си братовчед, беше забележително близо до боготворенето на идол.

Ники, винаги готов да угоди на малкия си братовчед, не се обиди, но каза тихо и дълбокомислено:

— Вие, младите, копнеете за основните цветове, копнеете за същественото, настоявате за абсолютни отговори на „прокълнатите въпроси“. Когато остарееете, ще откриете, че безусловните неща често са толкова неуловими, че не зачитат дори най-оптимистичното определяне. Не се безпокой за Таня, няма да позволя да ѝ се случи нищо лошо.

Ники въздъхна; изпитваше удивление пред свежата жажда за живот и наивността, които лъхаха от младостта на Алексей. Наистина ли и той самият е бил някога толкова млад? Знаеше тъжния отговор на този въпрос и се опита да прогони депресията, която винаги вървеше ръка за ръка с размишленията, свързани с изминалите седемнадесет безполезни, досадни години.

Ники никога не беше притежавал способността да се справя с безусловните неща, правилни или неправилни. Още от най-ранна възраст бе заразен със съмнения. Бе видял човешките същества в ослепително блестящата голота на тяхната греховност.

Макар и отчасти, за това отчаяние от грубата действителност можеше да бъде обвинено отличното му образование. В „Le Repos“ се бяха изредили много учители, за да посеят в ума на единствения син и наследник семената на своето знание, и бяха намерили плодородна почва в съзнанието на преждевременно развития млад княз.

Монументалните знания за отминали цивилизации, които бе усвоил, бяха засилили гибелната му склонност да вижда предлаганите от всяко поколение постижения като нищожни човешки усилия за промяна на вечната схема на нещата.

Липсата на илюзии от време на време довеждаше Ники до състояния на безпомощност, да не кажем цинична меланхолия. Той често избираше да прогони тези пристъпи депресия, като се впускаше в пиянски, безумни оргии и плътски удоволствия. Тези бягства в алкохолната лудост, които продължаваха по цели седмици, за известно време приспиваха червея на недоволството. Но това неудовлетворение така и не бе намерило своето обяснение, то бе единствено заглушавано и потискано с трескава активност, бутилка вино, женско докосване.

Илич прекъсна този нездрав унес с обичайната си приветлива общителност.

— Алексей, не се тревожи. Отлично ще се погрижа за хубавата Таня — увери той момчето.

— Ако първо тя не се погрижи за тебе — обобщи язвително Ники, вдигнал подигравателно вежди. — Надявам се, че можеш да си позволиш да ѝ се качиш. И тя като всички жени никога не може да бъде задоволена, въпреки че за разлика от алчната графиня Амалиенбург цената на удоволствията при Таня е ниска — отбеляза Ники, припомняйки си ненаситната алчност на Софи за бижута и кожи.

— Никакъв ли романтизъм няма, Ники, в тая твоя черна душа? — поинтересува се Сернов.

— Много малко — сухо отвърна Ники. Цинизмът му бе роден от разочарование, от постоянната борба да не потъне в задълбочаващата се меланхолия. — Повечето жени в богатия ми, проверен и доказан опит са проявявали далеч по-голям интерес към значителното ми състояние, отколкото към склонността ми да бъда романтичен. И богати или бедни, млади или стари, винаги са благосклонни — прекалено благосклонни. Развратнича наляво и надясно в тази страна от години, а съм взел своя дял и опитвайки вкуса на Европа, но все още ми предстои да откроя жена, която да е различна. Всичките са отстъпчиви, благосклонни, всички ти доставят удоволствие, но неизбежно стават скучни.

Според Ники съществуваше ужасна прилика между всички тези любовни авантюри, започвали така обещаващо и ставали после така еднообразни.

— Животът ден за ден става така проклето тъп, че започвам да възприемам аскетизма като единственото възможно бягство от установения ред — оплака се Ники.

Сернов зацъка съчувствено с език и се разсмя.

— Сърцето истински ме боли за хора като тебе, Ники. Ако го сториш, ще оставиш много нещастни, незадоволени жени след себе си в Петербург. Намекваха, че също като дук Дьо Ришельо пробягваш будоарите, както и че биеш рекорда на електора на Саксония по незаконни деца^[2]. Може би аз и Илич ще направим опит да успокоим тези скърбящи гълъбици в твоё отсъствие.

— Ако изчакаме около две седмици, дамите ще бъдат изключително зажаднели за нашите... ами, прояви на загриженост, бих казал — игриво заключи Илич.

— Грижа ли те е въобще за нещо, Ники? — попита Астракан полушеговито, полусериозно.

— Не ме интересува нито едно проклето нещо, струва ми се — прозя се князът.

— Нито дори жените? — попита Сернов.

— Най-малко пък жените, Григор — последва мързелив провлечен отговор. — Ако правя оценка по десетобалната система, ще бъда принуден да попитам има ли число, стоящо по-долу от нула?

— Признай си, Ники — продължи Илич по-сериозно, — че ще бъдеш още по-отегчен след седмица без, отколкото с жени. В крайна сметка има различни видове досада.

— Прав си, разбира се — съгласи се неохотно Ники. — Само да не бяха толкова отстъпчиви; това ми отнема удоволствието от преследването. Просто повече не съществува никакво предизвикателство. Мога да имам всяка жена, която си пожелае — князът затвори очи.

— О! Какви илюзии, каква липса на скромност — Сернов се разсмя.

— Три към едно, че не можеш — бързо се намеси Илич, който бе върл комарджия и не можеше да пропусне възможността за обзалагане.

Той би бил доста щастлив да прави облози дори за смъртта на майка си.

— Не мога какво? — попита Ники.

Изобщо не беше сигурен за какво се басира Илич, но също като него винаги беше готов за облози. В очите му блесна интерес.

— Не можеш да имаш всяка жена, която пожелаеш.

Князът седна.

— Ще загубиш. Но понеже съм блага душа, дори ще заложа известна сума. Да кажем, петдесет хиляди рубли — просто за да бъде по-забавно.

— Дадено! — Илич с удоволствие се засмя. — Има ограничение на времето за действие, да речем, три дни; това трябва да е достатъчно. И аз ще посоча жената, разбира се.

— Разбира се — отговори Ники дружелюбно.

Усети някакво слабо вълнение и в очите му проблесна искрица възбуда, когато мислите за преследването нахлуха в ума му. Нещо, каквото и да е, макар и дребно, само да го освободи от тази тягостна умора. Да, прелъстяването щеше да бъде много по-интересно от лова на четириноги. Освен това с жените преследването не беше всичко; винаги можеше да се разчита на допълнителни удоволствия, ако ловът приключеше успешно.

Човек вероятно може да извини Ники за неговата липса на скрупули, за безразличието му към чувствата на другите и за егоизма му, като вземе под внимание това, че в обществото, в което живееше, възможностите да наблюдава благородни помисли и дела бяха твърде ограничени, за разлика от възможностите да наблюдава прояви на напълно себична безмилостност в преследване на удоволствието.

— Сигурен ли си, че за тебе няма значение, коя ще избира? — поинтересува се Илич. Той помисли малко, после бледа усмивка озари приятните черти на лицето му; очите му се спряха на отсрещния бряг на реката, където на живописна малка морава се виждаше фигурата на жена, седнала близо до група брези и изцяло погълната от скицника и водните си бои.

— Няма абсолютно никакво значение — арогантно отвърна Ники. После се поколеба и се надигна, подпирайки се на една ръка. —

Сигурно нямаш предвид някоя престаряла вдовица, нали? Категорично тегля чертата до петдесет години.

Очите му с подозрение оглеждаха Илич.

— Не, не, нищо такава — увери го той. — Не се страхувай, зряла е точно колкото трябва.

Ники облекчено въздъхна, преодолял моментния пристъп на ужас.

— Зряла, казваш. Очаквам с нетърпение жертвата — рече той и отново мързеливо се изтегна върху зелената трева, усетил за първи път от седмици гъделичкащо вълнение в слабините. Облогът нямаше да се окаже детска игра, след като на карта бяха поставени парите на Илич, който се обзалагаше, за да спечели. Ники обаче също беше убеден в успеха си. Той вярваше в способността си да преодолее съпротивата, на която и да е жена, а изборът на Илич — някоя труднодостъпна, бдителна жертва, щеше да направи наградата на хищника много по-сладка.

— Чувствай се свободен да започнеш по всяко време — отбеляза Илич, ухили се на Сернов и като кимна към реката, посочи предмета на облога.

Тези думи откъснаха Ники от мислите му. Какво имаше предвид Илич? На това усамотено място едва ли можеше да се срещне някой друг, освен циганки и селски момичета, а те надали биха се поколебали и миг преди да се затъркалят с него в сламата. Нима Илич беше пиян толкова рано следобед?

Докато бавно се надигаше под разцъфналата дива слива, Ники протегна дългите си крайници и разкърши рамене, за да прогони окончателно мързела и сънливостта. Мускулите заиграха под финия лен на бродираната му селска риза, когато вдигна ръце и прокара пръсти през дългата си черна коса. Нямаше брада, тъй като уставът на Императорската гвардия изискваше гладко избръсната брада, нито пък си пускаше мустаци; единствена отстъпка пред последната мода бяха бакенбардите, които продължаваха няколко сантиметра по линията на челюстта.

Ники се отправи бавно към мястото, където Илич и Сернов още хвърляха зарове.

— Сигурно се шегуваш. В радиус от десет мили не може да има подходяща женска — каза той невярващо.

— Ще се осмеля да ти се противопоставя, чудесни мой жребецо. Насочи поразяващите си очи ей там през реката, към онази зелена морава. Вярвам, че ще забележиш пламъка на медночервената коса и възхитителното младо тяло под прилепналата дреха — Илич не можеше повече да сдържа смеха си и силно се закикоти, вперил поглед в ужасеното лице на Ники.

— Господи! Да нямаш предвид съпругата на стария търговец? Хайде стига, Илич, това говори твърде лошо за тебе. Разбирам желанието ти да направиш споразумението ни трудно осъществимо и не очаквах лесна или склонна да се отдаде плячка, но нека все пак се простираме в границите на благоприличието.

— Исусе! Ти и благоприличието дори не сте се запознавали — отвърна Илич, все още кискайки се, неимоверно доволен от избора си.

— Виж — взе да го умолява Ники, опитвайки се да го убеди, че е лудост да се захващат точно с тази жена, — защо не избереш някоя омъжена петербургска „дама“, която вече се е сдобила е необходимия наследник, но още не се е отклонила от пътеката на добродетелта, или пък непознато селско или циганско момиче, което цени невинността си, или дори съпругата на някой буржоа, която живее с пълното съзнание за честност и почтеност в брачните отношения? Всяка една от тях ще се окаже достатъчно трудна, но, Боже мой, съпругата на Валдемар Форсюс! Тя е абсолютно извън играта, мъжът ѝ рядко я изпуска от погледа си и я охраняват като ханъма в харем. Освен това, ако съдя по няколкото случайни срещи, когато съм успявал да я зърна на пазарния площад във Вийпури със съпруга ѝ, тя изглежда студена като желязна девственица. Като изключим тези „дребни“ проблеми — Ники вдигна вежди, за да подчертае евфемизма, — баща ми ще ме нашиба с камшик или ще получи апоплектичен удар, ако до ушите му стигне слухът за такава лудория. Земите на Форсюс се простират успоредно на нашите по дължината на цялата река, а татко държи на приятелски отношения с местните и винаги ми изнася лекции, как трябва да се управлява справедливо и с благост. Той е абсолютно против това някой да използва властта и влиянието си за автократични действия. Защо, мислиш, винаги внасям женските си? По-безопасно е, отколкото да развратнича наоколо из провинцията и да оставям извънбрачни деца близо до дома. Баща ми казва, че ветровете на промяната носят нова ера, в която благородниците, буржоазията и

селяните ще живеят заедно в някаква огромна социална общност. Знаеш, че той е много загрижен за производителността на именията си, за условията, в които живеят селяните му, зачита достойнството на работническата класа и е установил приятелски взаимоотношения с широките народни маси... Господи, за подобно нещо и дума не може да става! Освен това виждал ли си някога Форсюс? Той не е с всичкия си, подозирам; очите му горят трескаво и някак неестествено. Ще се откажа, с твоето благородно съгласие, единствено от тази жена, Илич, ако нямаш нищо против.

— Ни най-малко, Ники. *Au contraire*^[3], съвсем лесна печалба, бих казал. Това са петдесет хиляди прекрасни рублички и честно признавам, нямам нищо против да ги взема от тебе, щом с такава готовност ги предлагаш.

— По дяволите! — избухна сърдито Ники. — Не се отказвам от облога. Просто мисля, че трябва да избереш друга жена.

— Съжалявам, Ники, ти самият каза, че изборът е мой. Това е моят избор — и Илич посочи с театрален жест дребната женска фигура на отсрещния бряг, която дори не подозираше, че привлича подобно внимание, и продължаваше да рисува в пълно неведение, че добродетелта ѝ е предмет на интерес и дебати от страна на напълно непознати хора.

След като установи, че е безсмислено да спори, Ники с характерния си чар реши снизходително да отстъпи.

— Тогава смея да кажа, че трябва да се заемам с преследването на дивеча. Няма никакво време и т.н., и т.н.

Той се усмихна, вече развеселен и обхванат от тръпката на предстоящия флирт. За Ники пречките съществуваха, само за да бъдат отстранявани. Той преодоляваше препятствия, които биха поставили по-слабите натури на колене, а по-разумните и по-предпазливи мъже биха принудили най-малкото за момент да спрат.

— Ники, премисли нещата — намеси се с неудобство младият му братовчед Алексей, — това не е правилно. Баща ти изобщо не би приел подобно нещо. Да предположим, че разбере, тогава какво?

— С малко късмет, баща ми няма да узнае — отговори спокойно Ники на протестите на братовчед си. — Дамата едва ли ще бъде склонна да разтръби новината наоколо, а всички ние сме способни да си държим езика зад зъбите.

След като веднъж си наумеше нещо, Ники можеше да бъде голям инат, а и в края на краищата ставаше въпрос за петдесет хиляди рубли. Въпреки че лично нямаше нужда от парите, загубата им щеше да осуети любимия му проект за разкрасяване на кавалерията му. Великолепието на неговите войни затъмняваше всички останали, а екипирането на хората и конете с екстравагантни накити го изпълваше с гордост, но разходите бяха астрономически. Той взе да обмисля какво още би могъл да купи с петдесет хиляди рубли. Едни юзди от тъмносиня кожа, украсени със сребро, му бяха хванали окото само преди седмица при Неймеър. Освен това Ники скоро убеди сам себе си, че положението не беше толкова безизходно, колкото си го бе представял първоначално. Нарастващото вълнение, породено от несравнимото и пикантно развлечение, беше достатъчно да заличи и последната следа от някакви лоши предчувствия, ако изобщо бе останало нещо, което да го притеснява.

След като веднъж вземеше решение, Ники безстрашно заставаше лице в лице с предизвикателствата. Той смяташе, че светът е създаден единствено за негово удоволствие, и затова хрумванията му, дори и необичайните, трябваше да бъдат задоволявани.

Сега стоеше и се вираше в отсрещния бряг на рекичката със студен, пресметлив поглед. Накрая полугласно промълви:

— А сега това плаче за една хубава преценка, това изкуство на прелъстяването. Трябва да си прям, но не прекалено, трябва да умееш да шепнеш неискрени галювни думи с деликатна искреност, трябва учтиво да се усмихваш, когато се преструваш, че взимаш онова, което всъщност ти се дава доброволно. От само себе си се разбира, че човек не може да бъде прекалено обременен със скрупули.

— Всичко това е чудесно, но се отнася за обществото, в което се движиш ти, Ники — дръзко му отговори Сернов, — там, където всеки знае правилата на любовните двубои и рядко се отклонява от ролята, която трябва да играе. Мисля обаче, че в случая със съпругата на Форсюс ще си имаш работа с жена, незапозната с тези „тънкости“.

— Информиран съм от достоверен източник — злорадо заяви Илич, — че не е била опетнена от скандал.

— Досега може и да не е била опетнена от скандал — отбеляза сухо Ники и махайки небрежно за сбогом, тръгна към реката.

Ето как тези елегантни, отегчени и буйни младежи с неспокоен дух се замесиха в това невинно прегрешение, за да вдъхнат малко свежест и жизненост на своето безделие. Без усилия от тяхна страна зараждащата се индустриална епоха беше удвоила доходите им, които и без това бяха като на князе. Те бяха по думите на един съвременен летописец „с притъпени от разкоша сетива, изнервени от лесния живот, изхабени от развлечения“.

Що се отнася до обекта на тази гонитба, преследваната жертва, развлечението за нашите неспокойни млади райски птици — Алиса, младата съпруга на възрастния търговец Форсюс, тя бе невинна. Не толкова невинна, че да не осъзнава жестокостта или студенината на мъжа (никой, който бе живял шест години с Валдемар Форсюс, не можеше да не познава злото), но не беше научена как да приема нежните увертюри от човек, играещ играта на съблазняването. От тези неща тя нямаше представа. В знанията ѝ, получени от книгите, макар и изключителни, липсваше необходимата информация, на която учи житейският опит. Във висшите кръгове на петербургското общество любовните занимания и флиртовете си бяха извоювали статута на изящно изкуство, развито до съвършенство, и през годините Ники беше шлифовал своите практически и естетически умения до направо виртуозна вещина.

И така, изправяме се пред вековния сблъсък.

Ненаученото и незнаещо младо момиче неочаквано попада в ръцете на майстор, при това с дарбата на художник.

Кариерата на Ники във флиртовете всъщност започна, когато беше едва на седемнадесет, и този първи епизод остави завинаги своя катастрофален отпечатък.

Един следобед преди шестнадесет дълги години, когато придружаваше като послушен син Матап при многобройните ѝ визити, той улови вещия поглед на една от приятелките ѝ; може дори да се каже, че почти чу щракването в красивата глава на графиня Плентикова, когато тя за първи път осъзна, че мрачното затворено

момче, което често изпаднаше в тъмни романтични настроения, се е превърнало в мъж.

Дори на седемнадесет и не израснал напълно, Ники правеше невероятно впечатление — висок малко над метър и осемдесет, здрав, с широки мощни рамене, тънък кръст и елегантни бедра. Мрачната му тромавост, разбунтувана от противоречивите пориви на юношеството, изведнъж заинтригува графинята. С вещината на добър познавач на мъжката плът, Сонорина обходи с поглед прекрасното младо тяло, като че ли оглеждаше расов жребец.

Графиня Сонорина познаваше Ники още от люлката и на тридесет и шест години вече имаше две дъщери за женене. Но и тя самата все още беше изключително красива жена, слаба, дребна, златокоса; за фигурата си полагаше много грижи, а меката ѝ бяла кожа беше все още по момински свежа, въпреки че поддържането на тази хубост ѝ костваше доста време и грижи.

Както много други аристократи, граф и графиня Плентикови от дълги години бяха придобили навика да не се интересуват един от друг и никой да не се бърка в многобройните любовни авантюри на другия. Граф Плентиков прекарваше по-голямата част от времето си в провинцията или на континента, отколкото в Петербург, и това задоволяваше и двамата. Будоарът на Сонорина, в сребристо и бяло, беше сцена на много неочаквани сблъсъци, тъй като мъжете един след друг се тълпяха да отдадат дължимото на една от властващите красавици на деня.

През онзи първи топъл, летен следобед Ники разсеяно слушаше смехотворния поток от тривиални забележки и комплименти, който се лееше от пълните червени устни на Сонорина. Отвърщаше със задължителните модни отговори, но предпочиташе да плъзга очи по пищните ѝ закръглени форми, докато си представяше това меко тяло под своето.

На седемнадесет години Ники далеч не беше съвършен любовник, но не беше и невежа, а Сонорина определено смяташе да му предложи нещо повече от шери и закуски, когато го отведе да седнат в един ъгъл на огромната гостна и да разговарят. Майка му често хвърляше погледи към тях по време на визитата, знаейки твърде добре какво си е наумила Сонорина, но накрая се примири с неизбежното. През половината от живота си Сонорина бе използвала

прелъстителната сила на своята красота и успехът от въздействието ѝ винаги беше сигурен. В този случай Ники беше повече от склонен да се съгласи.

Така започна за тях дългото лято на сладката лудост. Сладостта облада душите и сетивата им; имаха нещо уникално, нещо, което да съхранят. Тя го учеше как да се отнася към жените и любовта, а взимаше от него горчиво-сладките спомени за суровата, неконтролирана страст на младостта. Той беше за нея едновременно мъка и екстаз, страдание по безвъзвратно изгубената ѝ младост и възторг, който я караше да цъфти под пламенното му голо желание. За страховете на Сонорина от приближаващата средна възраст нямаше лек — само временно облекчение в прегръдките на младия Ники, който я караше да забрави за миг грозещата я заплаха да остане без красотата си.

Родителите на Ники се върнаха в „Le Repose“ след месец, но той остана. За шестнадесетия си рожден ден беше получил наследство от дядо си, което му осигуряваше известна финансова независимост. Майката на Ники направи опит да принуди сина си да се върне с тях. Бе усетила, че е затънал твърде дълбоко, след като една вечер видя как блесналите от неприкрита страст очи на Сонорина поглъщат момчето ѝ на някакъв бал. Това беше толкова неприсъщо за фриволната вятърничава Сонорина, че всяваше ужас от възможните последствия. Колкото ѝ много княгиня Кайса-лина да обичаше графинята като приятелка, за нея беше невъзможно да я приеме като снаха. Княз Михаил запази спокойствие и се въздържа да дава бащински съвети, като се надяваше, че неразумният му син скоро ще се отегчи от тази авантюра. Ако времето не свършеше работата си, тогава вече щеше да се намеси.

През това лято връзката им стана известна, тъй като Ники с цялото си неблагоприятие придружаваше навсякъде графиня Плентикова. Той подреждаше живота си така, че да ѝ доставя удоволствие, понеже това задоволяваше и него самия. Когато излизаха, стоеше до нея като господар, като собственик.

Обаче в редките случаи, когато решаваше да напусне града за няколко дни, нито любовните милувки, нито заплахите можеха да го спрат. Разчитайки на прекрасния им интимен живот, Сонорина не налагаше контрола си, обичаен за нея в други случаи. Ники просто

ходеше там, където искаше. Никога не оставаше дълго и щом се върнеше, графинята се взираше в светлокафявите му, всепоглъщащи очи и през цялото ѝ тяло преминаваше тръпката на удоволствието.

Към края на август княз Михаил се намеси. Мълвите и клюките ставаха сериозни. Ники, забравил всякакво благоразумие, на практика се беше настанил в градската къща на граф Плентиков в отсъствието на благородника. Опасни мълви обикаляха клубовете. Говореше се, че съпругът рогоносец се кани да потърси възмездие от младото пале, което топлеше леглото на жена му. Тъй като граф Плентиков имаше репутация на човек, който отлично владееше оръжието, княз Михаил не желаше да бъде предизвикан дуел между толкова неравностойни съперници. Ники нямаше опит и едва ли щеше да оцелее след подобен сблъсък, независимо от уменията му да си служи с рапирата и пистолета. При дуелите младостта му изобщо не беше предимство, за разлика от очевидното ѝ предимство в спалнята.

Една сутрин Ники буквално беше изнесен от градския дом на графиня Плентикова от четирима телохранители на княз Михаил, докато слизаше по мраморното стълбище на път за стаята за закуска, където го очакваше Сонорина. През целия ден Ники вилня и бушува, обсипвайки със заплахи баща си, докато княз Михаил се опитваше да му обясни сериозността на положението. За нещастие синът му не се вслуша в гласа на разума.

Късно през нощта той успя да се изплъзне от пазачите си и се върна при графинята, за да я намери обезумяла от страх пред възможните последици от този скандал. Отдавна привикнала с принципите на аристокрацията да има неограничени любовни връзки дотогава, докато те не се превърнат в заплаха за личното ѝ благоденствие, тя беше извън себе си от ужас. Какво я беше сполетяло през това лято, та бе захвърлила всякакво въздържание и благоразумие? Буйният темперамент на Ники беше надделял над разума и предпазливостта ѝ. Ужасяващи предчувствия, че ще бъде отритната от висшето общество, тровеха мислите ѝ.

Крачейки из спалнята ѝ, Ники умоляваше Сонорина да се омъжи за него, но тя отказваше дори да помисли за сватба между младеж и жена, достатъчно възрастна, за да му бъде майка. Това ѝ се струваше подигравка. Тогавя той я помоли на колене да замине с него за континента — имаше много пари, щяха да водят бляскав живот заедно,

щяха да бъдат щастливи. Тя отново отказа — да бъде държанка беше в разрез с разбиранията ѝ. Тогава Ники разгорещено започна да повтаря, че не му остава нищо друго, освен да убие съпруга ѝ на дуел. Сонорина отново се ужаси от първичната, страстна природа на своя млад любовник. Сълзи бликнаха от очите ѝ и закапаха върху сплетените ѝ ръце.

Най-важното от всичко, казваше той, е любовта им да не загине. Никакъв риск не бе прекален, никаква цена не бе прекалено висока. Обезумял ѝ обещаваеше всичко, каквото би могла да пожелае, и чакаше отговора ѝ.

Но това просто не беше възможно. През целия си живот Сонорина беше приемала, без да задава въпроси, догмите, изтънчения етикет и протокола на изисканото петербургско общество и би се разделила с удобствата на този свят с такава охота, с каквато би станала циркова артистка. Тя се опита да обясни на Ники, че хората трябва да правят това, което изисква класата им, че трябва да разбират условностите на обществото.

Дори в тази млада възраст Ники беше достоен син на баща си и не си позволи нито да се цупи, нито да развали добрите си обноски. Когато я прекъсна надменно, изпънат като струна, и студено ѝ заяви да му спести тези нищо незначещи баналности, Сонорина бе разтърсена от скръб. Сърцето на младото момче също преливаше от болка и копнеж да я успокои, но той не можеше да ѝ даде онова, което тя искаше, осигуреност — безопасна, комфортна, уютна, луксозна сигурност. Тя горчиво заплака, когато вратата с трясък се отвори и бащата на Ники и слугите му още веднъж отнесоха младия княз Кузан. Сонорина хлипаше и шепнеше:

— Никога няма да бъда същата.

И младият княз Кузан вече не беше същия. Нишките на романтичните илюзии, идеализма и наивната вяра в щастието, които бе успял да съхрани в крехкото общество, в което живееше, се скъсаха през онази нощ и окончателно се заличиха през следващите две години, които прекара в Европа.

Княз Михаил не пое никакви рискове да изгуби единственото си дете от пистолета на ядосан съпруг на някой дуел. Той бе отвлякъл Ники, за да го спаси. След скарването си със Сонорина, Ники бе

нешастен, останал без илюзии младеж, така в края на краищата успяха да го убедят да напусне Петербург.

— Ще я забравиш, сине мой — каза тогава баща му и отчасти беше прав. В Европа не беше нужно да се самоубива. Моралът, който и без това никога не бе означавал много за него, го напусна завинаги. Животът му се изпълни с трескава активност и не след дълго този луд бяг успя да унищожи повечето от романтичните му спомени, но не, без да плати за това със самоизмъчването.

Две години по-късно в Петербург се върна един много по-мъдър и по-циничен млад мъж — студен, сдържан, елегантен, предпазлив. Той зае мястото си в обществото и никога повече не си позволи да избегне открит сблъсък. Всъщност даже се обиждаше изключително лесно, а поведението му бе повече от провокиращо, дори изнервящо, така че скоро, след пет дуела за пет години, името му придоби мрачна известност. Ники дори успя да се срещне с графиня Плентикова на обществено място и любезно прекара времето с нея, като че ли страстната им любов никога не беше съществувала. Костваше му известни усилия, тъй като сладостта на първата любов не се забравя, но той вече беше пораснал, пък и добрите обноски го изискваха. Трябва да се даде пример, весело си напомняше той.

Но нещастната любов предначерта пътя на бъдещите му връзки. Никога повече не допусна до себе си любовта, като се кълнеше, че глупостта да предложи сърцето и душата си само за да бъдат отхвърлени, няма да се повтори. Жените се превърнаха просто в забавление — подходящо вместилище за страстите му, когато го обземаше такава потребност, или просто фриволно занимание, с което да убива скуката.

[1] Закуска или обяд върху трева (фр.). — Бел.пр. ↑

[2] Не се налага да споменаваме, че думите не трябва да се възприемат буквално, тъй като в действителност княз Кузан далеч отстъпвал на негово височество Август Силния, електор на Саксония, който имал 354 извънбрачни деца. — Бел.авт. ↑

[3] Напротив (фр.). — Бел.пр. ↑

ПРЕЛЪСТЯВАНЕТО

Като прескочи леко през бълбукащата вода, Ники тихо се промъкна зад Алиса. Тя седеше с гръб към реката със скициник в скута и с лекота рисуваше горски сцени с ярки водни бои.

— Николай Михайлович Кузан на вашите услуги, госпожо — каза той тихо (и необмислено на обичайния френски, на който говореше руската аристокрация, но който рядко се използваше в тази част от херцогството).

Алиса подскочи и изтърва скициника, боите и четките.

— Приятно ми е, господине — заекна тя, отговаряйки на същия език, но напълно разстроена от внезапната поява на красивия млад непознат, който гледаше надолу към нея. Изчерви се от неудобство под изпитателния му поглед.

Ники въпросително повдигна вежда, усмихна се леко и спокойно зачака тя да се представи. Мълчанието се проточи и накрая Ники ѝ подсказа сам:

— Сигурен съм, че съм ви виждал във Вийпури, но за нещастие винаги от разстояние — каза меко той. — Страхувам се, че не знам...

— Разбира се — изтърси Алиса, притеснена от лошите си обноски, но все още хипнотизирана от проникателните бледозлатисти очи, които продължаваха да я оглеждат. — Съжалявам, извинете ме, мою. Госпожа Валдемар Форсюс на вашите услуги, господине — отвърна бързо тя и направи реверанс.

Надявам се да е така, си каза Ники. Очите му поглъщаха фигурата ѝ, приведена в грациозен поклон.

Предишните бегли погледи, които Ники бе хвърлял към госпожа Форсюс, не я бяха преценили правилно. Тя не беше просто поредната здрава селска девойка, хубавичка и жизнена. От красотата ѝ дъхът му секна. Отдалече косата ѝ изглеждаше медночервена. Всъщност беше искряща, буйна, златисточервена; очите ѝ бяха големи, тъмновиолетови, с привлекателни дълги мигли; устните ѝ подканяха (все още леко разтворени от изненада), млечнобялата ѝ кожа беше

безупречна; роклята ѝ очертаваше пълна гръд и хубави бедра. Наистина бе красива и Ники я наблюдаваше с тънката усмивка на вещ естет. Но втората му мисъл, уви, беше само отчасти естетична, тъй като нейният зрял сексапил разпали похотлива страст в разкрепостената душа на Ники.

Очите ѝ, засенчени от дълги ресници, блестяха от изненада и жизненост и когато срещна погледа на Ники, бялата ѝ кожа поруменя под жадния му взор.

Странно беше мъж с неговия опит, преситен от любов, да усеща такъв смешен, луд младежки възторг, но с Ники се случваше точно това. Докато гледаше вдигнатото към него красиво лице, той усети как в него се надига желание, предизвикано от вида и уханието на това съвършено творение от женска плът. Хрумна му приятната мисъл, че невинното прелъстяване щеше да се окаже вълнуващо.

— Сигурно сте роднина на княз Кузан, собственика на ловната вила — отбеляза Алиса малко сковано, усетила, че трябва да каже нещо, за да развали магията на тези магнетични и смущаващи светлокафяви очи.

— Самият той, госпожо — безгрижно отвърна той с дълбок, дрезгав глас. — Позволете да събера принадлежностите ви за рисуване, които така неразумно ви принудих да изпуснете — продължи любезно Ники, отпусна се на едно коляно и започна да събира нещата ѝ.

— О, не, мосю, това изобщо не е необходимо — бързо отговори Алиса, извънредно притеснена, — сама мога да го направя.

Тя също коленичи и като обезумяла взе да прибира моливи, четки и бои. Самият княз Кузан тук! Беше ужасяващо! Направо загуби самообладанието си. Мълви и клюки за високото му положение в обществото и за лудориите му бяха проникнали дори в нейния затворен свят. Тя просто щеше да умре от унижение, ако още веднъж заекнеше; сигурно изглеждаше като най-недодяланото, най-невъзпитано момиче, което някога бе срещал.

По едно време ръцете им се докоснаха, тъй като и двамата посегнаха към един и същ предмет. На Ники му беше забавно да види как тя сведе поглед объркано и дръпна ръката си, като че ли я беше изгорила. Наистина ли беше невинна? Той се замисли: Невъзможно! Нали беше омъжена за този стар мизантроп Форсюс. Нямаше

съмнение, че беше съвършена кокетка, която много ефектно може да се изчервява в подходящи случаи. Каквато и да е, помисли си той, невинна или притворна, ще разбере, преди да са изминали и три дни.

След като всички принадлежности за рисуване бяха върнати в кошничката, Ники удобно отпусна мускулестото си тяло на тревата и учтиво сподели мнението си, след като огледа нарисувания от нея пейзаж:

— Вие сте завършен художник, госпожо Форсюс. Самоука ли сте, или сте усвоили някъде това изкуство?

Алиса не отговори.

— Моля ви, седнете — предложи сърдечно той и потупа тревата, понеже тя продължаваше да стои на колене. — Такъв прекрасен пролетен ден е, че импулсивно реших да вкуся от природата, и като ви видях да рисувате, наруших уединението ви. Ще ми простите ли за нахалството? — и той се усмихна топло, за да прикрие лъжата си.

Със заучените си умения продължаваше да се опитва да я предразположи. Какво ѝ оставаше да каже, ако не искаше да прозвучи като грубиянка?

— Разбира се, княз Кузан, не е необходимо да се извинявате. Прав сте — каза тя, докато сядаше доста сковано на тревата, но на разстояние от него, което той не пропусна да забележи. — Времето е забележително за тази ранна пролет.

— Учили ли сте някъде? — повтори учтиво той.

— О, не. Никога не съм напускала Хелзинки, но родителите ми са учили в Париж; всъщност запознали са се, докато са рисували край Лувъра. И двамата бяха мои учители, въпреки че за баща ми рисуването беше по-скоро хоби. Интересуваше се от историческите корени на „Калевала“^[1]. Посвети живота си на това — беше събрал и подредил тридесет и пет строфи от епоса, преди той и майка ми да починат.

Болка, която не можеше да се сбърка с нищо друго, премина през красивото ѝ лице и гласът ѝ секна.

Очевидно произхождаше от дребното дворянство; това обясняваше изисканата ѝ красота и свободния ѝ френски, помисли си той.

— Моите съболезнования, госпожо, споменът ви причинява болка.

Алиса кимна, неспособна да говори. Споменът за смъртта на родителите ѝ все още я парализираше дори и след толкова време. С неимоверни усилия тя се върна към настоящето и бързо отхвърли съчувствието на княз Кузан и собственото си самосъжаление.

— Това се случи преди шест дълги години и съм напълно способна да преживея загубата.

Ники обаче видя, че не е така, и усети необичаен прилив на състрадание към очевидно смутената жена. Тя изобщо не се преструваше, когато си спомни за смъртта на родителите си.

— С вашия опит в изкуството без съмнение се интересувате от последните произведения на странниците — започна той нов разговор, надявайки се да я откъсне от мъчителните ѝ мисли. — Присъствах на забележителна изложба на техни работи миналата зима в Петербург.

Смяната на темата постигна много по-голям успех, отколкото се беше надявал. Очите на госпожа Форсюс, лицето ѝ, в миг засияха.

— „Странниците“! — възкликна тя. — Наистина ли сте виждали техни творби?

— Да, имам няколко каталога от изложбите им и малък пейзаж на Шишкин.

Виолетовите ѝ очи се разшириха, изпълнени с омайващо вълнение.

— Така ли? — тя пое въздух смаяна, а върху лицето ѝ бе изписано преклонението на дете.

Ники се въздържа да ѝ разкрие, че не изпитва почти никакъв интерес към „Странниците“ или към каквито и да били други художници. Беше принуден да посети изложбите против волята си, понеже любовницата му, графиня Амалиенбург, го подмами и той беше в достатъчно добро настроение, за да се остави да бъде убеден с нейните изключителни, доставящи чувствено удоволствие методи. А колкото до пейзажа на Шишкин, единствената причина да го купи бе, за да подразни онова надуто магаре граф Борчев, който си беше наумил да има картината. Ники бе неимоверно удовлетворен, когато след лекомислените си наддавания получи картината срещу бомбастична сума, каквато графът не можеше да си позволи. Личният му секретар Иван Долороски съвестно донасяше каталозите от изложбите, както и всяка нова книга, брошура или статия, които се публикуваха, и ги добавяше към огромната библиотека на Ники. На Иван му беше даден

картбланш да купува всичко за библиотеката, понеже това занимание доставяше удоволствие на младия човек. Ники бегло си спомняше, че Иван му беше говорил възторжено за новия каталог на страниците; благословени да са небесата, че от време на време надаваше ухо на ентузиазиранияте монолози на Иван.

След успешния опит на Ники да я откъсне от мрачните ѝ мисли Алиса заговори свободно, изразявайки възхищението си от тези нови художници, които с техниката си *par excellence*, изобразяваха значими за обществото теми, исторически събития, пейзажи, които имаха жлъчен ефект, наред с изключителното си изпълнение.

Алиса цялата излъчваше възторг, когато заговори за смелостта на Крамской и група студенти сподвижници, напуснали академията след диспут върху същността на материята. Тя обясняваше как „Бунтът на тринадесетте“ беше създал т.нар. передвижници^[2], или страници, които обосноваваха убежденията си, черпейки идеи от революционната книга на Чернишевски „Естетическите отношения на изкуството към действителността“, която очертава новите принципи на реалистичното изкуство.

— Вижте, моите родители също бяха натуралисти; рисуваха сред природата, а не в ателие. Това беше революционно за тяхното поколение, но те познаваха много френски художници, които почиваха в Барбизон и работеха само на открито.

— О, да, авангардът на — как наричаха тези млади художници в Париж? — импресионистите?

— Да, точно така! — отвърна с удоволствие Алиса. След смъртта на родителите си тя не бе имала дори най-малката възможност да говори с някого за изкуство. — И Репин... — тя пое дълбоко въздух и продължи екзалтирано: — какви теми... може да те разплаче.

— Новата му картина „Бурлаци на Волга“ беше довършена миналата година след тригодишна работа. Когато я видях, останах без дъх от несравнимия му реализъм — каза Ники.

— О! — последва нова въздишка на вълнение и Алиса забърбори свободно без каквито и да било задръжки. От Ники се искаше само от време на време да измърморва нещо в знак на съгласие, пък и в крайна сметка той не беше съвсем некомпетентен относно новите течения в изкуството.

Живял две години в Париж, Ники често и продължително обикаляше Европа и когато бе принуден да се подчини на желанието на графиня Амалиенбург да посети изложбите на новото изкуство, за да ги видят на авангардните изложения, той не беше непросветен. Зад обичайното си безразличие криеше остър ум и проникателност далеч над средното ниво. Интересуваше се от много неща, но не го показваше. Така че когато купи пейзажа на Шишкин, взе също малък натюрморт на Саврасов, който изпрати на майка си и който беше напълно забравил.

— Някои от каталозите са в библиотеката в ловната вила, а също и пейзажът на Шишкин — излъга той. — Вероятно бихте приели да дойдете на чай някой следобед и да ги видите — предложи небрежно. Тази вечер щеше да изпрати съобщение на Иван да му достави каталозите и картината възможно най-бързо, където и да се намираха.

— Не! Не! — Алиса възкликна много нервно. — Не бих могла, съжалявам, би ми доставило огромно удоволствие, но... — тя спря, изпаднала почти в паника.

Толкова прозрачни ли бяха намеренията му? Ники се зачуди, почувства се неловко и реши да не настоява повече. Бързо смени темата, пускайки в действие целия си чар, за да тушира необичайната тревога, предизвикана от поканата му.

Ники не можеше да знае, че не той, а ужасът, който Алиса изпитваше от съпруга си, беше причината за този необичаен и силен страх. Валдемар Форсюс съвсем скоро беше бил Алиса два пъти — не жестоко, но достатъчно, за да я уплаши. След години напълно безразличие, откакто се роди дъщеря им, Форсюс отново започна от време на време да я тормози със странни и отвратителни искания. Алиса беше уплашена до смърт и с всеки изминал ден ставаше все по-сигурна, че скоро щеше да се наложи да вземе дъщеря си и да напусне съпруга си, независимо от последствията. Последните няколко месеца бяха толкова непоносими, че всеки ден се чудеше колко ли още може да продължи така.

През следващия четвърт час Ники се придържаше към любезности и общоприети теми, като напълно успя да възвърне доброто настроение на Алиса заедно с божествената ѝ усмивка. Чувствайки, че е по-добре да си тръгне сега, когато

благоразположението ѝ се бе върнало, се изправи и извисен величествено над нея, спокойно отбеляза:

— Бих могъл да донеса каталозите, ако, разбира се, рисувате тук утре.

— Не знам. Не мога, имам предвид... не мисля — взе да заеква тя нерешително.

— Няма значение, ако имате друга работа — увери я той. — В момента нямам какво да правя и ако не сте тук, разходката в околността приятно ще запълни времето ми — той леко се усмихна: — Очарован съм от срещата си с вас, госпожо Форсюс. Приятен ден.

— Приятен ден и на вас, мосю — тихо отвърна тя. След вежлив поклон князът бавно закрачи по обратния път.

Алиса остана в плен на противоречиви чувства, които предизвикаха същински хаос в съзнанието ѝ, но постепенно някакво сладостно объркване започна да взима надмощие. Беше толкова красив, с малко чуждоземен, екзотичен вид и поразяващо привлекателна мъжественост. Княз Кузан беше и завладяващ компаньон (разбира се, след като беше готов на всичко, само и само да спечели благоразположението ѝ), толкова мил с нея, толкова компетентен относно модерните течения в изкуството — тема, доставяща върховна наслада за човек, който можеше да научи за тях само от нередовните периодични издания, стигнали до Вийпури. Алиса не си позволи да разсъждава върху мъжката му привлекателност. През шестте години, след като беше принудена насила да се омъжи за шестдесет и една годишния Форсюс, нито един мъж не се беше отнасял нежно с нея. Случката от днешния следобед беше объркваща и я остави необичайно възбудена. Повече не успя да се съсредоточи да рисува. В съзнанието и не се задържаше никаква мисъл за цвят и форма. Знаеше, че иска да срещне княз Кузан утре. Но как да се осмели да последва топлите чувства на удоволствие, които бе изпитала този следобед? Ако съпругът ѝ си беше вкъщи, нямаше да има избор. Но него го нямаше и тези няколко дни на свобода от тиранията бяха довели княз в живота ѝ. Тя прибра нещата си и тръгна към къщи, изгубена в безредните си мисли, кътайки дълбоко в душата си омагьосващия спомен за княза. Щом се прибра, започна да се занимава с петгодишната си дъщеричка Кателина, която току-що се беше събудила от следобеден сън; забавлявайки детето, Алиса най-

сетне успя да отстрани отвличащите, обезпокояващи мисли за княз Кузан.

Щом Ники се върна във вилата, беше подложен на кръстосан огън от дебелашки шеги и заядливи въпроси. Вече леко пийналите Сернов и Илич не го оставяха на мира.

— Е, как се справи петербургският бик с ледената девственица на Форсюс? — разсмя се Илич гръмко, неимоверно доволен от избора си на жертва. Беше напълно убеден, че ще спечели.

Сернов подличко добави:

— Забелязвам, че дрехите ти въобще не са намачкани или раздърпани. Не се ли добра до нея този следобед, а, Ники? Май губиш тренинг?

Ники добродушно прие грубиянските подхвърляния и не им обърна внимание. До болка му беше познат този дебелашки хумор, освен това беше изключително доволен от положените този следобед усилия. Той предвкушаваше бавното, постепенно прелъстяване; победата щеше да бъде сладка.

— Приятели мои — обясни търпеливо Ники, — госпожа Форсюс не е някоя от добре известните ви повлекани. За всеобща изненада, независимо че се е омъжила за този селски търговец Форсюс, тя има благородно потекло и възпитание. И още — красива е, макар и в неведение относно светските нрави, касаещи любовта, така че трябва да я обуздава бавно, преди да ѝ нахлузя оглавника. Днешният ден не беше съвсем неуспешен, така че не бързай да се радваш на печалбата си толкова рано, Илич.

Ники не беше подготвен за откритието, че Алиса е толкова образована и възпитана. Говореше френски свободно, без акцент. Нямахше нищо общо със селянките, въпреки че той нямаше скрупули, нито се ръководеше от класови различия, когато ставаше въпрос за удоволствията му. Сексуалните му набези бяха интернационални, не се влияеха от вероизповедания, нито от идеологии, пропити от идеи за братство и свобода на духа.

Тази вечер Ники не се включи в обичайната оргия, състояща се от напиване, танци и разврат. Едва понасяйки гледката, той първо любопитно, а после с пълно безразличие наблюдаваше пияните

развалини, които представляваха приятелите му. Накрая, за учудване на слугите, за първи път от години се оттегли сам в леглото сравнително рано, в един часа. Дори беше тъжен. Това вече предизвика тревога. Да не би господарят им да се бе разболял?

Въпреки пиянските си дивотии и ексцентричността си, Ники гледаше на отговорността към своите селяни по старомоден начин и те го обожаваха. Беше щедър към слугите си — нещо, което хората от неговата класа смятаха за мекушавост или за проява на ексцентризъм. Той истински се интересуваше от проблемите им, смееше се и се шегуваше заедно с тях, участваше в забавленията им, беше се научил да язди, да ловува и да кара ски от финландските лукаши^[3] на баща си. Всъщност страстта му към лова много пречеше на задълженията му в полка, но по-старшите от него го уважаваха и неведнъж се бяха намесвали, за да го предпазят от последствията, дължащи се на дългото му или безпричинно отсъствие.

Ники, дочул шепота на слугите, загрижени за здравето му, спа дълбоко и спокойно през нощта.

Но Алиса нямаше този късмет. Тя се въртеше и се мятеше през мъчителните дълги мигове на будуване и полусън, неспокойно обмисляйки дали трябва да се срещне с княз Кузан на следващия ден. Накрая, в четири сутринта, без да бе взела решение, потъна в изтощителен сън.

Предната вечер Ники беше изпратил един войник да измине стоте версти до Петербург и да занесе на Иван нареждане да събере всички нови каталози по изкуство от библиотеката и да ги изпрати по вестоносеца. Освен това Иван трябваше да открие пейзажа на Шишкин и да осигури пренасянето му в ловната вила.

Предобеда на втория ден след облога, Ники държеше в ръцете си каталозите заедно с бележка от Иван, която обясняваше, че картината е изпратена с карета, понеже размерите ѝ не позволяват да бъде пренесена върху гърба на кон. Ники подбра четири от най-новите каталози, които според него щяха да заинтригуват госпожа Форсюс.

След като се облече, без да бърза, той излезе, без да буди приятелите си, които още спяха с натежали глави, въпреки че минаваше пладне. Носеше кожени бричове и селска риза,

предпочитаното от него облекло за провинцията. Пъхнал книгите под мишница, Ники тръгна бавно към малката ливада на отсрещния бряг на рекичката. Там се изтегна на слънце с ръце под главата и зачака Алиса. Умишлено пристигна по-рано, за да я изпревари. Вчера страхът и колебанието на Алиса бяха очевидни и Ники се страхуваше, че тя може бързо да размисли и да си отиде, ако не е там, за да я посрещне.

Докато чакаше, за да се развлича, изброяваше наум разнообразните и великолепни атрибути на госпожа Форсюс. Приятното упражнение накрая беше прекъснато от обекта на тези разсъждения.

Ловът започна пак. Пищният трофей беше цял пред очите му. В действителност тялото ѝ беше дори още по-прекрасно, отбеляза той, докато Алиса вървеше към него с дълги грациозни крачки, а красивите ѝ бедра се полюшваха под ефирната материя на ябълковозелената ѝ рокля. Ники затвори за миг очи и овладя надигащата се страст. Изискваша се свръхчовешки усилия да си сам с това приказно създание в гората и да се въздържа да не правиш любов.

— Добър ден, госпожо Форсюс — поздрави вежливо Ники, като стана от земята и официално се поклони. Бе забелязал колебанието и несигурността ѝ и се надяваше, че ако се държи хладно и официално, ще прогони съжалението ѝ, че е дошла да се срещне с него. Още един ден и щяха да се радват на най-голяма близост, помисли си той, така че беше склонен днес да пропилее времето си. Не искаше тя да избяга, изпаднала в паника, не искаше да съжалява, че е дошла. За това изобщо не можеше да става и въпрос, разбра той, докато я гледаше да стои разтреперана пред него, стиснала здраво кошничката с принадлежностите си. Приличаше на малко момиче, на несигурна девойка на прага на първата любов.

— Добър ден, княз Кузан — тихо поздрави Алиса.

— Хайде, госпожо Форсюс, моля ви, наричайте ме Николай. А аз мога ли да се обръщам към вас с малкото ви име? Целият този сковаващ етикет изглежда не на място сред природата. Донесох каталозите — бързо добави той, като забеляза тревогата в погледа ѝ.

Изкушението на любимата ѝ тема беше достатъчно да преодолее съмненията ѝ и красивата млада жена видимо се отпусна, след като Ники ѝ подаде книгите.

— Името ми е Алиса — каза скромно тя, без да вдига очи към лицето на Ники. Протегна ръка за книгите, докосвайки ги, сякаш бяха скъпоценен метал. После грациозно се настани на земята на безопасно, внушаващо респект разстояние.

Ники се въздържаше от резки движения, понеже Алиса изглеждаше нервна като подплашена кошута. Скоро обаче естествената ѝ живост надделя, докато охкаше и ахкаше над цветните литографии в каталозите. Ники я наблюдаваше доволен и от време на време вметваше коментар за някой художник или за това, как изглежда дадена картина в естествена големина. Разказа ѝ за срещите си с Крамской, Репин, Шишкин, Саврасов и интересът на Алиса сам по себе си беше заразителен; очите и блестяха от учудване, бузите ѝ почервенияха от жар. След като чу, че Ники наистина е бил в компанията им, тя изгаряше от нетърпение да му зададе цял куп въпроси и не изглеждаше притеснена, когато той се премести по-близо, за да посочи нещо специално или някой и друг детайл от каталозите.

Така следобедът премина в приятно обсъждане на изкуството; тя бе въодушевена, с приповдигнат дух, изпълнена с интерес, а той — официално учтив и неизменно сдържан, когато отговаряше на неизброимите ѝ въпроси.

Очевидно съвсем случайно, тъй като маневрите му бяха изключително дискретни, от време на време докосваше ръката на Алиса, докато ѝ посочваше нещо интересно в илюстрациите, или се допираше до рамото ѝ, като се пресягаше да обърне някоя страница; тази стратегия беше понесена с несравнима невинност.

Алиса живо отвърщаше на уж случайните докосвания на Ники; страните ѝ порозовяваха, тя трепваше, свеждаше поглед надолу. Той беше доволен да види, че тя усещаше присъствието му, и накрая реши, че това не бе кокетничене; тя наистина беше добродетелна. Ала добродетелта ѝ беше уязвима, както недвусмислено подсказваха възбудените ѝ реакции при неочакваните му докосвания. Ако Алиса беше склонна да се развълнува от лекия допир на пръстите му, това беше добро предзнаменование за отговор на по-страстните му и опитни милувки. Важно бе, че в крайна сметка не е ледена девственица.

Самата Алиса беше обхваната от странни чувства. Бе лежала будна през по-голямата част от нощта и не можа да устои да не дойде на днешната среща, въпреки че съзнателно опита да се противопостави на самата себе си. Този трепет вътре в нея беше нов и непознат. Топлите вълни, които преминаваха през тялото, я ужасяваха с удоволствието, което носеха — някакъв копнеж на плътта, озадачаващ с буреносната си сила. Сигурно трябва да си тръгне. О, така никога нямаше да успее! Трябва да си тръгне! Но не можеше.

Всъщност решението взе Ники, тъй като или трябваше да си тръгне веднага, или безразсъдно и вероятно безуспешно щеше да се опита да обладае една все още объркана жена. С невероятни усилия на волята той предложи на Алиса да се прибира вкъщи, понеже захладня и слънцето почти бе извървяло пътя към залеза.

— Да, разбира се — Алиса задъхано подскочи и бързо да се вкопчи в предоставената ѝ възможност да избяга от неочаквания сблъсък с нови емоции. Същевременно, при това съвсем излишно, се сгълча, тъй като кой знае защо нямаше желание да си ходи. — Бе любезно от ваша страна да забележите. Много ви благодаря, че ми показахте каталозите си. От години не съм водила такъв интересен разговор — каза тя и го порази с чистосърдечната си усмивка.

Ники се изправи и тъй като стоеше доста близо до нея, усети топлината от непресторената искреност на тази усмивка.

— Ако мога да си позволя да предложа, Алиса — рече той, подбирайки внимателно думите си, понеже не желаше да наруши крехкия баланс на желанията ѝ, като я накара да си мисли, че се излага на риск, — ако нямате нищо против да наминете насам утре следобед, бих могъл да накарам някой от слугите си да донесе пейзажа на Шишкин, за да го видите, тъй като смятате, че не можете да приемете да се отбиете на чай във вилата ми.

Алиса се поколеба само за миг. Тя много искаше да види картината, както и княз Кузан, а и нали той каза, че ще присъства и слугата му. Споменаването на слугата беше това, от което се нуждаеше, за да отхвърли страховете и съмненията си.

— Толкова бих се радвала. До утре — Алиса махна весело с ръка и затича покрай белокорите брези.

Благословени да са небесата, че съпругът ѝ е в Хелзинки по работа, с благодарност си помисли Алиса. Обикновено той я държеше

много изкъсо и не я изпускаше от поглед, но синът му, който трябваше да я следи в негово отсъствие, не беше много загрижен, за разлика от ревнивия господин Форсюс. Така че на Алиса ѝ беше предоставена значително по-голяма свобода в границите на имението. Земите бяха толкова обширни и изолирани от чужди погледи, че Валдемар Форсюс смяташе, че ценното му притежание е добре скрито от очите на непознати.

Следващата сутрин се оказа мъглива и ръмеше.

Алиса се почувства странно потисната, когато се събуди и откри, че камериерката дърпа тежките завеси, за да открие пред погледа ѝ сив, облачен ден. Тя искаше пак да види княз Кузан, но не знаеше защо, а и времето сигурно нямаше да ѝ позволи да излезе. Седя до прозореца през по-голямата част от утрото, чете на дъщеря си и се опитваше да не мисли за обезпокоителния ефект, който той имаше върху нея.

Ники също се събуди, обзет от силни чувства.

— Merde^[4] — прокле той. — Прелъстяването под дъжда би било много неприятно, дори и тя да излезе въпреки влагата. А това е третият, последен ден да спечеля облога.

Защо беше толкова нетърпелив да се люби с госпожа Форсюс? Ники взе да се чуди. Той, който съвсем наскоро бе признал, че е отегчен от жените. Не бяха и заложените пари причината, тъй като едва ли се нуждаеше от тях, а спечелването или загубването на баса нямаше значение; в редките случаи, когато губеше, Ники губеше със същото благородство, с което и печелеше. Чувстваше обаче някакво странно и необикновено влечение към девойката, влечение, което нямаше нищо общо с обичайното му сладострастие. Алиса беше непорочна, замисли се той; не атакувана преди добродетел, която трябваше да бъде завладяна.

Към пладне слънцето се появи в целия си блясък.

Ники извика своя *valet de chambre*^[5] Юко и му нареди да донесе картината. Изпрати за кошницата с обяда, която беше поръчал, и двамата мъже се отправиха за рандевуто. Освен слуга, Юко бе и приятел, другар на Ники от детството му и сто пъти по-добра компания от приятелите му, готови единствено за облози. Ники добросърдечно прие подмятанията по негов адрес.

— Не се тревожи, Юко. Ще внимавам. Просто направи каквото те помолих. След като госпожа Форсюс задоволи желанието си да разгледа картината, ще ти кимна дискретно и ти ще върнеш пейзажа обратно във вилата, като ни оставиш сами. Докато вчера оседлаваше коня ми, Юра ми каза, че старият търговец е в Хелзинки и не очакват да се върне до две седмици; сестрата на Юра е прислужница у Форсюс. Както виждаш, не очаквам разярени съпрузи — каза Ники, като се ухили в усмихнатото лице на Юко.

— В такъв случай няма да се налага да стоя на пост с тоягата си и да отблъсквам натрапници.

— Не, Юко, този път няма нужда. Просто се върни във вилата, като ти дам знак, и опитай бутилка от новия ми коняк. Помоли Алексей да ти намери една; той знае къде са.

Пристигнал нарочно пак по-рано, Ники наблюдаваше как Юко подпря огромното платно на някакви брези, после и двамата се опънаха на тревата в очакване на госпожа Форсюс.

Тя се появи не след дълго, едва хапнала на закуска и пробягала последната четвърт верста от страх, че може да е закъсняла. Полагайки усилия да не отиде на срещата с Николай, тя забави тръгването си до последния момент и стоя дълго след като Кателина беше заспала. И тогава внезапно реши да отиде, независимо от страховете си.

Присъствието на Юко ѝ вдъхна кураж и тримата седнаха на тревата, възхищавайки се на деликатно изобразените брези — същите като брезите наоколо. Майсторството на Шишкин да улови атмосферата на ранното утро, спокойствието на зората, изобразени върху платното, бе така внушително. Алиса възкликваше от удоволствие, Ники учтиво се съгласяваше с нея, а Юко, след като огледа пейзажа, изхвърли от ума си картината и вместо това предпочете да наблюдава главните герои в този сложен танц на ухажването.

След разумно преценено изчакване Юко дискретно се изправи и си тръгна с картината. Незабавно правейки пробив с военната прецизност на полеви офицер (да се колебае, означаваше да загуби), Ники се усмихна топло и каза:

— Ще успея ли да ви заинтригувам с изобретенията на главния ми готвач за закуска на тревата? — и подаде на Алиса кошницата с лакомства, като вдигна капака.

Всяка жена би се преклонила пред великолепната изложба на кулинарното изкуство, подредена в голямата кошница. Ники постла жакардова покривка, подреди кристал, сребърни прибори и китайски порцелан, докато Алиса ентусиазирано се възхищаваше на студената лека закуска — препечена корнуолска кокошка, пълнена с трюфели и подправки; изрязани във формата на сърца мариновани зеленчуци; аспержи, пушена съомга и хайвер, проблясващи във фините розови купички, оформени като лилии; пастет, шприцован като венчелистче на цвете; пресни ягоди, по които искряха кристалчета захар, в сребърна купа и светлорозовата малка торта, майсторски украсена и поставена в плетена кошничка от сребро. Докато Алиса подреждаше храната, Ники наля шампанско в две фини чаши с високи столчета, подаде едната на Алиса и весело отбеляза:

— Дали първо да не вдигнем тост за императора, понеже пием от любимото му шампанско „Clicquot“?^[6]

Алиса кимна, широко отворила очи.

— За императора — вдигна тост Ники и пресуши чашата.

— За императора — повтори Алиса с неуверена усмивка и отпи глътка от шампанското.

Пикникът протичаше весело. Ники бе пуснал в действие забележителния си чар и с помощта на храната, шампанското и оправящото се време с лекота омая Алиса, припомняйки ѝ цялата привлекателност на разкошния, изпълнен със забавления живот, от който беше откъсната вече шеста година.

Бърбореха весело, смееха се за дреболии; той говореше непринудено, очароваше я, хипнотизираше я, а тя слушаше и отговаряше, освободила се от чувството, че е нечия собственост. Беше живяла като послушна затворничка на стар и лишаващ я от всичко съпруг цели шест години, а беше още толкова млада.

И ето че радостта, на която дори не си позволяваше да се надява, се бе върнала при нея. Алиса се възхищаваше от Ники, без да го крие, наслаждаваше се на пламналите му очи, които държаха в плен нейните, на галещите слуха ѝ комплименти, които той ѝ шепнеше, благодареше му за щастливия, безгрижен свят, който ѝ предлагаше и който тя бе изгубила завинаги.

Незначителните шегички изведнъж спряха и над тях надвисна тягостно мълчание. Ники седеше много близо до Алиса. Улови

уплашения ѝ поглед и го задържа.

— Не, не — прошепна тя, изпаднала в паника, и понечи да се изправи.

Без да обръща внимание на думите ѝ, той обви раменете ѝ с ръце и я притегли към себе си. Знаеше, че или ще се скове в ръцете му, или ще откликне. Тя леко отвори устни и наклони назад глава; дишаше неравномерно, тялото ѝ трепереше под натиска на ръцете му. Когато нежно целуна устните ѝ, тя вдигна ръце и обви раменете му, а пръстите ѝ галеха меката коса на врата му леко, колебливо; потрепваше като наплашено животно.

Почти веднага я завладя мисълта за огромното ѝ прегрешение и тя направи опит да се изплъзне.

— Пуснете ме — прошепна умолително тя. — Пуснете ме, моля ви — извика тихо, като се бореше да го отблъсне, неспособна да успокои събудените желания в собственото си тяло.

— Не — прошепна глухо той и продължи да я целува.

Пъхна ръка под коленете ѝ и я вдигна в прегръдките си. Без да обръща внимание на протестите ѝ, я пренесе под дърветата и там, върху мекия зелен мъх, я положи на земята и започна сръчно да я разсъблича, като не спираше да шепне гальовни думи, целуваше я, успокояваше страховете ѝ с нежни милувки и я увличаше с изключителната си нежност, докато накрая тя затвори очи и остана да лежи неподвижно.

Сръчно боравейки с илици, копчета и дантели, той разкопча роклята ѝ и я смъкна от раменете ѝ, после развърза шнуровете на ризата ѝ, като я целуваше и вдишваше уханието ѝ. Мирисът на жена винаги го възбуждаше; обожаваше свежата му сладост. Беше подивял от желание, но още се въздържаше, понеже тя трепереше от докосванията му. След като отстрани многобройните ѝ фусти и свали божествено малките ѝ пантофки, жартиерите и копринените ѝ чорапи, той развърза ширита на поръбеното ѝ с дантела бельо. Смъкна всичко от хубавите ѝ бедра и красиво оформените ѝ крака и го захвърли настрана. Алиса почервения като божур, понеже лежеше пред него гола, с цялата си блестяща белота, а той поглъщаше с жаден поглед пицната ѝ красота.

Ники се наведе и я целуна, като разтвори устните ѝ със своите. После започна нежно да я гали и да я докосва, като пръстите му се

плъзнаха по голите и бедра към най-важния източник на удоволствие, където внимателно опипа отвора и с удоволствие започна игра с нея, докато тя затрепери и застана от досега му. Усети, че се задъхва от ласките му. Плътта ѝ представляваше истинско удоволствие за ръцете му, гладка, мека, топла. Алиса пое дълбоко въздух и отвори очи. Като видя, че няма намерение да се съпротивява, Ники я целуна по-настоятелно. Тогава тя изцяло обърна лице към него и отвърна по свой начин на целувката му, разтваряйки меките си устни под натиска на влажния му език и изгарящата целувка.

Тя въздъхна — тих, прекрасен звук, знак, че се предава, и той се усмихна благодарно.

Бързо съблече дрехите си, легна до нея и взе в прегръдките си топлото ѝ тяло. Тръпка премина през Алиса при допира с голата му кожа. Ръцете ѝ се плъзнаха по раменете му и се сплетоха на гърба му, като че искаше да се слее с него завинаги.

Нежните милувки, дългите му, тънки и обиграни пръсти, горещите целувки, сладките ласкави думи, които шепнеше, изиграха ролята си. Ники нежно вдигна краката ѝ и без да среща съпротива, застана върху нея; после с няколко безмилостни тласъка се зарови в нейната невероятна топлина. Алиса тихо извика. Той бе шокиран за момент, след като проникна в нея, понеже, макар и очевидно възбудена, тя беше стегната като девица. Трябваше ѝ нежна, продължителна подготовка за буйната любов, на която беше свикнал, помисли той. Възможно ли беше всичките тези дебелашки подмятания и клюки да се окажат истина? Нима съпругът ѝ наистина беше толкова стар?

— Съжалявам — прошепна Ники в обърканата ѝ коса. — Нараних ли те?

Клепачите ѝ трепнаха, устните ѝ се разтвориха в безумно желание.

— Не — промълви Алиса, като се притисна към него с ръце, обвити около силното му тяло, с крака, сплетени с неговите.

Потънал в топлата ѝ, пулсираща плът, той внимателно и нежно заизследва разкошния интериор, докато тя се въртеше безспир под него, а ръцете ѝ го теглеха безумно към себе си. С бавен, фин ритъм той се движеше в нея, контролирайки с усилия страстта си, забавяйки неопикуемото си желание да се излее в нея, тъй като възнамеряваше

още повече да възбуди сетивата на Алиса, да я накара отчаяно да го желае, да я предизвика да отговори на изключителното чувствено удоволствие, което се засилваше с всеки дълбок, проникващ тласък. Сега вече не бързаше, нарочно забавяше върховния миг, наслаждавайки се на всяка вълна от удоволствие, проникващ и отдръпващ се влудяващо бавно.

Скоро и последните угризения на съвестта заедно със страховете на Алиса бяха пометени от силата на непознатата страст, която Ники бе запалил в събуденото ѝ за нов живот тяло и с дълбока, идваща от сърцето въздишка тя вдигна бедра, за да го накара да влезе по-дълбоко.

Ники продължи с бавния си ритъм, като я галеше нежно, слушаше прошепнатите от нея объркани слова, описващи странния възторг, който изживяваше за първи път и който приемаше с нарастваща страст, като се извиваше инстинктивно, за да посрещне всеки изпълнен със сила тласък.

— Ела, сладка принцесо, ела с мен — тихо прошепна той, докосвайки шията ѝ с топлите си устни. Казваше ѝ горещи любовни слова, игриви думи, думи, които я водеха по-нататък.

Ники беше открил още в ранната си младост, че прошепнатите фрази, страстните изречения, няколко лъстиви думи могат да направят много повече, за да доведат жената до най-сладкия миг, отколкото двадесетминутно физическо стимулиране.

И по страните на Алиса се разля руменина, топъл прилив на цвят се разнасяше надолу по меките, бели тежки гърди.

— Следвай ме, сладък ангел — нежно промълви той.

Тя почти беше там. Той също.

Ники я притисна до себе си, здраво обвил ръце около изящния ѝ гръб, държейки я разтворена за силната му, преливаща твърдост. Дишането му стана учестено и силно, топлият дъх, идващ от шепота му, погали ухото ѝ, мъжката му миризма изпълни ноздрите ѝ, кичури влажни тъмни къдрици паднаха на челото ѝ. Той беше възбуден до крайна степен. Отчаяно се нуждаеше от облекчение, като че ли не беше имал дълго време жена. Като че ли Таня не съществуваше повече. Предавайки се на върховната си страст, той се понесе върху гребена на вълната на желанието, без да задържа повече страстта си, нетърпелив да се освободи. Алиса също, с някакво освободено от вина учудване пред своята пробудена след дългия сън чувственост се отдаде на

пълното великолепие на желанието. Отвърщаше жадно на целувките на Ники, мачкаше жестоко устните си, притискайки ги о неговите, прокарваше ръце по великолепното му тяло, разтваряше се под силните му мускули, притиснати твърдо и настоятелно към плътта ѝ, и безумно се присъедини към него във вихъра на себичния, чувствен танц на любовта. Тя му се отдаде, като с желание предостави тялото си на удоволствията му, въздъхна от страст, съдържана толкова дълго, и от гърлото ѝ се изтръгна кратък тих вик на възторг, когато той я доведе до екстаза, непознат за нея, като в същото време се притисна до утробата ѝ и изля топлината си.

В този ослепителен миг тя разбра, че точно това бе искала от него още от първия път, когато го видя и забеляза жадния поглед на златистите му очи — силата му, необуздаността му, усещането на могъщото му тяло върху нейното.

Виолетовите ѝ очи бавно се отвориха и тя вдигна поглед към него с мигли, натежали от сладкия упойващ спомен, а докато гледаше красивото ѝ порозовяло лице, той изведнъж разбра, защо мъжете измъчваха себе си със съмнения и ревност. Този сънлив, сладен, предизвикателен поглед, извивката на пълните ѝ червени устни, засиленият цвят, нежната усмивка на доволството — тя беше задоволена жена, спомняща си ласките на своя любовник. Само като си представи, че друг мъж би могъл да граби с пълни шепи богатството на великолепното ѝ тяло, бе обхванат от непознатия за него пламък на ревността.

Алиса беше виждала лъст в очите на мъж — фанатичните, изгарящи я, перверзни очи на съпруга ѝ, когато я събличаше или биеше, както и потиснатата, внимателно прикрита страст в погледите на непознати. В този момент обаче златистите очи на Ники блестяха не само от желание на сетивата, а и от нежност, докато се наслаждаваше на съвършената красота на създаването пред него. Трябваше да бъде негова. Щеше нежно да я учи как да си доставя чувствени удоволствия, щеше да я събуди за нов живот, нежно щеше да гали това грациозно тяло и да я прави своя. Тази красавица трябваше да бъде негова.

За Алиса, която беше само използвана, чието тяло бе разкъсвано и малтретирано от егоистична, брутална похот, страстният и нежен поглед на Ники беше като маяк в студена тъмна нощ.

Ники целуна устните ѝ и промърмори, като се отмести и легна настрани, подпрян на лакът:

— Благодаря ти, любима.

Прокара леко пръсти през корема ѝ.

— Доволна ли си?

Алиса се усмихна с пълно задоволство, после кимна с прекрасна, почти детска откритост, повдигайки устни за нова целувка.

Усмивката ѝ го дари с ново чувство за триумф и като се наведе, той се премести, за да я целуне.

— Сладка нимфо, та ние сме чудесна двойка, Алиса — прошепна Ники, щом устните му докоснаха нейните. Тя беше всичко и повече дори, отколкото можеше да си представи, нимфа, вакханка с естествена необузданост, която разпалваше страстта му.

Като застана на колене, той се вгледа в утихналото ѝ тяло с все още леко разтворени бедра. Прелъстителната съблазън, която излъчваше красотата на Алиса, и провокиращата ѝ поза накараха мъжествеността му да се издигне гордо.

— Погледни ме, Алиса — каза тихо Ники.

Тя погледна към него с притеснение, срамежливост, желание, всичко объркано, но държеше очи настрани от възбудената му мъжественост.

— Погледни ме — настоя спокойно Ники, но тя отказа.

След малко Ники продължи шеговито:

— Виж какво правиш с мене — той се разсмя и се отпусна, докато тя, изчервена, отбягваше да го погледне. — Хайде, моя най-скъпа Алиса, направи това, за което те моля.

Тя потръпна, после неохотно се подчини. Колебливи и леко трепкащи, виолетовите очи се вдигнаха към втвърдения му член.

— Докосни ме, Алиса — тихо продължи той, придърпвайки към себе си ръката ѝ, която неохотно се дърпаше. — Ето, ще ти покажа как ми харесва да ме докосваш. Хвани ме така — той стисна здраво ръката ѝ в своята, показвайки ѝ как да възбуди пениса му, за да си достави удоволствие.

Със свободната си ръка бавно галеше топлото ѝ тяло, като търкаше нежно между пръстите си зърната на гърдите ѝ, докато станаха твърди и щръкнаха, докосваше копринената кожа от вътрешната страна на бедрата ѝ, проучвайки нежната ѝ топлина, сега

влажна от любенето. Тя се заизвива под обиграните му пръсти, задиша накъсано, затрепери от надигащата се чувственост.

Той пусна ръката ѝ и промълви:

— Искаш ли ме пак?

Очите ѝ се задържаха за миг, загледани в неговите, и тя кимна.

— Кажи ми го.

Тя отвори уста, после я затвори, като затвори и очите си, разтреперана от срам.

— Може би следващия път — прошепна той с лека усмивка и се придвижи върху нея.

Устреми се напред, докато стигна предела и не можеше да проникне по-навътре. Зае се да я стопли с бавни, силни тласъци, упражнявайки цялото си умение, за да ѝ даде възможност да задоволи току-що събудените си сексуални апетити и напълно да опита възторга, за който жадуваха сетивата ѝ. Продължи със силните удари, като се обръщаше ту на една, ту на друга страна, движеше се опитно в нея, наблюдаваше почервенялото ѝ лице, четеше по трепкащите ѝ клепачи как се чувства, а после се захвана усърдно за работа и я издигна отново във висините на удоволствието, като накрая достави удоволствие и на себе си, задоволил нея.

[1] Калевала — карело-фински национален епос, събран и издаден през 1835 г. Допълнен през 1849 г. В 50 песни (руни) се разказват приключенията на герои от приказната страна Калевала — Бел.пр. ↑

[2] Руски художници от реалистичното направление, обединени в дружество за подвижни художествени изложби (1870–1923). Передвижниците защитават принципите на реализма и народността. Челно място в творчеството им заема битовият жанр, отразяващ народния живот — Бел.пр. ↑

[3] Изкуството да се проследяват диви животни по оставените отпечатъци било доведено до съвършенство в Русия от един следотърсач на име Лукаш — Големия Лука. Методите му бързо били възприети от останалите, така че оттогава всички професионални следотърсачи били наричани Лукаш, в множествено число лукаши. Истинският Лукаш бил на служба при Половцев. — Бел.авт. ↑

[4] По дяволите (фр.). — Бел.пр. ↑

[5] Камериер (фр.). — Бел.пр. ↑

[6] Поради своите чести и жестоки пристъпи на астма, Александър II мразел да ляга да спи и когато страдал от тези хронични болки, оставал да работи на писалището си по цели нощи, като стимулирал ума си с любимото си шампанско C1icquot (макар че приближените му отричат това). Сутрин един душ бил достатъчен да го освежи. — Бел.авт. ↑

НЕКАНЕНИТЕ ЗРИТЕЛИ

Сега Алиса лежеше, обгърната от силните ръце на Ники, и беше престанала да трепери. В тази приказна страна на удоволствието, в този рай на чувствата, се промъкна провлечен глас.

— Изглежда, спечели баса, Ники. Трябваше да съм по-сигурен в компетентността ти по тези въпроси. Ненапразно ти се носи славата. Мога да заявя, че завиждам на ездата ти.

Ники изруга и се изтърколи по гръб, а очите му се впиха презрително в подигравателно усмихващия се Илич. Сернов стоеше до него и нахално оглеждаше прекрасното тяло на Алиса. Той леко намигна на Ники.

Алиса лежеше с все още затворени очи, почти изпаднала в несвяст от ласките му. Ники бързо хвърли ризата си върху нея, за да прикрие голотата ѝ.

Наблюдаваше я как бавно се връща към действителността, изплувала от нирваната на чувствеността, която ѝ се струваше прекрасна, и как морно отваря очи — все още упоени, далечни, разфокусирани.

— Вие, копелета такива! — озъби се Ники срещу двамата мъже.

— Хайде, хайде, Ники, не бъди вулгарен. Знаеш много добре, че за десет дни съм се разминал със съдбата на незаконно дете — невъзмутимо заяви Сернов.

— Проклети воайори! — изрева през зъби Ники, обхванат от засилващо се отвращение и ярост.

Алиса отвори красивите си очи и стреснато се огледа, възприела най-накрая сцената на действието и зрителите.

— Ники! — прошепна тя панически, осъзнала, че лежи почти гола пред двама непознати.

— Давам ви две секунди да се махнете отгук или ще ви убия и двамата! — отсече Ники с глас, твърд и студен като лед.

Имайки предвид отличната репутация на Ники като дуелист, двамата офицери взеха мъдро решение и си плюха на петите. Сернов,

ухилен, небрежно изпрати въздушна целувка към Алиса, докато се обръщаше.

— Кой, по дяволите, би допуснал, че Ники ще се ядоса за едно дребно съгледвачество в гората? — възкликна озадачено Сернов. — Никога не съм го виждал да зачита жените, нито пък да ги смята за нещо повече от средство за утоляване на страстта.

— Единствено Бог знае, но когато Ники е в такова убийствено настроение, нямам намерение да изчаквам наблизко, за да разбере причината — отговори Илич с благоразумна експедитивност, която добре му бе служила в миналото.

Двамата се върнаха във вилата, за да утолят желанието, което примамливото тяло на Алиса бе запалило в тях. Ники изчака да заглъхне шумът от бързото им оттегляне в храсталака, после се обърна към слияната жена.

— Прости ми, Алиса, за грубостта и глупостта на приятелите ми — извини се тихо той.

Докато наблюдаваше безмълвното ѝ лице, той видя как от ъгълчето на окото ѝ се спуска една сълза и се стича по розовата буза.

Проклети да са, дано се продънят в ада и двамата, помисли си той. Да върви по дяволите и този отвратителен късмет!

— Съжалявам — повтори по-високо и се премести към Алиса, като искаше да ѝ предложи поне малко успокоение.

От самото начало той имаше само бегла представа за последиците от това прелъстяване, която се бе замъглила дори още повече след втората им среща, но той бе оставил тези мисли на заден план. Винаги бе живял без задръжки, необременен от рационални съображения, тотално незаинтересован от последствията. Сега с неудобство откри, че изпитва някакво угризение за болката и унижението, на които бе подложена Алиса. Чувстваше се виновен и тази вина го потискаше, понеже беше чужда на природата му.

Освен вината в него се разгаряше и гняв срещу проклетите му приятели. Ако беше честен със себе си, щеше да разбере озадачеността им от яростта му. От години бяха участвали заедно в не едно „споделено“ изживяване с жени. Откъде можеха Сернов и Илич да знаят, че точно в този случай не се предполагаше и те да се присъединят към забавлението?

Алиса се отдръпна от съчувствения жест на Ники и ръката му увисна във въздуха.

— Моля те, върви си — промълви тя.

— Алиса, позволи ми да ти обясня — започна Ники, развълнуван от нещастиято, което виждаше в пълните ѝ със сълзи очи.

— Моля те — настоя тя с едва доловим глас. — Просто си иди, позабавлява се достатъчно — тялото ѝ неволно потрепери. — Върви си! — истерично извика тя.

— Много добре — рече сковано той.

Облече се бързо и официално се извини, когато махна ризата си от голото ѝ тяло и я покри с една от фустите ѝ.

— Моля, приемете най-дълбоките ми извинения, госпожо — каза той с режещ хладен глас и леко се поклони.

Тя продължаваше да лежи пред него, извърнала настрани изненадани, невиждащи очи. Ники се отдалечи, обхванат от безсилие и яд.

Светлината внезапно угасна и изчезна от деня на Алиса. Тя плачеше и плачеше, притиснала фустите към себе си, като че ли искаше да се предпази да не се разпадне на малки късчета от сърцераздирателните хлипания и унижението. Не се срамуваше от това, че мъжете я бяха видели без дрехи — това можеше да го преживее; срам я беше, че толкова силно желаше Ники, че доброволно беше отдала тялото си; не му се наложи да я принуждава, тя го искаше. Плачеше за тази капитулация, за това, че бе изгубила волята си. Силна и достатъчно разумна, за да издържи шестгодишен брак с непоносим мъж, достатъчно решителна, за да може търпеливо да крои планове и да изчаква удобния момент за бягство от омразния си съпруг, сега тя се чувстваше унижена от загадъчното си желание към един мъж, от чиято репутация ставаше ясно, че се отнася безцеремонно с жените. Без съмнение точно в този момент същият този мъж мислеше за нея просто като за поредното развлечение.

След смъртта на родителите ѝ животът на Алиса не беше щастлив; всичко, което обичаше и уважаваше, беше пометено само за няколко дни, когато инфлуенцата за броени часове я остави сираче. Усилващата се треска, която държеше родителите ѝ в смъртоносната си хватка, не ги изпусна. Хубавата ѝ, весела майка и тихият ѝ учен баща изпаднаха в кома, от която така и не излязоха. През последвалите

години Алиса често бе искала също да бе умряла с тях, но младото ѝ силно тяло бе победило болестта.

И после, толкова скоро, че всъщност изглеждаше неприлично, старият господин Форсюс поиска ръката ѝ и я принуди да се омъжи за него, твърдейки, че женитбата е била запланувана от баща ѝ. Бе немислимо, но очевидно бе истина, тъй като върху документа стоеше подписът на баща ѝ.

Ако не беше Кателина — детето, което обичаше и което ѝ носеше радост, сигурно още след първата кошмарна година нямаше да има силата и смелостта да продължи да живее. Кателина, нейната скъпа Кателина, единствената ѝ утеха, и бе вдъхнала сили за живот.

И сега, когато за първи път бе отказала да се вслуша в гласа на разума, когато не бе зачала логиката и се бе осмелила страстно да изживее мимолетен миг на щастие, беше засрамена и унижена. Може би наистина нямаше никаква надежда да намери радост и удоволствие в живота си, с тъга си помисли Алиса. Ала беше така щастлива, така неимоверно щастлива с Ники, колкото и кратък да се бе оказал този миг.

Отново се разрида за нараненото си сърце и потъпканата си гордост. Плачеше за всички мъки и неволи от изминалите години, освободила потисканите толкова дълго емоции. Когато накрая сълзите ѝ пресъхнаха, тя за сетен път призова на помощ несломимия си дух, в който винаги бе намирала опора.

Бъди разумна, ще преживееш тази обида, каза си тя. Все още имаше Кателина и не след дълго може би щяха да успеят да напуснат Форсюс и да тръгнат по свой собствен път в живота. Арни — бившият коняр на баща ѝ, Мария — старата ѝ дойка, и Ракели — дойката на Кателина, ѝ бяха предани и винаги бяха готови да ѝ помогнат, ако дадеше Бог тази надежда да се превърне в реалност.

Алиса бързо се изми в реката, после се облече и внимателно оправи дрехите си, така че да придобият приличен вид, после надяна на лицето си фалшивата маска на спокойствието и тръгна към къщи.

Ники изля част от яростта си, като изгони Сернов и Илич от вилата си, след като ги обсипа на раздяла с цял куп ярки сквернословия. Със значително по-учтиво подбрани думи убеди

младия си братовчед Алексей да замине за градската къща в Петербург, като обеща да го последва след няколко дни. Циганките също бяха отпратени, натоварени на една каруца, където доволно броиха парите си през целия обратен път към града.

Самият Ники побърза да се затвори в музикалната стая с две бутилки коняк и с мрачните си мисли, които се превърнаха във всепоглъщаща меланхолия, когато и втората бутилка свърши.

Изрева да дойдат музиканти и им заповяда да свирят тъжни и тихи фински любовни песни — старите, познати песни от детството му. Дедите на майка му — цигани, се били установили на север от езерото Ладога преди повече от сто години, когато признателен благородник им подарил голямо парче земя и гражданство, понеже спасили живота на единствения му син от побеснял кон. Дядото на Ники по бащина линия започнал строежа на „Le Repose“, на североизток от Вийпури, през 1810 г.; провинциалното имение скоро се превърнало в любимата резиденция на семейство Кузан. Ники беше отгледан там и израсна сред атмосферата на карелската традиция.

Да свирят „Kalliolle Kukulalle“, внезапно промърморваше той след всяка втора песен; и музикантите отново подхващаха минорен тон и свиреха единствената мелодия, която Ники искаше да слуша.

*„Kalliolle kukulalle
Rakenan mina majani
Sine hajan oman ystavan
Amman minuu ransani.“*

Трогателните стихове разказваха за млад влюбен, пренесъл любимата си в усамотена горска колиба, и караха Ники да затыва още по-дълбоко в агонията на мрачната депресия. Не можеше да освободи съзнанието си от образа на Алиса. Бяха изживели чувствена наслада и хармония, които бяха смаяли дори княза със своята неповторимост. Тя беше неописуемо красива, искрена, омайваща, чувствена. Трябваше да я види отново!

В един часа през нощта в замъглените му от пиене очи внезапно проблесна гениална идея. Той нетърпеливо махна с ръка на музикантите да си вървят и извика камериера си. Изпрати четирима

ездачи със съобщение до градинаря на баща си и доволен от изобретателността си, потъна в пиянски сън, разпоредил да го събудят, когато пратениците се върнат.

На петдесет версти от ловната вила на Ники, в слънчевата стая за закуска на „Le Repose“ — образцово имение от 484 400 акра и официално седалище на княз Михаил Петрович Кузан, родителите на Ники се наслаждаваха на ранната утрин и на закуската а deux.

— Какво, за Бога, е намислил Ники? — любопитно се поинтересува майка му, дребничка тъмнокоса циганка на около петдесет години, все още красива и елегантна.

— Не се ли сецаш? — сухо отговори баща му. — Когато Ники обира от оранжерията десет дузини орхидеи и двадесет кошници с ягоди, бих се обзаложил, че скъпото ти момче е намерило някоя жена, която обожава орхидеите и си пада по ягодите. Да се надяваме, че тази ягодова страст не ще означава още една бременна метреса. Вече доста е населил света с копелетата си.

— Хайде стига, скъпи, не бъди толкова груб с Ники — нежно се противопостави княгиня Кузан. — Осигурил ги е всичките доста задоволително, дори щедро, а и трябва ли да ти напомням, че не може да се сравнява с теб, докато не те научих на радостите на домашното огнище. Мълвата се въртеше и около тебе, скъпи мой Миша, тъй като, както добре ти е известно, кръвта на семейство Кузан от дълги години върви по петите на порока — завърши сладко тя.

В очите на любящата му майка, Ники не би могъл да върши нищо лошо. Можеше и да е див и непокорен, но любовта ѝ беше безусловна и тя успяваше да упражни примирителното си влияние, когато буйните темпераменти на бащата и сина се сблъскваха.

— Бих могъл, разбира се, да споря кой кого е укротил и откъде идва порокът, но учтиво ти отстъпвам, както подобава на един джентълмен — отговори благо старият княз Кузан, усмихвайки се на съпругата си.

Дори и след тридесет и четири години съвместен живот тя продължаваше да му доставя удоволствие. Дивото циганско наследство на шестнадесетгодишното момиче, за което се бе оженил, не бе изчезнало. Волният ѝ дух просто бе забулен с ефирния воал на

изтънчените обноски, които ѝ позволяваха свободно да се движи в аристократичните кръгове на княз Михаил в редките случаи, когато той решаваше да напусне удобното и елегантно усамотение на „Le Repose“.

— Бих искала някой ден Ники да изживее любов като нашата, Миша — промълви с копнеж княгиня Кайса-лина Кузан.

— Двамата с теб имахме рядък късмет, любима. Това не се случва често в този свят — отвърна князът с чувство, спомнил си първата им бурна среща преди тридесет и четири, толкова кратки години.

ПОМИРЕНИЕТО

Рано на следващата сутрин Алиса беше грубо изтръгната от обятията на съня. Прислужницата ѝ Мария шепнеше като обезумяла:

— Господарке Алиса, господарке Алиса, събудете се!

Алиса с мъка се върна от дълбокия сън, в който присъстваше Ники, към действителността и като видя ужаса в очите на Мария, бързо седна в леглото и нетърпеливо попита:

— Какво се е случило? Да не е болна Кателина?

— Не, госпожо — каза Мария, като кършеше ръце.

Алиса с видимо облекчение се отпусна върху меката възглавница.

— Много по-лошо — простена нервно Мария.

Тревогата отново заблестя във виолетовите очи на Алиса.

— Господин Форсюс се е върнал — започна тя, оглеждайки стаята с див поглед, като че искаше да избяга.

— Не, госпожо.

— Какво е станало тогава, за Бога? Говори, Мария — настоя Алиса.

— Една карета с орхидеи, господарке — прошепна Мария разтреперана.

— Карета с орхидеи? За какво, по дяволите, говориш? — попита Алиса невярващо, докато скачаше от леглото и бързо събличаше нощницата си.

— Е, добре, госпожо, нали знаете, че винаги ходя до курника много рано сутрин, за да събера пресни яйца за закуската ви с Кателина. Като се промъквах през страничната врата, видях странна карета да се задава по пътя и изтичах да видя кой е. Тоя, дете я караше, каза, че бил кочияша на княз Кузан и имал нареждане да достави орхидеите, а, господарке Алиса — продължаваше тя изумено, — там има цели кошници с орхидеи и кошници с ягоди също, които също трябвало да достави на госпожа Форсюс и — жената спря, за да си поеме дъх, — има и писмо за вас. Казах му да изчака зад завоя, та да не

се вижда от къщата, но, господарке, трябва да побързате, слугите скоро ще бъдат на крак.

Алиса вече беше измъкнала от ръцете на Мария тежкия плик, запечатан със златния печат на Кузан, без да дочака старата прислужница да приключи с обясненията.

Скъса плика и извади един-единствен лист. Очите ѝ полетяха по редовете, изписани с едър нехаен почерк: „Ако не дойдеш на среща с мене на ливадата до четиридесет минути, сам ще дойда да те видя.“

Бележката бе подписана просто с „Н“.

О, mon Dieu! На кочияша сигурно са му били необходими двадесет минути да стигне до тук по обиколните пътища. Значи ѝ оставаха само двадесет минути да се облече, да говори с кочияша и да стигне до ливадата, в противен случай Ники щеше да се появи на прага ѝ.

— Мария, бързо ми намери рокля, излизам. Ако някой от прислугата пита за мене, кажи, че съм отишла да занеса одеяла и дрешки за новороденото бебе на госпожа Нийми. Сложи онези бебешки дрехи в една кошница, на връщане ще се отбия при нея. Побързай, нямам много време!

След пет минути, вече облечена, Алиса се спускаше по главното стълбище. Вратата тихо се затвори зад гърба ѝ точно когато домашната прислуга започна да се раздвижва.

Алиса хукна по пътя към завоя, където за щастие кочияшът и каретата все още чакаха. Задъхана, тя сурово се обърна към мъжа:

— Трябва да се върнете у княз Кузан.

— Не мога, м'дам. Имам си заповеди. Наредено ми е да доставя това на госпожа Форсюс.

Алиса огледа учудено лъскавото открито ландо с инициалите и герба на фамилията Кузан на вратата. Лакираните зелени дървени части и тапицерията от зелено кадифе бяха идеален фон за изложените огромни орхидеи — жълти и с цвят на лавандула, орхидеи в кошници, орхидеи в плитки съдове, орхидеи, посипани по пода и пръснати сред множество плетени кошници, пълни с великолепни червени оранжерийни ягоди.

— Аз съм госпожа Форсюс и тъкмо съм тръгнала да се срещна с княз Кузан. Ако незабавно не се върнете във вилата, обещавам ви, че той ще се ядоса.

— Не знам, м'дам. Разпоредженията на княз Кузан бяха съвсем ясни — с неудобство смотолеви човекът.

— Сигурна съм, че ще мога да променя мнението му. Моля ви, моля ви, връщайте се обратно! — умоляваше го неистово Алиса.

Може и да не вярвате, но кочияшът се замисли, докато гледаше красивата и останала без дъх млада жена, която стоеше пред него. Той знаеше, че красивите жени са слабост на княз Кузан, и беше прекарал много безсънни нощи, увит в кожуси на капрата на карета или тройка в очакване князът да се появи от някой будоар.

— Много добре, м'дам — съгласи се той, но страхливо добави: — Ако ми обещаете да обясните на княз Кузан.

— О, да, да! — приключи Алиса трескаво с благодарност и облекчение. — Благодаря ви — тя махна с ръка и изчезна в гората.

Като тихичко зацъка с уста и дръпна юздите, кочияшът обърна ландото и потегли по обратния път.

Алиса тичаше през гората, уплашена, че е закъсняла; дали наистина щеше да отиде в къщата да я търси? Ужас! Боже, моля те, моля те, накарай го да почака, тихо се молеше тя.

Сърцето ѝ преливаше от щастие. Щеше пак да види Ники!

Ако имах поне капка гордост, каза си тя. Е, щом ставаше въпрос за Ники, нямаше. Искаше да го види с цялото си сърце.

Алиса излезе от заслона на брезите на ливадата, където росата блестеше по тревата, а слънцето на ранното утро хвърляше дълги сенки върху искрящата морава. Изведнъж видя високата фигура на Ники — стоеше облегнат на едно дърво, неспокоен, нетърпелив, и нервно потупваше с ръкавици крака си, докато мрачно се взираше във върховете на ботушите си. Алиса спря изведнъж, обхваната от противоречиви чувства.

При слабия шум Ники вдигна поглед и съзря Алиса, колебливо застанала в края на гората с разрошена златисточервена коса; няколко измъкнали се къдри се спускаха по обагрените ѝ в розово бузи, а гърдите ѝ учестено се повдигаха от напрежението и главозамайващия бяг през гората; подгъвът на жълтата ѝ ленена рокля на цветя бе мокър от росата. Погледите им се срещнаха.

Тя видя в очите му някакво странно чувство. Беше ли това облекчение? Мимолетното изражение веднага изчезна. Ники се усмихна и тръгна напред, разтворил широко ръце, за да я приветства.

Алиса се поколеба, после пусна кошницата на земята и полетя към прегръдката му. Ники я притисна силно до себе си.

— Благодаря ти, че дойде — прошепна той в косата ѝ със странен глас. — Прости ми — добави тихо и я притисна още по-силно, заровил лице в къдриците ѝ.

Вдишваше уханието ѝ, аромата на чистата ѝ коприненомека коса, наслаждаваше се на прекрасната ѝ млада плът, опиянен от вълшебното усещане, което му доставяше допирът на телата им.

Щом Алиса се притисна в него, сълзи от радост потекоха по страните ѝ. Тя беше изгубена за света в прегръдките му, не я интересуваше кое беше правилно и кое не, не я измъчваха нито чувство за дълг, нито угризения на съвестта; в този миг за нея съществуваха само безоблачно щастие.

Светът още веднъж бе пълен с обещания.

— Не мога да остана дълго — нервно прошепна Алиса.

— Знам. Мога ли да те видя днес следобед? — попита Ники с дрезгав от възбуда и нетърпение глас.

— Да — отговори тя, предавайки се с главоломна бързина, спомнила си блажените мигове и захвърлила всяка мисъл за правия път.

— Тогава в един пак тук. Трябва да чакам часове. Ще е истински ад — тихо простена той в ухото ѝ.

— Трябва да вървя! — боязливо продума тя.

— Ще дойда с тебе по обратния път — настоя тихо той, без да я изпуска от силната си прегръдка, тъй като не искаше тя да си отива.

— Не! Не трябва! Моля те! Някой може да ни види — помоли тя, вдигнала поглед, за да се взре в топлите златисти очи на Ники, изпълнени вече със силна страст. — Ще бъда тук в един — обеща тя.

Повдигайки се на пръсти, Алиса го целуна с треперещи устни, обърна се, освободи се от прегръдката му и побягна. В края на ливадата се наведе да вземе кошницата, която беше захвърлила. Имаше още задължения.

БЛАЖЕНА ИНТЕРЛЮДИЯ

Ники отиде много преди един часа. Единствената му мисъл беше да види пак Алиса, да почувства топлината на тялото ѝ до своето.

Щом тя се появи и го зърна, лицето ѝ засия, както бе очаквал, понеже тя не кокетничеше, нито се преструваше, просто излъчваше невинно, наивно щастие, а великолепните ѝ очи блестяха от удоволствие; погледът ѝ бе смущаващо прям.

Ники взе двете ѝ ръце в своите, огледа засмяното ѝ лице, наведе глава и нежно целуна върха на носа ѝ.

— Какво искаш да правиш днес? — закачливо попита той. — Това е първият ни ден заедно. Ела във вилата ми. Отпратил съм всички, освен прислугата. Моят дом, слугите ми, имението ми и аз сме на твое разположение — топлат му усмивка я погали. — Ще имаш всичко, което пожелаеш, ще направя всичко, което поискаш — предложи ѝ щедро той.

Алиса вдигна очи към красивото му лице и свенливо се изчерви.

— Е, ако настояваш, ще свършим първо това — подразни я той.

Музикалната стая, любимото място на Ники, веднага плени Алиса. Пред всеки голям готически прозорец имаше ниши, застлани с бродирани възглавнички; целите стени и сводестият таван бяха покрити с блестяща мозайка — лазурит, злато и плочки в ултрамариново зелено изобразяваха извиващи се преплетени лози, цветя и птици. Ефектът беше поразителен.

Във всекидневната от стената ги гледаше голям портрет на майка му, нарисуван от Уинтерхалтер. На позлатен стол седеше дребничка тъмнокоса красавица, а до нея изправен стоеше осемгодишният Ники с ангелско изражение и по детски красив; на килима пред тях бяха разхвърляни играчките му. Нежност обзе Алиса, когато го видя като дете.

— Майка ти е много красива — каза тя, докато гледаше младата жена, изобразена преди много години.

— Да, така е — съгласи се Ники. — Трябва скоро да се запознаеш с нея — продължи той открито, с някаква изненадваща увереност.

— О, не, не бих могла — запротестира притеснено Алиса.

— Глупости. Мамап е циганка и има много реалистични схващания за живота. Тя ще те боготвори, както те обожавам аз. Ела тук сега — нетърпеливо каза той, — стига толкова разглеждане на забележителности. Искам да те прегърна — той я дръпна след себе си към входа на спалнята, превърната след завръщането на ландото в градина с орхидеи.

Така започна първият следобед през тази една седмица, през която можеха да бъдат заедно — съществуване *carpe diem*^[1] за две пленени едно от друго същества, които се любеха през топлите пролетни часове и не мислеха за бъдещето. За Алиса това незачитане на бъдещето беше от първостепенно значение за настоящото ѝ щастие. Нищо не трябваше да помрачава тези няколко дни с Ники.

И за двамата съществуваше само чудното, изпълнено със страст екстравагантно настояще; бяха просто млади влюбени, изгубени за света, осъзнаващи единствено взаимното си присъствие. Извличаха наслада от всеки кратък час, от всяко нежно докосване, поглед, милувка. Сексуалните им удоволствия бяха от най-простите, старомодни, естествени, съпровождащи екстаза с несравним изблик на любов, когато задоволяваха страстта си по този обикновен начин.

Като съвършен почитател на Ерос, Ники отдавна бе оценил удоволствията, които носят следобедните любовни занимания. По това време човек беше още свеж, станал скоро от нощния сън и хапнал само лек обяд. Умът ѝ тялото бяха отпочинали, жизнени, дейни, неизтощени от дългото пиене и хазарт, както ставаше със среднощните рандевута. Не че имаше нещо против срещите в късна нощ, но знаеше, че любовният танц е по-пламенен и по-усърден през спокойните следобедни часове, когато беше по-издръжлив.

На втория ден Алиса свенливо се поинтересува, докато лежеше в нежната прегръдка на Ники:

— Не мислиш ли, че вероятно е необходимо... тоест... не мислиш ли, че би трябвало да взимаш някакви предпазни мерки?

Ники отвори очи, вдигна леко глава от възглавницата и каза сънливо:

— Френските истории ли имаш предвид? Кондомите? Те развалят цялото удоволствие; никога не ги използвам — той погали косата ѝ. — Няма да ти харесат, любов моя — клепачите му се отпуснаха и той задряма, притискайки я силно към масивното си тяло.

Алиса знаеше, че трябва да настоява заради собствената си безопасност, но не желаше да разваля хармонията през малкото време, което им оставаше да прекарат заедно.

Ники я привлече още по-близо до себе си и двамата потънаха в сладък сън.

Когато беше сам и далеч от вълнуващото присъствие на Алиса, инстинктът подсказваше на Ники, че този път затъва дълбоко, че това не е просто пореден флирт или обикновена връзка, но независимо от предупрежденията, той смело се хвърли в новото приключение. Не беше изпитвал подобно удоволствие от месеци, не — от години. За него това бяха дни на най-блажено доволство.

Алиса също живееше в омагьосаното, изпълнено с чувства настояще, хванала се здраво за възможността да забави края на тези щастливи мигове. Само да можеше времето да спре.

Тя решително отхвърляше всяка мисъл за бъдещето. Не трябваше да го правиш, не трябваше да го правиш, стенеше в душата ѝ надигащата се от време на време съвест. Все пак заслужаваш малко радост, кратък миг любов, казваше си тя и през по-голямата част от времето беше много щастлива. Тъй като живееше в „мрачна тъмница“ от шест години, кой би могъл да я вини, че не е зачела увещанията на своята съвест и повелите на дълга, когато чаровният красив Ники къпеше чувствата ѝ в екстаз и екстравагантно задоволяваше капризите ѝ.

Подобни терзания и размисли не спохождаха съзнанието на Ники, понеже той отдавна смяташе, че съжаленията са излишни и изтощават ума. За себе си той просто беше решил, че ще вземе Алиса, когато се върне в Петербург, и ще я настани в комфортна къща на „Quai des Anglais“^[2]. Щом кварталът беше достатъчно добър за метресата на императора, щеше да е добър и за неговата.

Ники никога не се замисляше върху егоистичните си желания, нито пък ги обуздаваше. Никога не му се бе налагало. Алиса бе истинско удоволствие за него, красива, жива, интелигентна (качество, което той умишлено отбягваше в любовните си авантюри). Но тя беше изключителна и омайваща най-вече в едно отношение — за Ники изминалата седмица бе изпълнена с вълшебствата на истинската чувствена страст. Тази жена го възбуждаше, разпалваше преситените му сетива по нов, непознат и изключителен начин, отвеждаше го към неподозирани предели. Спонтанният ѝ отговор на насоките, които ѝ даваше в плътските удоволствия, нейните отначало плахи, а после все по-уверени втурвания в любовната игра, непресторената ѝ жажда за наслада стимулираха и възраждаха отегчената душа на Ники.

Със сигурност щеше да се окаже глупак, ако се откажеше от удоволствията, които Алиса му предлагаше. Тя беше вълшебното биле срещу скуката и умората от живота, които заплашваха да го погубят.

През годините Ники с предубеждение и скептицизъм съзнателно бе избягвал каквото и да било постоянство във връзките си с жени; предпочиташе чужди съпруги от своята класа, вече здраво обвързани, или скъпо платени проститутки и актриси, чиито претенции лесно задоволяваше с разточителни подаръци или щедро натъпкани кесии със злато. Бягаше от задължението да осигури дом на която и да било от тези жени дори по време на кратката им връзка. Абсолютната независимост на Ники бе оцеляла и надвила всички опити да бъде обуздана и жените лепки бяха за него цяло проклятие. Ставаше студен и недостижим, когато случайността го сблъскаше с пламенна, ревнива жена. Но сега Ники наистина искаше да промени обичайното си егоистично поведение. Да има Алиса, удобно настанена в близост до градския му дворец, щеше да бъде за него възможно най-приятното развлечение.

Един следобед, докато Алиса лежеше в прегръдките на Ники като в уютно гнездо и се опитваше да изплува от идиличните дълбини на удоволствието, той тихо каза:

— Днес ще е последният ни ден във вилата. Тази сутрин получих известие, че в неделя трябва да присъствам на императорския преглед

на кавалерията. Трябва да дойдеш с мен. Пригответи си нещата тази вечер и сутринта ще изпратя каретата си да те вземе.

На Алиса ѝ се искаше да не е разбрала правилно, но знаеше, че не е така. Ники просто ѝ беше казал „Ела с мен“, като че ли това беше най-естественото нещо на света; нищо повече, никакви обещания, никакви уверения — за него тя беше просто поредната жена от определена класа.

Щастието от това, че той я желаше, беше помрачено от шока и смущението. Но това, което я шокираше най-много — нея, дъщерята на дребни дворяни, благовъзпитана и с благороден произход, беше фактът, че искаше с цялото си сърце да може да пренебрегне съвестта си, да захвърли идеалите на родителите си и да отговори просто „Ще дойда“.

Ако нямаше дъщеря, на която трябваше да даде възможност за нормален живот, сигурно щеше да бъде още по-склонна да се съгласи.

Въздишайки нещастно, Алиса си напомни, че е знаела, че всичко трябваше да свърши, когато господин Форсюс се завърне у дома. „Блажената интерлюдия“ (как измамно прикриваха тези сладки думи разразилата се в душата ѝ буря!) просто беше приключила няколко дни по-рано от предвижданията ѝ.

— Не мога — тихо отговори Алиса.

Спокойствието на Ники беше грубо нарушено.

— Защо не? — попита той с леко раздражение, несвикнал да получава отрицателни отговори.

— Имам дъщеря, за която да мисля — беше прямият ѝ отговор.

Ники се поколеба за миг. Разбира се, трябваше да се сети — как се казваше детето? Беше забравил за него. Момиче, беше казала Алиса. След кратка пауза Ники отговори, взел решение:

— Вземи и нея.

— Не, не мога — повтори Алиса.

Сега вече напълно събуден, Ники попита с едва прикрито нетърпение:

— Защо не, за Бога? Ще имаш къща толкова голяма, колкото пожелаеш. Ще наема бавачка и гувернантка англичанка, изглежда, всички предпочитат англичанките. Ето и за това сме се погрижили — каза той със задоволство.

Господи, защо просто не можеше да каже „Да“. Ники беше толкова добър с нея, и Бог ѝ е свидетел, че заслужаваше малко щастие след всички тези жестоки години. Защо не можеше да каже „Да“? Дори, в случай че му омръзнеше, Алиса знаеше, че щедростта му щеше да ѝ позволи да живее независимо. Желаше Ники с цялото си сърце. Но нормите, в които бе възпитавана да вярва цял живот, не ѝ позволяваха подобно нещо.

— Не, Ники. Няма да стане — отговори Алиса със спокойна тъга.

Сприхавостта на Ники започна да се събужда. Нима в крайна сметка и тя беше като всички останали? Вероятно искаше да си вдигне цената, искаше по-голямо възнаграждение, бижута сигурно, може би разкошна къща, точно определена порода коне и каляска? Нима беше подведен от неподправената ѝ искреност и невинността, която излъчваше? Смяташе, че не е така, но очевидно бе сгрешил.

Щеше да плати поставената от нея цена, стига да не беше прекалено висока. Искаше тази жена; по дяволите, беше залагал цели състояния с лека ръка. Със сигурност можеше да удовлетвори искането ѝ за каквато и да било сума.

— Каж ми тогава какво още искаш — хладно произнесе той, решен да предложи по-висока цена.

— Не искам нищо от тебе, Ники — отвърна с нещастен глас Алиса. — Ти ми даде цяла седмица блажено щастие и аз знаех, че всичко ще трябва да свърши, щом господин Форсюс се върне от Хелзинки. Съжалявам. Трябва да мисля за дъщеря си.

— Самата ти ми каза, че няма да останеш дълго при този садистичен развратник.

В думите му се промъкна обвинителна нотка, понеже през изтеклата седмица за своя най-голяма изненада, Алиса бе споделила с него цялата тъжна история на женитбата си, когато той я бе попитал за следите от наранявания по нежната ѝ плът. (През онзи първи следобед на ливадата събитията бяха протекли с такава бързина, че не можеше да бъде сигурен, но на другия ден, по време на следващата им среща в спалнята му във вилата, когато времето и липсата на наблюдатели му позволиха по-обстойно да огледа красивото тяло на Алиса, нищо не можеше да скрие синините по кожата ѝ.) В началото с нежелание, а после все по-разпалено Алиса изля натрупалата се с годините мъка.

Барьерата на принудителното ѝ мълчание рухна и тя описа жестокостта на насилствената си женитба, когато бе само на петнадесет години; описа странните желания на похотливия Форсюс, жадуващ за младо тяло, което да разпали отново неговата залязваща мъжественост и което да насилва със старческата си немощ; разказа как няколко години след раждането на дъщеря им изобщо не ѝ беше обръщан внимание и как напоследък беше подновил садистичните си искания, като съвсем наскоро на два пъти ѝ ги беше наложил.

Тромавото ѝ тяло по време на бременността го беше отвратило, а след раждането на Кателина той с погнуса беше заклеил бебето като дяволско изчадие. Религиозният фанатизъм на Форсюс (логично допълващ сексуалните му отклонения) го беше убедил, че белегът на крака, с който се бе родило момиченцето е дяволски знак. Той беше ужасен от бледорозовото петно с формата на полумесец и от деня на раждането отказваше да има каквито и да било контакти с детето.

Ники побесня, като чу разказа ѝ. Този дъртак беше мъжа, който притежаваше Алиса, който беше неин господар, спеше с нея, докосваше я, галеше я, малтретираше я. Господи, как е могла тя да понесе това, мислеше ядосан той. Проклет да е Форсюс, жестоко чудовище дори според разбиранията на онова време, което на последно място изискваше хуманност от съпрузите.

— Наистина казах, че ще го напусна някой ден, но трябва първо да си намеря работа — търпеливо обясни Алиса.

— Хиляди дяволи! — сега вече Ники беше разярен, защото не ставаше неговото. — Работа ли? — невярващо попита с безизразно за миг лице. Прогони веднага тази мисъл, която дори не пожела да възприеме, и настоя: — Защо ще искаш работа, след като аз ще се грижа за тебе?

Той наистина не я разбираше, помисли си отчаяно Алиса. За Ники женското достойнство, гордостта на жената бяха в най-добрия случай мъгляви понятия, които той бе твърде склонен да подценява. От собствения си богат опит той бе свикнал да смята, че в природата на жените беше да се стремят по-скоро към сигурност, отколкото към независимост. Богати или бедни, с благороден произход или не, за него те бяха едни и същи. Но Алиса не беше замесена от същото тесто. Тя също бе склонна към инат и притежаваше собствена воля и решителност. Как иначе би могла да оцелее при Форсюс?

— Не можеш да ме разбереш, Ники. Съществуват такива неща, като женско достойнство и гордост. Не съм уличница, която човек може да притежава срещу някаква си къща, гувернантка и бавачка.

— Дяволски права си, не разбирам! — каза той през зъби, опитвайки се да овладее гнева си, докато упорито се мъчеше да открие причината за безкомпромисния отказ на Алиса. Женската гордост и достойнство бяха доста далеч от схващанията му. Женска гордост ли? Исусе Христе! Та тяхната гордост беше между краката им!

— Значи няма да дойдеш? — продължи разгорещено той, побеснял, че няма да осъществи желанията си, и раздражен от невероятната наивност на Алиса — беше си представила, че може да има на света уличница, на която би предложил луксозното, привилегировано съществуване, което ѝ бе обрисувал. За Бога, та той дори бе така щедър да позволи на проклетата ѝ пикла да дойде с нея.

— Не — сковано отвърна тя.

— Много добре тогава — гласът му беше твърд като стомана, — позволи ми да ти благодаря за приятната седмица.

Ники се обърна и отвори едно от чекмеджетата на масичката до леглото. Извади кесия с рубли и ги хвърли върху голия корем на Алиса.

— Беше забавно — студено каза той, като вдигна подигравателно вежди.

Алиса махна кесията от тялото си, внимателно я постави на пода, стана от леглото и се облече толкова бързо, колкото ѝ позволяваха многобройните фусти.

Ники я наблюдаваше сърдито, без да промълви нито дума. Остави я да си отиде и после саркастично се разсмя, понеже след толкова години още веднъж бе позволил на страстта да преодолее обичайната му хладна резервираност. Проклет глупак! — ругаеше се той.

Секунди след като вратата се затвори зад гърба на Алиса, Ники дръпна шнура на звънеца и когато слугата дойде, нареди заплашително:

— Три бутилки коняк, веднага!

Когато следобедните сенки се превърнаха във вечерен сумрак, дори трите бутилки коняк не бяха успели да уталожат или да притъпят студената ярост на неговите мисли.

Проклета безмозъчна мръсница! Предложи ѝ разглезен охолен живот, предложи ѝ значителното си влияние и протекция и, дявол да го вземе, щеше да се отнася с нея далеч не толкова садистично, колкото онзи селяк съпругът ѝ. Не съм уличница, бе казала тя. Каква непоносима арогантност! Защо, о, защо никоя от тях поне веднъж не признаеше, че е такава, каквато е?

[1] *Лови деня* (лат.). — Бел.пр. ↑

[2] Александър II бил влюбен в княгиня Катерина Долгорукая и когато била на шестнадесет години, я накарал да напусне института Смолни (модно училище за млади дами от аристокрацията), преди да е завършила обучението си. Тя заживяла с по-големия си брат княз Михаил Долгорукий, на когото Александър II подарил много красива къща на „*Quai des Angles*“. Княгиня Катерина живеела отделно на приземния етаж и разполагала със собствена прислуга и карети. — Бел.авт. ↑

РАЗВРЪЗКАТА

— Къде е тя, дявол да я вземе? Казах ти да не я изпускаш от очи!
— крещеше грубо Валдемар Форсюс на големия си син, дебел и муден мъж на средна възраст.

— Не може да е отишла далече без кон и карета — спокойно отговори той на баща си, който бе побеснял от яд и само за няколко минути бе успял да му дотегне с тирадата си.

Рядката посивяла коса на Форсюс стърчеше около голото му теме, малките му хлътнали очички светеха от яд, а грубите му селски ръце с грижливо поддържан маникюр се свиваха и се отпускаха около дръжката на камшика му за езда.

— Не те очаквахме още поне шест дни — продължи синът с озадачената простота на недоразвития си интелект.

— Това е очевидно! — изгърмя гласът на Форсюс. — Онова дяволско келеме с нея ли е? — подозрително попита той.

— Не, видях Кателина на двора с Ракели.

— Много добре, махай се от очите ми! — раздражено избълва Форсюс. — Трябваше да знам, че не мога да очаквам нищо свястно от тебе. Метнал си се на майка си, малоумнико!

Без да обръща внимание на думите му, тромавият му син бавно се завъртя на пети и полека се отправи обратно към конюшните. Там се чувстваше много по-щастлив и доволен, докато разчесваше гривите на конете, хранеше ги и се грижеше за тях. След като години наред беше слушал обидите на баща си, те едва ли му правеха някакво впечатление.

Форсюс нахълта в къщата, захвърли жакета си, шапката и камшика върху масата в коридора и измуча на иконома си.

— Донеси ми квас в кабинета — нареди мрачно той. — Остави вратата отворена — изкомандва, щом икономът постави каната пред господаря си и се оттегли от стаята.

Четиридесет и пет минути Форсюс седя, потънал дълбоко в кожения си стол; отпиваше бавно от питието, а злите му очи не се

отместваха от коридора.

Причината за бдението му накрая отвори входната врата и пристъпи в коридора. Очите на Алиса широко се разтвориха, когато разтревожено съзря на масата в средата на фойето шапката и жакета му. Неприятната изненада стегна гърлото ѝ, а тя замръзна, когато от кабинета долетя един зловещо спокоен глас:

— Излезли сте на разходка на чист пролетен въздух, така ли, госпожо Форсюс? — поинтересува се спокойно съпругът ѝ, докато очите му нахално опипваха тялото ѝ.

Нямаше да натрупа състояние като търговец, ако нямаше остър поглед, така че веднага забеляза намачканите поли, влажния подгъв и мокрите ѝ обувки.

— При реката ли си била, скъпа моя? — попита, изпълнен с подозрения. — Доста далече от къщи, а?

Алиса стоеше замръзнала. Неочакваното пристигане не беше в характера на педантичния, дребнав господин Форсюс. В ума ѝ нахлуха хиляди извинения, но нито едно не беше подходящо и не можеше да отклони злокобните въпроси на съпруга ѝ.

— Да — тя безпомощно се изчерви, неспособна да си придаде спокоен вид пред лицето на надигация се в душата ѝ ужас.

— Да? — тихо повтори той и гневът му достигна връхната си точка, когато фанатична ревност завладя мислите му. Форсюс бе пожелал Алиса, така както колекционер би пожелал чудесна картина, за да я притежава. Тя беше вещ за показ, негова собственост, доказателство за нарастващото му богатство и не беше ценена по-високо от който и да било друг предмет, не повече от породистия му жребец, от старите му килими или от оръжейната му сбирка.

Другото, което искаше да демонстрира пред света с женитбата си, беше, че благодарение на богатството си може да се ожени за благородничка. Освен това беше пожелал младото момиче, защото на шестдесет и една години половата му активност все повече се нуждаеше от ново стимулиране и беше полудял по млади девиси. След първите няколко месеца от сватбата обаче дори младото, нежно тяло на Алиса не беше вече достатъчно, за да го възбуди.

Тогава господин Форсюс я беше изоставил, търсейки стимул в публичните домове, в които сводниците го снабдяваха с млада плът. Но вече дори това престана да го задоволява. Съвсем случайно, изпаднал

в пиянска ярост, преди три седмици той изля яда си върху Алиса и с учудване откри, че като я бие, се възбужда. Разбира се, не бе достатъчно, за да консумира акта, но само по себе си бе задоволяващо състояние.

— Може би, госпожо Форсюз — предложи спокойно съпругът ѝ, като с усилие надигна тлъстото си туловище от дълбокия стол, — ще ме придружите за една разходка, щом толкова много ви харесва навън.

Той тръгна към Алиса, все още замръзнала на мястото си, сграбчи ръката ѝ под лакът в желязна хватка и повлече уплашената си съпруга навън към гаснещата вече светлина на следобедното слънце.

Водеше я към обора, като не преставаше да бърбори за дребни неща; това опъваше нервите на Алиса и увеличаваше страха ѝ. Форсюз отвори вратата на сайванта с ключ, който висеше на верижка на кръста му, бутна я в празния хамбар и тръшна тежката врата.

— А сега, госпожо Форсюз — каза през зъби той с фанатичен блясък в очите, докато събличаше жакета и си навиваше ръкавите, — трябва да поговорим по въпроса, къде сте били днес следобед.

Протегна ръка към една кука в стената, свали някакво въже, завърза възел в единия му край, остави го да тупне на пода и нави останалата част около китката си.

— Ето, скъпа, започваме. Къде беше? — той завъртя рязко въжето и удари Алиса по рамото. Тя изтръпна от болка, но не промълви нито дума, дори не го погледна.

— Хайде, скъпа, езика ли си глътна? — изсъска той, като замахна отново и злобно я удари през гърдите. Силата на удара я накара да се свлече на колене. Господи, помогни ми, молеше се тя наум, тъй като не дръзваше да му каже истината. Ако узнаеше, сигурно щеше да я убие. Само да можеше да изтърпи болката, да си наложи да не крещи от агония, може би, милостиви Боже, може би след известно време щеше да има късмет да припадне.

След десет минути Форсюз дишаше тежко и тъкмо щеше да спре, когато Алиса изгуби съзнание и се отпусна с благодарност на пода, потъвайки в тъмнината на избавлението.

След като смъкна ръкавите си, попи потта от лицето си с копринена носна кърпа и внимателно оправя самото си, Форсюз тихо излезе от хамбара и заключи вратата след себе си.

Доста по-късно, същата вечер, след като обясни на подозрителната и невярваща Мария, че Алиса е заминала за Вийпури малко преди залез-слънце, той нареди да му занесат поднос с храна и чаша вино в кабинета.

Щом къщата утихна и изглеждаше, че всичките ѝ обитатели са заспали, Валдемар Форсюс внимателно се промъкна на двора и като се криеше в сенките, хвърлени от лунната светлина, стигна до обора; отключи вратата на сайванта и остави подноса до падналата на пода Алиса, която все още беше в безсъзнание.

Преди да излезе, той извади малко шишенце от джоба на жилетката си и изсипа половината от съдържанието му в чашата с вино.

НЕОБХОДИМИЯТ ИЗБОР

Алиса се събуди в ранните часове на утрото и остана да лежи известно време със затворени очи, изпълнена с безнадеждно, бездънно отчаяние, толкова съкрушаващо, че почти усещаше вкуса му. Отвори очи и видя въжето с възела да виси пак на мястото си, окачено на куката; отново ужас обхвана съзнанието ѝ, сви стомаха ѝ. Единственият ѝ шанс за щастие си беше отишъл, отпратен от собствените ѝ думи. Бъдещето ѝ предлагаше само мъчения и жалка мизерия. Животът, който я очакваше, беше лишен от всякаква надежда.

Чувстваше се много отпаднала и когато се опита да седне, остра болка прободеше слепоочията ѝ. Като видя подноса пред себе си, посегна да навлажни сухото си гърло със съдържанието на винената чаша, но храната остана недокосната.

Почти веднага я налегна дрямка, някаква необичайна сънливост, но Алиса си помисли, че това е естествена реакция на измъченото ѝ, изтощено тяло, което искаше заслужена почивка. Виолетовите ѝ очи се затвориха, дишането ѝ се забави и тя потъна в тежък, безпамятен сън, упоена от наркотика.

Мария нито за миг не бе повярвала на лъжите на Форсюс и потърси съдействието на Арни в опитите си да открие Алиса. Ракели нямаше да може още дълго да успокоява нарастващата тревога на Кателина.

Рано на следващата сутрин Арни предпазливо се качи при нея по слугинското стълбище и ѝ разказа за откритието си. Беше видял Форсюс да се измъква от къщата призори; отишъл направо в сайванта, влязъл в сградата и останал за малко вътре. След като излязъл, внимателно заключил вратата, викнал на момчето от конюшната да му оседлае коня и се отправил към Вийпури. Арни беше разпитал младежа, за да разбере накъде е заминал Форсюс.

Като надникнал през една от цепнатините на хамбара, Арни различил тялото на Алиса, проснато на пода. Изглеждаше заспала. Когато Мария чу това, тревогата ѝ нарасна.

— Какво трябва да сторим? Той пак я е бил, можеш да бъдеш сигурен — нищо не минаваше невидяно и неразбрано от личната прислужница, която беше и вярна приятелка на господарката си. — Трябва да я измъкнем оттам. Младата господарка Алиса искаше да се махне. Не можем да чакаме повече. Дали да не откраднем коне от Форсюс и да избягаме, докато той е във Вийпури?

— Не знам — отговори замислено Арни, — ръката на Форсюс е дълга и с парите си може да купи много неща. Мисля, че трябва да потърсим княз Кузан. Той е много по-могъщ от Форсюс. Той може да защитава Алиса там, където дребните ни спестявания не биха свършили никаква работа.

През годините, последвали насилствената ѝ женитба с Форсюс, Мария, Арни и Ракели, старите прислужници на Алиса от дома на родителите ѝ, я пазеха и подкрепяха, доколкото можеха. Прикривайки внимателно верността си от страх да не бъдат изгонени от Форсюс, те успяваха да ѝ бъдат поне малка утеха в нерадостното ѝ ежедневие.

Те бяха наясно за връзката ѝ с княз Кузан, понеже Мария бе накарала Арни да проследи Алиса още същата сутрин, когато дойде каретата на княза; искаха да се уверят, че господарката им не е в опасност. След като видя нежната среща на ливадата, Арни увери Мария, че князът изобщо не е опасен разбойник, който възнамерява да навреди на Алиса. Напротив, той беше направил младата жена щастлива; това личеше от всяко нейно движение, струеше от лицето ѝ. Верните ѝ слуги бяха щастливи да я чуят да пее отново след години на тихо, безнадеждно отчаяние.

Ако някой повдигнеше моралната страна на въпроса, за тях най-неморалното действие беше да принудят петнадесетгодишното момиче, което обичаха, да приеме тази нечовешка женитба. Съюзът между нея и Форсюс беше пародия на брак, скверен и гнусен.

— Прав си, Арни — възкликна Мария, възвърнала си надеждата. — Бързо върви да кажеш на княз Кузан. Той няма да допусне на нашата Алиса да ѝ се случи нещо лошо.

Арни хукна по задното стълбище, стигна до конюшната, оседла един от най-бързите коне на Форсюс и след по-малко от пет минути

галопираше надолу по пътя.

Същата тази сутрин княз Кузан се обличаше за завръщането си в големия град. Все още беше обладан от черна ярост, риташе мебелите наоколо и псуваше високо и продължително на три езика, и то така цветисто и свободно, че смая дори Юко. Обиждаше камериера си и всеки друг нещастник, достатъчно неблагоприятен да се мерне в полезрението му.

Войниците на Ники, които го придружаваха в ловната хижа, се бяха скупчили на двора, разменяха си нервни погледи и се надяваха яростта на княз Кузан да не се излее върху главите им.

През последните двадесет минути, докато конете цвилеха и пръхтяха под тях, през отворените прозорци на вилата се изливаше силен поток от ругатни. Първоначално псувните идваха от горния етаж, а сега главните помещения кънтяха от бурните словесни обвинения относно закуската, икономата, готвача и камериера. Кафето било прекалено горещо, яйцата били много студени, икономът не наливал достатъчно бързо коняк; подреденият отпред в антрето багаж жестоко обижда естетическото му чувство, така че бедният камериер, обезумял от ужас, накара лакеите да изнесат обидния багаж далеч от погледа на господаря. Бързо натовариха всичко на чакащата каруца и я отпратиха зад ъгъла на сградата, извън полезрението на княза.

След десет минути и още три пълни чаши коняк Ники се появи на главния вход и критично огледа войската си, сега строена с парадна прецизност. Дори след най-щателен оглед не намери за какво да направи забележка. Князът се метна на коня си и обходи с поглед до болка познатата му околност. Всеки поглед обаче продължаваше да му напомня единствено за Алиса. Разхождахме се там. Там седяхме. Алиса се възхищаваше на тези лехи с цветя. Обсипах я с цветовете на онази виеща се японска роза. Слънцето затопляше телата им през онзи ден. Проклет да е този чувствен спомен! Пък и точно това си беше, раздражено си напомни той, нищо повече от един спомен!

Усещаше под седлото познатия черен торс на любимия си кон Коли. Ники тихо цъкна с език и Коли наостри уши в отговор на командата на господаря си. Той отпусна юздите и остави коня да потегли с бавен ход напред. Не изкрещя никаква заповед. Чу се слаба

въздишка, лек полъх, след като войниците с облекчение си отдъхнаха. Най-после тръгнаха! Седлата изскърцаха, когато мъжете ги притиснаха по-здраво с колене.

Ники чуваше как подрънкват сбруите на хората му зад него, тупкането на копитата, заглушено от мекия прахоляк по пътя. Войската напредваше бавно през топлото пролетно утро; следваха пътя, който мързеливо се виеше покрай групички борове или брези, покрай хълмчета и долчинки и обикаляше огромното имение на Кузан.

Мислите на Ники бяха при Алиса. След три бутилки коняк, след неспокойна мъчителна нощ, след непрекъснати напомнания, че е глупак — след всичко това той все още я искаше и не можеше да прогони това натрапчиво чувство.

За двадесет минути пресякоха северната граница на ловния му резерват. Трябваше да я прогони от съзнанието си. Прекаленото затормозяване на мислите водеше до затъпяване. Миналото си бе отишло. Кратката им връзка бе приключила. Ники накара коня си да премине в тръст. Заедно с тръста се засили и звънът на металните сбруи, които нежно огласиха тишината на утрото. След като Ники леко притисна с колене Коли, усилиха хода и преминаха в лек галоп. Секунди по-късно, усетил отново слаб натиск, черният жребец изпръхтя и смени хода си, окуражен от ездача си. Цялата конница се понесе в галоп. Ники впери поглед в пътя пред себе си. Видимо взе да се отпуска от приятния ритъм на любимия си кон, от топлия пролетен въздух, а и ободряващият силен галоп винаги бе уталожвал лошото му настроение. След седем часа добра езда щяха да бъдат в Петербург.

Арни язди направо през ливадите и горите до ловната вила само за да открие, че князът е потеглил за Петербург преди половин час. Арни дръпна юздите на коня и се впусна в бясно преследване. Не можеше да се надява да догони княз Кузан, който имаше такава голяма преднина, освен ако не минеше направо през полята и горите. Арни заби шпори в хълбоците на дорестата кобила на Форсюз. Животното прескочи първата ограда и се понесе през изораното поле.

Докато войската на Ники яздеше под строй, следвайки чистокръвния жребец на княза, в полезрението им се появи ездач, който препускаше диагонално от изток на запад. Всички признаха, че е

добър в ездата, щом препуска така безразсъдно през неравното поле. Скоро чуха, че човекът крещи нещо, като диво размахва ръце, но утринният бриз отвяваше думите му. Тъй като мъжът се носеше с шеметна бързина към тях, Ники спря. Сред няколко мига Арни долетя като гръмотевица и дръпвайки силно юздите, закова коня точно пред Ники, който здраво държеше скитското си животно, за да не попадне под вършеещите копита на морната кобила; мъжът предаде съобщението си на един дъх:

— Алиса е в опасност! Форсюс я е бил и я е заключил в хамбара! Изглежда, че е в безсъзнание, и...

Изречението на Арни остана недовършено, понеже Ники жестоко дръпна юздите на коня си и потегли по обратния път покрай спрелите войници. Махна с ръка на сержанта да даде заповед да го последват.

Нямаше време за колебание. Алиса беше в опасност. Без съмнение заради него.

Само след миг войската отново препусна в пълен галоп. Ники яростно притискаше шпори в хълбоците на огромното черно животно.

Проклет да е този садистичен женомразец! Щеше да пречупи врата на Форсюс с голи ръце! Нима пак я е бил? Щеше да му е за последен път на този негодник! Щеше да го види да гори в ада!

Арни яздеше редом с Ники; той доближи Коли до прислужника и изкрещя:

— Преди колко време я видяхте в това състояние?

— Преди около четиридесет минути! — извика Арни в отговор.

Ники се молеше да не е прекалено късно. Цялата му натрупана от сутринта ярост си намери нов отдушник — Валдемар Форсюс!

Коли неуморно развяваше грива с пяна на уста, а по хълбоците му се стичаше пот, докато най-сетне пред погледите им не се появи пътят, който водеше към имението на Форсюс. Ники продължи да галопира по дългия коловоз. Като наближи главната постройка, той извади пистолет от кобура на седлото и двадесетте войници го последваха като един. Дръпна силно юздите на Коли, за да завие покрай източната стена на къщата, и се понесе главоломно към двора пред конюшните, оглеждайки бегло страничните постройки. Откри сайванта и веднага спря жребеца отпред.

Скочи от седлото, захвърли пистолета и стовари могъщото си тяло върху заключената врата. Пантите изскърцаха, касата се пропука от силния удар. Двама от хората му се спуснаха да му помагат и отместиха вратата.

В сумрака на празното помещение Ники видя неподвижно проснатото тяло на Алиса; разкъсаните ѝ дрехи едва прикриваха подутините и белезите по изранената ѝ плът. Като свали бързо обшитата си със сърма куртка, той уви нежно Алиса в дрехата и я вдигна на ръце от мръсния под.

Тя не помръдваше! Господи! Нима Форсюс този път я беше убил? Той внимателно огледа бледото ѝ лице и с облекчение забеляза лека руменина по бузите ѝ. Като излезе навън, той внимателно я положи върху набързо измъкнато от багажа одеяло, зави я с друго и сухо започна да дава нареждания:

— Намерете ми Форсюс! Искам да измъкнете това чудовище, където и да е. Донесете ми малко коняк за дамата! Също превръзки и топла вода! Веднага!

Всички се втурнаха да изпълняват заповедите му.

Арни бе коленичил до господарката си, а от очите му се стичаха сълзи на ярост. После той се наведе по-близо над нея.

— Сигурен съм, че е била упоена, княже — извика той.

Ники се приведе над почти бездиханното тяло на Алиса и потърси пулса ѝ. Внимателно повдигна клепачите ѝ — очите ѝ бяха зачервени, с празен поглед. Той кимна в знак на съгласие.

— Прав си. Трябва да я отведем далече от този злодей. Правилно постъпи, като дойде при мене.

— Какво можем да направим? — ужасен попита Арни.

— Намери дъщеря ѝ и камериерката ѝ — Ники знаеше за обичта на Алиса към старите ѝ прислужници. Верността на Арни също трябваше да бъде възнаградена, като го избавят от този зъл демон, Форсюс. — Искаш ли да придружиш господарката си?

— Ще отида там, където отиде госпожица Алиса — каза Арни тържествено — Обещал съм това на баща ѝ.

— Много добре. Свидай тези слуги, които искат да дойдат с нас, вземи дъщеря ѝ и донеси дрехи за Алиса да се преоблече. Не взимайте нищо друго от тази долна свиня Форсюс. След като се оправя с него, потегляме.

След малко дойде Мария, която носеше топла вода, за да измие лицето на Алиса, но упоената жена още не бе дошла на себе си и не можа да поеме нито глътка коняк.

Внимателното претърсване на войниците не даде резултат. Господарят на дома не се виждаше никъде. Уплашените слуги обясниха, че той и синът му заминали за Вийпури рано сутринта.

— Е, добре — мрачно промърмори Ники. Баща му и без това не би оценил положително убийството на съсед.

Положиха Алиса в ръцете на Ники, след като той яхна коня си, и кавалкадата бавно пое по дългия си път. Арни държеше Кателина, а Мария и Ракели седяха на конете зад двама сержанти. След час отново излязоха на пътя за Петербург и продължиха до първия пост, където трябваше да ги чакат каретата и каруцата с багажа на Ники. Прислужниците, Кателина и Алиса бяха преместени в красивото ландо на Ники и групата продължи пътешествието си на юг.

Алексей посрещна странните гости късно следобед, когато Ники влезе заедно с тях в градския си дворец. Класическата сграда с изглед към Нева излъчваше някакво безметежно спокойствие и се намираще източно от Ермитажа, на „Милионная“, най-аристократичната улица на стар Петербург; дворецът от розов фински и сибирски мрамор бил построен между 1768 и 1785 г. и бил подарен от императрица Екатерина II на фаворита ѝ Платон Кузан.

Незабавно повикаха лекар, който прегледа Алиса и каза, че е вън от опасност. Дозата лауданум била силна, но не фатална. Два дни и две нощи оставени от Ники слуги непрекъснато се грижеха за Алиса, която изплуваше за малко от тежкия сън и отново се унасяше. На третия ден сутринта, когато влезе да види как е, Ники я завари облеgnата на многобройните възглавници, украсени с дантели, и напълно будна.

— Изглеждаш много по-добре тази сутрин — усмихна се топло той за поздрав. — През последните три дни си мислехме, че Спящата красавица изобщо няма да се събуди.

— Трябва да ти благодаря, че си ме спасил по такъв приказан начин — усмихна се тъжно Алиса. — Мария ми разказа всичко. Мислех, че след последното изстъпление на господин Форсюс няма да оцелея — в очите ѝ се появиха сълзи.

Коленичил до леглото ѝ, Ники нежно ги избърса. По-късно в отговор на настойчивите му въпроси, Алиса му разказа какво се бе случило, когато се бе върнала вкъщи и бе заварила там господин Форсюс. Ники крачеше нервно из стаята, докато слушаше за побоя и за това, как бе изгубила съзнание. Убийствени мисли нахлуха в съзнанието му.

— Той никога повече няма да се осмели да те докосне, за Бога — каза мрачно Ники, след като Алиса завърши разказа си. После отново отиде при нея и взе ръката ѝ. — Тук при мен си в безопасност.

— О, но аз не мога твърде дълго да се възползвам от гостоприемството ти. Сигурно на родителите ти няма да им хареса да има непознати в дома им.

Понеже не искаше да подхваща този спор отново, Ники просто ѝ каза:

— Все още не си се оправила напълно, затова, моля те, прием гостоприемството ми поне временно. Що се отнася до майка ми и баща ми, те не са прекрачвали този праг от три години, тъй като предпочитат провинциалния въздух. Така че почивай спокойно, никой няма да те безпокои. Моля те, искай каквото ти хрумне; надявам се здравето ти скоро да се възстанови, въпреки че и тази сутрин изглеждаш забележително добре — добави той с лека усмивка. — Вероятно ще можем да вечеряме заедно днес. А сега трябва да изляза за малко, зове ме воинският ми дълг. Au revoir.

— Au revoir. Благодаря ти още веднъж. Надявам се, че ще мога да ти се отплатя някой ден.

Ще го направиш, скъпа, ще го направиш, мислеше си Ники, докато крачеше по коридора, облечен във военната си униформа със сребърни еполети, които блестяха върху великолепната бяла куртка; тъмната му коса, все още влажна след банята, падаше над твърдата, извезана със сребро яка. В нетипичен за характера му изблик на романтично съчувствие той не само се беше въздържал да докосне красивата топла жена в съня ѝ, толкова примамлива с безпомощната си уязвимост, но и, което беше още по-забележително, не докосна и други жени през изтеклите три дни. Никакви циганки по островите, никакви графини, никакви балерини. Воден от странна прищявка, князът предпочиташе да чака своята спяща дама. Нямаше представа, че подобни възвишени инстинкти не са му чужди, но все пак не правеше

всичко това само от безкористни морални принципи; беше прекарал доста време, взимайки студени бани и наказвайки се за смешното си поведение.

Тази сутрин Ники беше благоразположен към света и в такова превъзходно настроение, че дори настоящата бележка от любовницата му графиня Амалиенбург, която пристигна на закуска, не можа да развали чудесното му настроение. Софи явно беше чула за гостенката (мълвата бързо се разнасяше по долните етажи) и го канеше тази вечер на малко събиране на карти. Ники надраска набързо върху парфюмирания лист, че е съгласен и изпрати съобщението по един лакей.

Още по-добре, помисли си той. Графиня Амалиенбург му беше постоянна метреса вече две години и не обръщаше внимание на честите му забежки с някоя актриса или циганка. Въпреки това беше прекалено уморен от собственическото чувство, което Софи публично демонстрираше. Тази вечер щеше да му предостави идеална възможност учтиво да сложи край на и без това проточилата се дружба помежду им. Обиграна в любовта, в миналото Софи добре се бе справяла с ролята си и често успяваше да разсее скуката му, когато се нуждаеше от изключителни акробатични изпълнения в леглото. Тя винаги успяваше да накара кръвта му да закипи, въпреки че я смяташе за най-долна кучка, готова на абсолютно всичко, за да му угоди. Но тогава бяха времена, когато не го беше грижа дали е жив, или мъртъв, и в тези случаи бе способен дори да надмине странностите на Софи в леглото.

Но в последно време дори нейните усъвършенствани умения му бяха омръзнали. Банков чек или бижута?

Какво щеше да предпочете на раздяла? Излязъл от присъщия си мързел и безразличие, той се спря на парите, извика Иван и се увери, че банковите му чекове ще бъдат на тоалетната му масичка преди вечеря.

— Благодаря ти, Иван, винаги си толкова експедитивен.

Иван почтително попита благоразположения си работодател, възползвал се от бляскавото му настроение тази сутрин:

— Харесаха ли ви каталозите за изкуството, които поръчахте?

— Неимоверно много, Иван! Нямах представа, какво удоволствие ми доставиха — засмя се Ники.

Озадачен, но доволен от новия интерес на господаря си към изкуството, Иван се поклони и напусна стаята.

Трябва ли човек да се чуди на невероятно доброто настроение на княз Кузан? Той си имаше причина, разбира се. Предметът на любовния му интерес, който доскоро му се изплъзваше, сега бе настанен в прекрасно позлатено легло едва на няколко стъпки от собствената му спалня; освен това Алиса му беше повече от благодарна за грижите, които беше положил за нея. Колко удобно, какво изгодно стечение на обстоятелствата.

И така, през това ранно пролетно утро Ники се зае с полковата документация, която вървеше заедно с високия му пост. За около час привърши с тези баналности и се върна у дома, за да узнае, че Алиса отново бе заспала. Не беше нетърпелив мъж и се съобразяваше с обстоятелствата (нали разполагаше с цялото време на света), затова остави Алиса да спи спокойно през по-голямата част от деня.

Късно следобед ѝ изпрати бележка, в която се интересуваше дали има някакви предпочитания и изисквания относно вечерята; съобщаваше ѝ, че ще я очаква да се присъедини към него в гостната в седем часа.

В елегантно вечерно облекло с бяла сатенена жилетка, Ники си почиваше пред отворения прозорец и бавно отпиваше чудесна мадейра, седнал върху огромно тапицирано канапе и поставил върху перваза на прозореца единия си крак, обут в красива официална обувка. Ако някой го видеше седнал там, излъчващ благовъзпитаност и грация, трудно би могъл да се досети за животинската сила, която се криеше под коприната; трябваше да задържи поглед върху широките му рамене и тънкия кръст, върху силните мускули на крака, така небрежно опрян на перваза.

При звука от отварянето на вратата той извърна глава и бързо се изправи. Плъзна се по паркета на огромното помещение с обичайната си самоувереност и елегантно се поклони на Алиса.

— Госпожо — каза официално Ники, като в същото време ѝ се усмихваше очарователно и я оглеждаше изпод гъстите си вежди, — моля, пийнете с мене малко мадейра преди вечеря. Времето е изключително и аз тъкмо се наслаждавах на гледката. Погледнете колко прекрасна е Нева от кея нататък.

Алиса беше облечена в единствения си тоалет.

— Боя се, че не съм подходящо облечена за вечеря — леко заекна тя, смаяна от великолепието на стаята в стил рококо, с позлатени полирани мебели, гипсови орнаменти и истински произведения на Буше и Фрагонар. Бе прехласната и от неочакваната грация на Ники — съществуваха огромна разлика между неподправения, естествен мъж, когото познаваше от провинцията, и този високопоставен дворянин, истински degage^[1], за който дворецът бе естествената му среда; носеше луксозното си облекло небрежно, като че ли изисканите дрехи бяха за него също толкова удобни, колкото и домашните му пантофи. Алиса се почувства като пословичната селска мишка.

— Ти винаги си олицетворение на красотата, скъпа моя — възхитено отговори Ники с лек поклон, почувствал притеснението ѝ от обикновените ѝ дрехи. Той самият толкова беше свикнал с преобличането за вечеря, че изобщо не се сети, че така може да постави Алиса в неудобно положение. Той си отбеляза незабавно да попълни гардероба ѝ и после се опита да намали притеснението ѝ, като се извини: — Моля за прошка, че съм облечен толкова крещящо, но след вечеря имам ангажимент, който налага подобна премяна.

Алиса с изненада усети, че изпитва странна и неприятна ревност от тази забележка.

— Ела, седни до мене и ще се насладим на залеза. Изглеждаш като портрет на самото здраве.

Мария бе изкъпала Алиса и бе измила великолепната ѝ коса; младостта бързо бе възстановила прасковенорозовия ѝ тен и тя наистина излъчваше свежест.

— Благодаря, чувствам се много добре.

Ники водеше разговора свободно, без да споменава нищо лично; така напълно успя да успокои Алиса и да я освободи от напрежението. Подхвърляше закачки и я забавляваше с тривиалните градски клюки. Лека закуска предшестваше вечерята и Ники поведе Алиса към малък вестибюл, където на масата бяха сервирани хайвер, сирене, сухари, сардини, стриди, маслини, ликьори и водка.

— Разбрах, че тази година закуската е излязла на мода във Франция. Ние, руснаците, от векове знаем, че няколко чашки спиртна напитка преди вечеря значително подобряват апетита и настроението. Искаш ли да опиташ една малка чашка изстудена водка, скъпа? — и

без да чака отговор, Ники наля и на двамата. — За твоето оздравяване — вдигна той чашата си за тост.

Вечерята беше превъзходна; френският готвач на Ники бе надминал себе си в чест на младия господар, който рядко вечеряше вкъщи. Може би гостенката щеше да промени навиците на княза, мислеше си готвачът, повдигнал по галски вежди. Тогава щеше да има възможност да поднася своя забележителен *соф ау вин*^[2], пикантната си *potage a la crevette*^[3].

О! *Vive la femme!* Отново можеше да покаже уменията си. Толкова се беше отегчил да сервира единствено закуски в два следобед.

Ники се прибра доста късно от играта на карти у графиня Амалиенбург, изпаднал в мрачно настроение. Вечерни забавления — шаради и изпълнението на някакъв блеещ италиански сопран, предшестваха картите. Господи! Увеселенията на Софи бяха банални. Не е необходимо да казваме, че стана доста късно, докато успее да проведе личен разговор със Софи. Приятелската раздяла, която Ники си беше представял, не беше толкова мила. Когато учтиво ѝ предложи да се сбогуват и ѝ подаде чека със значителна сума, графинята злобно и нахално му заговори за новата му любовница.

— Чувам, че била настанена в стая до твоята, Ники, и била здраво упоена, когато я донесли — каза злобно тя. — Губиш чара си, а, скъпи? Да не би, като няма какво друго да използваш, освен гладкия си език и големия си член, да прибягваш до насилие?

— Не бъди груба, шери — троснато отвърна Ники. Проклет да е този клюкар докторът, ядосано помисли той. Новината сигурно бе плъзнала из целия град. Обикновено не обръщаше внимание на клюки по негов адрес, ала сега предпочиташе да не разнасят името на Алиса. — Когато изгубя чара си, скъпа Софи; ще те уведомя — студено промълви Ники. — Сигурно тогава вече ще мога да споделя интереса на съпруга ти към картите. Това май че е единственото, за което го бива, докато аз все още си позволявам да се забавлявам по друг, по-активен начин.

— С твоя „активен начин“, както добре знаеш — изсъска тя, — най-много да направиш на малката си метреса поредното копеле.

— Може и така да е.

— Може и така да е? Това ли е всичко, което имаш да кажеш? Ти, който всеки момент ще поставиш нов рекорд по развъждане на копелета?

— Тези неща са неизбежни — продължи Ники, разгневен от злобата на Софи. — Не всяка жена е облагодетелствана като тебе, скъпа. Ти поне можеш да спиш без задръжки, с когото ти падне, понеже си сигурна, че никога няма да забременееш с тази твоя ялова утроба.

— Без съмнение новата ти уличница е лишена от тази привилегия и скоро ще те изненада с неприятна новина за поредното ти бащинство! — подигра му се Софи.

— Дали това ще се случи, или не, наистина не разбирам как моите проблеми са станали твоя грижа — каза Ники със стържещи нотки в гласа, опитвайки се да потисне яда си.

Като видя, че е прекалила и е довела бързо разгорещяващия се княз твърде далеч, практичната Софи, която не искаше да загуби такъв съвършен партньор в леглото, смени тактиката.

— Остани тази нощ, Ники — въздъхна нежно тя, — не съм те виждала от седмици.

Ники разглеждаше златния си ръчен часовник с инкрустации от емайл и разсеяно си играеше с необикновения му алармен механизъм, който при освобождаването си напомняше на собственика си за часа, като го потупваше по китката.

— Не тази вечер, Софи — учтиво каза той.

— Предполагам, че нямаше да откажеш, ако новата ти любовница те беше помолила — срязва го Софи, изгубила контрол над себе си и безвъзвратно провалила всеки опит да го спечели отново.

Князът вдигна от часовника очи, в които се спотайваше опасен блясък.

— Това, скъпа, е съвсем друго нещо.

— Грубиян, жалка отрепка! — изграчи графинята.

Той само се засмя.

— Точно така, както добре знаеш от собствен опит, любима Софи — той направи дълбок поклон и напусна ухания будоар.

Ядосаната графиня бе успяла да убие отчасти доброто му настроение. Като пристигна вкъщи, Ники освободи своя загрижен

иконом, влезе в кабинета и се успокои с няколко чаши коняк, като ги остави да отмият раздразнението му от нахалството на Софи. След час вече се чувстваше приятно успокоен. Присъствието на Алиса в дома му беше мощно средство за разсейване. Изглежда, щяха да възникнат някои проблеми с бившите му любовници, помисли той. Но да вървят всички по дяволите; единственото, за което можеше да мисли, беше жената на горния етаж; проблемите можеха да почакаат.

Той стана от стола си до прозореца и бавно изкачи мраморното стълбище. До леглото на Алиса гореше малка газена лампа. Ники дълго стоя и наблюдава спокойния ѝ сън. Беше толкова крехка; гърдите ѝ леко се вдигаха и се спускаха под копринената нощница, дългите ѝ мигли почиваха върху нежните ѝ млечнобели бузи; бе преметнала ръка над главата си, а на приглушената светлина златисточервената ѝ коса приличаше на течен бронз, излят върху небрежно разхвърляните сатенени възглавници. Ники разкопча сребърните копчета на вечерното си сако и го остави да се свлече на пода в краката му. Бавно свали дрехите си, поглъщайки я с поглед. Когато нарочно пусна черните си лачени обувки да тупнат на пода, Алиса отвори очи.

Видя го на меката светлина, която хвърляше лампата, и мигновено долови обърканите му чувства, преди странният израз да изчезне от очите му. Леглото потъна под тежестта му. Той сведе глава и разтворените му устни нежно докоснаха нейните, принуждавайки ги да се отворят бавно, мързеливо, възбуждайки сетивата ѝ; ръката му се спусна по тялото ѝ и вдигна нощницата.

Усещаше как започва да му отвръща. Бавно развърза панделките на копринената дреха и я издърпа над раменете ѝ. Докосна подгъва и го вдигна над най-нежното ѝ място. Накрая тя го притегли към себе си и той разбра, че дългите дни на принудителното му въздържане са свършили.

Тази нощ той я взимаше един път, втори път, като копнееше тя да се нуждае от него, да стене за него; искаше наново да се увери, че наистина е негова — в неговото легло, в неговата къща, на негово разположение. Смесени чувства се надигаха в подсъзнанието му, но той чувстваше единствено потребността да затвърди водещата си роля във връзката им — роля, която му се струваше още по-благодатна, когато тя го умоляваше да я освободи в миг на върховно удоволствие. През тази нощ Алиса го обичаше безнадеждно, объркано, докато той

отново и отново събуждаше сетивата ѝ за омагьосващи усещания. Всяко докосване я караше да усеща тялото си сякаш за първи път, като ново, като преродено. Накрая, преситени, те заспаха притиснати един до друг, сплели ръце и крака; той усещаше топлината на дъха ѝ върху гърдите си, а тя чуваше в съня си силните удари на сърцето му.

[1] Освободен (фр.). — Бел.пр. ↑

[2] Петел с вино (фр.). — Бел.пр. ↑

[3] Супа със скариди (фр.). — Бел.пр. ↑

НЕПОКОРНАТА ЛЮБОВНИЦА

Рано на другата сутрин вратата на спалнята се отвори и вътре се показа къдрава червенокоса главица, която развълнувано бърбореше на фински:

— Мамо, мамо, виж какво ми донесе чичо Ники...

Момиченцето изведнъж спря, млъкна и веднага продължи на френски:

— Чичо Ники! — извика детето от удоволствие, като го видя да лежи в леглото при майка ѝ.

Кателина здраво стискаше в мъничките си ръце голяма порцеланова кукла с дълга руса коса, която се спускаше през крехките раменца на детето и се влачеше по мраморния под. Чудесното ново кадифено халатче и нощничката от димитено платно се развяваха след нея, докато тя стремително се носеше към позлатеното, огромно легло с балдахин, величествено поставено върху подиум, в краищата, на който четири крилати купидончета държаха раковини от злато и седеф. Кателина беше сладко и живо дете, красиво малко момиченце, взело от майка си всички привлекателни черти и целия ѝ чар.

Тя скочи в леглото като игриво палаво кученце, захвърли куклата и обви пухкавите си ръчички около врата на Ники, без да спира да приказва:

— Днес ще ни заведеш ли пак с Ракели в магазина за играчки? Моля те, моля те! — настояваше тя, черните ѝ очи бяха пълни с надежда и очакване.

Князът се усмихна мило на малкото момиченце, свило се до него, и каза:

— Можеш да говориш и с мене на финландски, малка моя, моята майка също е финландка. (Без изобщо да се замисля, през последните няколко дни той говореше с Кателина на френски и тя свободно му отговаряше на същия език.)

Докато Алиса беше болна и се възстановяваше, Ники прекара доста време с Кателина. Когато за първи път застана в стаята на Алиса

и видя малкото момиченце жално да плаче, му трябваше известно време да осъзнае, че тази жива картина е действителност. Малко дете да плаче в къщата му, беше за него толкова чуждо, че първоначално просто не можа да реагира. Ники от години не беше говорил с деца, дори не се беше приближавал до тях. След като се върна онзи следобед, той слуша сърцераздирателния плач цял час и когато накрая разбра, че дойката и камериерката не могат да успокоят страданието на детето, реши да им се притече на помощ и се опита да прогони мъката на малкото създание.

По природа Ники беше мил и весел, както биха се съгласили всичките му приятели, и като цяло беше способен на нежност и любов — мнение, което би подкрепила, която и да е от любовниците му. Феноменалният му успех сред жените не се дължеше само на забележителната му красота и княжеското му богатство, въпреки че в бляскавото общество, в което се движеше, тези атрибути често се оказваха напълно достатъчни. Завоеванията му се дължаха предимно, да не кажем изключително, на неговия личен чар, на способността му да достави удоволствие на една жена както в леглото, така и в гостната. Той можеше да се шегува, да бъде нежен и любезен, да проявява интерес и дори загриженост, в зависимост от настроението си; очарованието му отлично пролича в старанията му да успокои Кателина, за да успее красивата му любовница по-бързо да се съвземе от свръхдозата лауданум.

Докато Алиса бе на легло, Ники предложи на детето такива приключения, че много скоро отвлече вниманието му от страховете, които изпитваше. Кателина почти веднага възприе Ники като свой голям чичо и се отнасяше към него с открито и понякога трогателно обожание.

Кателина се обърна към майка си, като че ли да я види с Ники в леглото, беше най-естественото нещо на света, и продължи на фински:

— О, мамо, магазинът за играчки е толкова хубав. Всичко е така... — тя спря. — Ракели каза, че не трябва да бъда толкова алчна, нали, Ракели? — детето насочи големите си очи към дойката, която притеснено бе спряла до вратата, след като бе видяла княз Кузан. Кателина, която нямаше и понятие от подобни прояви на вежливост, задъхано продължи да бърбори: — Обаче чичо Ники каза, че съм малка княгиня и мога да имам всичко, което си поискам. Нали, чичо

Ники? — Кателина, кацнала на широките гърди на Ники, цялата засия и го погледна, докато той я наблюдаваше развеселен.

— Точно така, кукличке — каза чичото по неволя.

— О, чичо Ники, моля те да отидем днес пак, моля те! — сладко повтаряше детето, вперило в него тъмните си очи.

— Разбира се, скъпа, ще вземем друга кукла, щом искаш.

— О, Ники, този път бих предпочела влакче!

Очите на Ники весело заблестяха и той хвърли поглед към Алиса; усмихна се колебливо и каза:

— Каква независима млада дама, която не се задоволява да играе с кукли! Много добре, палавнице, да бъде влакче — завърши той благосклонно.

— О, мамо, чичо Ники не е ли просто чудесен? — възкликна Кателина с цялата неподправена искреност на своите пет години.

Ники се обърна, за да погледне закачливо Алиса, и самодоволно попита:

— Да, мамо, не съм ли просто чудесен?

— Кажи да, мамо! Кажи да! — настоя Кателина, подскачайки от възнение и удоволствие.

Преди Алиса да успее да отговори на този неудобен въпрос, момиченцето отново зачурулика:

— Мамо, толкова се радвам, че си по-добре. Ники толкова дълго казваше, че трябва да пазя тишина. Радвам се, че вече не трябва да пазя тишина! — завърши тя категорично.

Неспособна да сдържа детския си ентузиазъм, тя продължи да подскача и настоятелно попита:

— Кога можем да тръгнем, чичо Ники, кога?

— След като закусиш и Ракели те облече — търпеливо отвърна той, — тогава ще тръгнем. А сега върви да се приготвиш.

Пъргавото малко човече, което приличаше на машина перпетуум-мобиле, грабна куклата, незабавно се смъкна от леглото и прекоси голямата стая. До вратата спря, уловила с една ръка Ракели, а с другата стиснала здраво куклата за косата, и пак погледна новия си щедър чичо.

— Може ли пак да закуся ягоди и торта? Може ли, Ники?

— Разбира се, скъпа, каквото пожелаеш.

— Кога ще тръгнем? — отново нетърпеливо повтори момиченцето.

— След около час — отговори Ники. Погледна Алиса, топла, отпусната и привлекателна в леглото до него, и размисли. — Нека бъде след час и половина, Ракели — промени той мнението си. Вратата се затвори след малката вихрушка и Алиса тихо каза с благодарност в гласа:

— Благодаря ти, че си бил толкова мил с Кателина, докато бях болна.

Ники взе ръката ѝ в своята и съвсем просто отговори:

— Винаги си добре дошла — той шеговито продължи с любвеобилна усмивка: — Наложил се да забавлявам малкото зверче цели три дни, докато ти мързелуваше в леглото. Ракели се беше изчерпала, тъй като Кателина непрекъснато плачеше за тебе, а ти беше полуупоена и не можеше да ѝ отговориш. Мария също не успя да спре сълзите ѝ, така че отговорността падна върху Алексей и мене. Трябваше да съставим някакъв план, за да отвлечем вниманието на Кателина от тебе, така че и ти самата да не се тревожиш. Пързалихме се по парадното стълбище върху сребърни подноси, облякохме я като императрица в дантелени покривки за маса (трябва да добавя, че по неволя станах император, а Кателина демонстрира вродена царственост, като даваше нареждания на мене и на Алексей и безсрамно ни разкарваше нагоре-надолу), пускахме книжни корабчета в купите за плодове, накарах конярите да донесат малки котенца от конюшните, а Мария ѝ донесе нови дрешки от някаква детска шивачка, която Иван познавал.

Ники масажираше разсеяно с палец китката на Алиса.

— Благодаря на Бога, че вчера следобед най-сетне дойде на себе си, понеже изчерпах изобретателността си докрай и скромният ми репертоар за забавление на деца свърши. Страхувам се, че изобщо нямам опит в това отношение. Спомените за детските ми развлечения са доста смътни, без съмнение изместени на заден план от безчислените и значително по-интересни занимания за възрастни. Щастлив съм да видя — каза Ники с блеснали от страст очи, — че си се възстановила напълно и цъфтиш от здраве. Толкова много ми липсваше топлината ти през тези дни. За мен ти си прекрасна вълшебница, която топли леглото ми — продължи князът с естествено

за него чувство на собственост и прокара пръсти по голото ѝ рамо. — Така възхитително ми подхождаш — добави дрезгаво.

Алиса почувства, че от думите му в нея се надига паника. Несигурна, объркана и все пак наясно с опасността, която криеше поддаването на прелъстителния му чар, тя се чудеше доколко ли се бе оплела в мрежите на чувства, в които нямаше никакъв опит. Всяко докосване, всяка милувка ѝ се струваха нова нишка в паяжината, която бавно, но сигурно я обгръщаше. Слаба и безпомощна пред лицето на непознатата ситуация, тя въпреки всичко жадуваше за любовта му, изгаряше от желание.

След известно време Ники се надигна от изпомачканото ложе.

— Трябва да побързаме да се облечем, за да не закъснеем за срещата с Кателина.

С тези думи той стана и без да се притеснява от голотата си, тръгна към вратата на съседната тоалетна стая. Спря на прага, дръпна шнура на звънеца и каза:

— Ще звънна на слугите да ти приготвят вода за банята. Надявам се, че гуляйджийски настроените нимфи на Рубенс и дълбоките турски вани не те обиждат, но какво да се прави, нашият праотец Платон не се отличавал с особена изтънченост, по-скоро си е падал по еротичния пуризм.

Понеже нито очакваше, нито искаше да дочака отговор, Ники извика камериера си и излезе от стаята.

След петнадесет минути се върна, а прислужникът подтичваше след него и в движение оправяше снежнобялата риза върху мускулестите му рамене.

Алиса бързо придърпа чаршафа и се зави.

— Още ли не си станала? Хайде, скъпа, Кателина сигурно вече не я свърта на едно място.

— Знам. Веднага ставам. Но в леглото е толкова уютно.

— Магазинът за играчки ще ти хареса. Имат най-добрата стока в града.

Докато камериерът се суетеше наоколо и закопчаваше златните копчета на ризата, наместваше тюркоазените бутонели и безукорно нагласяваше яката му, Ники с лекота водеше разговор; обясни ѝ къде се намира магазинът с влакчето на Кателина, отбеляза, че денят е чудесен, каза нещо за неустоимия чар на детето и продължи в същия

дух, докато внезапно не забележа, че Алиса е доста мълчалива. Погледна към леглото и я видя да притиска към брадичката си ления чаршаф, явно притеснена и обърквана.

— Това е всичко, Георги — хладно, освободи той прислужника.

— Да, княже — побърза да излезе дребничкият човечец.

Ники тръгна към леглото, наведе се и целуна Алиса по бузата.

— Прости ми, изобщо не разбрах, че Георги те притеснява.

— Глупаво е, сигурна съм, но, е, добре... не съм свикнала с мъже камериери в спалнята си.

— Разбира се, скъпа. Трябваше да се сетя. Отсега нататък ще се обличам сам.

— О, не! Не искам да причинявам неприятности на слугата ти... и... как ще се справиш? — заекна Алиса, опитвайки се да се извини.

— Глупости! На Георги ще му е приятно да мързелува, уверявам те, а аз съм напълно способен да се обличам сам. Мъжете не трябва да се справят с всички тези копченца и дантели като жените. Хайде, скъпа, ела в банята или Кателина ще се разписка, че сме закъснели. Ще отида да обясня на Георги.

Ники се върна забележително бързо, готов за излизане. Бе облечен в добре ушит редингот с цвят на кафе, който подчертаваше широките му рамене, фина риза от тънък лен, отворена на врата, кафява брокатена жилетка и панталони в светъл бисквитен цвят, които по тогавашната мода позволяваха да се видят ботите му от ярешка кожа.

Мария още обличаше Алиса, докато Кателина седеше върху една възглавница и ги наблюдаваше с необичайно за нея търпение. Алиса бе издокарана в единствените си дрехи, по чудо изпрани и изгладени през нощта — набрана пола в моркосиньо на зелени райета и зелена копринена блуза закопчана високо под брадичката с брошка с камей. Ники беше възложил на Мария да намери в гардероба на майка му някаква връхна дреха и сега тя тъкмо оправяше диплите на моркосиньо манто, поръбено със сърма, върху широките поли на Алиса.

Меднозлатистата коса на Алиса беше подредена в обикновен кок; по гърба ѝ се спускаха дълги букли, а нежни къдрици обрамчваха деликатното ѝ лице. Изучавайки с критичен поглед Алиса от главата до петите, Ники каза:

— Трябва да се погрижим да ти набавим дрехи, Алиса. Боя се, че роклите, оставени в стаята на майка ми, са доста старомодни. Това манто обаче ще свърши работа. А ти, кукличке, си доста елегантна.

Той се усмихна, когато Кателина, чула гласа му, скочи от мястото си и се втурна към него. Мария се бе върнала от обиколката си по магазините с бяла копринена рокля, украсена с бледозелени панделки, която беше точно по мярка на Кателина, и с късо зелено палтенце, както и с огромна бледожълта сламена моряшка шапка с дълги ленти от зелена тафта.

— Тръгваме ли, дами? — подкани ги Ники с елегантен жест и Кателина изхвърча от стаята далеч пред Ракели, която се втурна след пъргавото дете.

Ландото ги очакваше пред главния вход, лъснато до блясък. Блестяха и четирите коня, гледани така добре, че загладеният им косъм с лешников цвят изглеждаше като намазан с олио. След като всички бяха удобно настанени, кочияшът, облечен в най-хубавата си ливрея от зелено кадифе, подкара животните в модерния през сезона тръст с висока крачка.

Кателина не можеше да седи мирно дори за миг. Въртеше се насам-натам върху кадифената тапицерия, разпитваше, развълнувано сочеше с пръст и най-дребното нещо, което привличаше погледа ѝ, и безапелационно ангажираше цялото внимание на Ники. Алиса беше доволна, че приспособяването към новата среда не беше проблем за дъщеря ѝ. С природната си любознателност, жизненост и открита, обичлива природа Кателина се наслаждаваше на всяко ново изживяване. Бащата на Кателина я отбягваше от самото ѝ раждане и сега, когато бяха напуснали Вийпури, не я спираха никакви емоционални окови и задръжки.

Кателина беше изпросила от Ники да посетят първо Летните градини. Когато приближиха, пътниците от другите скъпи карети, излезли да се насладят на прекрасното време, останаха силно озадачени — до най-преследвания в града ерген седяха красива млада жена, дойка и дете!

Двама офицери в елегантни униформи се приближиха до каретата, яхнали великолепни черни коне, докато Ракели и Кателина слизаха за кратка разходка — трябваше да нахранят лебедите.

Кочияшът приключи с привързването на конете и се оттегли на сянка под близкото дърво.

Мъжете направиха дълбок поклон от седлата си и русокосият лейтенант учтиво се обърна към Ники:

— Добро утро, Ники, не вярвам да сме срещали преди очарователната ти придружителка.

— Прав си, не сте — грубо отвърна Ники. — А сега е най-добре да си гледате работата — добави той доста неучтиво и набързо отдаде чест. Тъй като след подобна груба забележка разговорът беше невъзможен, офицерите обърнаха конете си и си тръгнаха, озадачени от отговора му.

— Изглежда, нашият полковник си е намерил ново парче, което ревниво пази — отбеляза младият рус офицер и двамата със смях продължиха в лек галоп по „Адмиралтейски“.

— Ники на обществено място с дете! Това би могло да шокира и най-закоравелия светски лъв. Мислиш ли, че е негово?

— Не мога да кажа. С тази червена коса момиченцето прилича по-скоро на майка си. Не е като последното дете на графиня Сованьова, което така е одрало кожата на Ники Кузан, че може да те накара да си глътнеш езика.

Докато такива въпроси се обсъждаха в края на булеварда, Ники и Алиса още веднъж бяха прекъснати от минаващ конник. Майор Сернов се приближи до каретата и свали шапка за поздрав. Ники се намръщи.

— Много ми е приятно да ви видя още веднъж, госпожо Форсюс — учтиво каза Сернов с крива усмивка, двусмислено присвил ориенталските си очи.

Алиса се изчерви от намека в поздрава му и от очите, които я разсъбличаха.

— Добро утро — хладно отвърна тя, ядосана от безочияето му.

— Не съм те виждал напоследък в яхтклуба, нито в клуба на благородниците, Ники. Площад „La Salle“ и островите са доста скучни без теб, но сега разбирам, че имаш основателна причина да се спотайваш.

— Не знаех, че отсъствието ми се следи с такава прецизност — сухо отвърна Ники.

— Хайде сега, недей да скромничиш, Ники, както добре ти е известно, дейността ти е основен фактор за процъфтяването на тези

места още от юношеската ти възраст.

— Със сигурност съществуват и по-добри занимания, отколкото да слуша човек абсурдни клюки. Впрочем нямаш ли по-важна работа, Григор? Не искаме да те задържаме — каза Ники, отхвърляйки още един опит за завързване на разговор.

— Както желаяш, Ники. Ваш слуга, мадам — каза примирително Сернов, дружелюбно приемайки доста рязкото предложение. Като измъкна копринена кърпичка от ръкава си, той избърса въображаема пращинка от безупречно лъснатите си кавалерийски ботуши и я напъха обратно, така че крайчето и елегантно да се подава от обшития със сребро маншет. Обърна коня, за да си върви и намигна на Ники.

— Ако решиш да направиш сделката с Таня, моля те, съобщи ми. Ще бъда заинтересован от продажбата.

— Не ставай алчен — тихо отвърна Ники.

Сернов само помръдна дългите си увиснали мустаци, когато тънките му устни се разтегнаха в усмивка.

— Аз съм търпелив човек, приятелю, не бързам — той внимателно подкара коня си в тръст и се изгуби сред потока от каляски и ездачи.

— Какво имаше предвид този нахалник, като спомена за продажба? — попита Алиса, въпреки че твърде добре разбираше значението на думите му. — И коя е Таня?

— Не се ядосвай, скъпа. Таня е една стара приятелка, а Сернов много добре знае, че си под мое покровителство, така че няма да те притеснява, сигурен съм.

— Под твое покровителство? — извика Алиса и се изчерви, когато обяснението внезапно я порази с очевидната си и безпощадна яснота. Разбира се, трябваше да се сети. Колко глупаво от нейна страна! Мисълта за това, как обществото ще възприеме нейното положение, я извади от равновесие и я накара да изпита неописуем срам. За първи път след смъртта на родителите си тя беше безкрайно благодарна, че не са живи, за да станат свидетели на падението ѝ.

През всичките години, прекарани с онзи звяр Форсюз, тя търпеливо изчакаше Кателина да порасне и кроеше планове за бягство; дори бе успяла да събере малко пари, за да е готова, когато дългоочакваният момент настъпи. И ето че сега поради собствената си

слабост, подмамена от очарователния княз Кузан, тя се бе лишила дори от отвратителния живот в имението на Форсюс.

Собственическите домогвания на Ники я дразнеха; не искаше още веднъж да се отнасят с нея като с предмет, затова хладно възрази:

— Не си спомням момента, в който съм се поставила под твое покровителство.

— Стига, любима — разумно каза Ники, — ако бъдеш така добра да си спомниш, когато те открих в онзи хамбар, алтернативите пред теб бяха доста ограничени; очаквах те най-вероятно още по-жестоки побои и дори смърт, ако Форсюс бе продължил да те тъпче с опиати. Трудно бих нарекъл това богат избор. Премисли нещата отново — сговорчиво й предложи Ники, — печелиш толкова предимства; както вече се убеди, избрала си точно този покровител, който ти трябва. Имам славата на щедър човек и ако се стараеш и в бъдеще да ми доставяш удоволствие както сега, мисля, че ще се разбираме доста добре.

Разярена от арогантния му възглед, че нейната роля е да му доставя удоволствия, Алиса възмутено каза:

— Изобщо не съм те избирала, нахално чудовище такова, теб...

— Да останем за три минути насаме, скъпа — прекъсна я любезно Ники, — и съм сигурен, че ще обърна резултата в моя полза.

Тя сведе очи под открития му поглед, но беше достатъчно ядосана, за да преодолее предизвиканото от намека му вълнение, затова войнствено продължи:

— Мария носи със себе си малко мои пари. Не се нуждая от покровител.

— Няма да ти стигнат да купиш дори една сваятна рокля, камо ли да се грижиш за дете и за трима слуги — не се съгласи Ники, като я сряза с типичната си нетактичност.

— Добре тогава — настоя Алиса разгорещено, — аз съм сравнително добре образована, млада и здрава. Мога да си намеря работа като гувернантка.

— По принцип съм съгласен с идеята ти, но за нещастие под натиска на баналността в този свят загиват и най-оптимистичните надежди — сега говореше мързеливо и с подигравка. — Ти гувернантка! — вече не криеше сарказма в гласа си. — Каква приятна заблуда, скъпа моя. Извини ме, че говоря така откровено с теб, но се

боя, че изобщо не разбираш как стоят нещата в действителност. Коя, коя жена, питам, стига да е с ума си, би позволила на една провокиращо красива млада жена като тебе да влезе в дома ѝ? Залагам цяло състояние, че само след седмица господарят на дома ще спи в леглото ти. Прецени сама безразсъдството на подобна перспектива, любима. В края на краищата при мене поне няма възмутена съпруга, която да те изхвърли заедно със свитата ти на улицата, когато предпочитанията на съпруга ѝ станат прекалено очебийни. А тъй като, смея да кажа, интимно познавам повечето такива съпруги, искрено те съветвам да се вслушаш в думите ми. Освен това като твой покровител — продължи той със същия тон — аз, разбира се, се чувствам задължен да осигуря на дъщеря ти и прислугата ти лукс и комфорт.

— Не съм играчка, която можеш да купиш! — възпротиви се Алиса.

— Но, скъпа, напротив, точно това си. Признай, че призванието на жената е да бъде красива играчка за удоволствие на мъжа; после, също така естествено, както нощта сменя деня, тя неизбежно става майка. Това са двете роли, които може да играе една жена. Така е писано. Не се опитвай да се бориш срещу съдбата — трезво я посъветва Ники.

В този миг Алиса бе готова на всичко, само и само да изтрие от лицето му това нахално самодоволно изражение.

— Дали пък тогава да не приема предложението на Сернов — каза тя с очевидното намерение да го предизвика. — Той по-богат ли е от тебе? Трябва да преценя всички евентуални предимства, ако смятам успешно да си проправя път сред жените със съмнителна репутация — продължи замислено тя, заета да пресмята нещо. — След като съм играчка, от мене зависи да се опаковам подходящо и да се продам на най-висока цена от гледна точка не само на парите, но и на положението ми в обществото. Благодарение на произхода си притежавам известна изисканост и не воня на коптор, което със сигурност струва няколко рубли повече; мога и да свиря на пиано, макар че, трябва да призная, с повече умение, отколкото талант; добра съм и с иглата, ала фините бродерии едва ли ще представляват интерес в будоара. Танцувам доста грациозно, ако бъдеш така добър да извиниш моята нескромност; правя скици и рисувам, говоря свободно

латински, френски, немски; но, уви, всичко това няма никакво значение, щом светлините угаснат.

Без всякакво съжаление и дори с удоволствие Алиса забеляза, че думите ѝ постигнаха желанния ефект. Самодоволното лице на Ники стана мрачно.

— Престани да изреждаш, ако обичаш — прекъсна я грубо той и с опасно студен глас промълви: — Да не се заяждаме за дреболии. Оставаш с мене.

Алиса неволно потръпна от откритата заплаха в очите му и сърцето ѝ неприятно се сви.

— Значи моят живот е дреболия, така ли? — прошепна тя, треперееща от тиха ярост.

— Погрешно ме разбираш, скъпа — в равния му глас се промъкнаха леки нотки на нетърпение. — Просто не възнамерявам да влизам в спорове и дебати относно атрибутите ти и обекта, на който ще ги дариш. Мадам, оставате моя любовница.

По устните му играеше бегла усмивка, но златистите му очи излъчваха хлад. Алиса затвори очи, достигнала гибелния предел, където се отричаше от всички идеали на младостта си. После вдигна решително брадичка и саркастично произнесе:

— В такъв случай, предполагам, трябва да ти благодаря за щедрот гостоприемство.

— Няма защо — хладно отвърна Ники. — И без това очаквам щедра отплата.

В този момент Ракели и Кателина се върнаха и Алиса преглътна острия си отговор. Те весело започнаха да разказват за лебедите, цветята и статуите, а Ники си обърна към Алиса:

— Следващата ни спирка ще бъде при мадам Виви. Тя не е от „скъпите“, но тъй като гардеробът ти трябва да бъде попълнен незабавно, ще се възползваме от услугите на местна моделиерка — каза той и даде знак на кочияша да потегля.

Първото нареждане, получено като метреса, горчиво помисли Алиса.

— Това изисква ли отговор, княже и господарю мой — дръзко попита тя. — Може би ще ми помогнете да усвоя подобаващото за положението ми държане.

— С нетърпение очаквам да ти предам няколко урока — тихо отговори той, така че единствено тя да го чуе. — Просто усещам, че притежаваш вроден талант за повечето неща, които се изискват от теб — завърши той с нотка на забавление в гласа си.

Алиса седеше сковано до него като мраморна статуя, свила ръце в скута си, и мълчеше, изпълнена с ярост и възмущение. Отговаряше му рязко, едносрично. След като всичките му опити да поведе разговор, се провалиха, Ники се наведе и заядливо прошепна в ухото ѝ:

— Може би Форсюс изобщо не е луд и в крайна сметка е знаел, защо те бие. Твърде своенравна и упорита жена си.

Тя го изгледа изпепеляващо и просъска с черна ярост:

— Предстои ви тепърва да опознаете упоритостта ми, господине.

— В такъв случай очаквам бъдещето с приятно нетърпение — отвърна Ники и присви очи, а предизвикателният му поглед не отстъпваше на нейния.

Ракели и Кателина бяха толкова заети с различните забележителности, покрай които минаваха, че не доловиха полугласния двубой.

Скоро спряха пред модерната фасада на ателието на мадам Виви. Любезен както винаги, когато успееше да наложи волята си, Ники — истинско олицетворение на изтънчените обноски и добрия тон, ги поведе към позлатения салон на най-високопоставената шивачка в Петербург, която ревностно подражаваше на „скъпите“ моделиери в Париж и бе обзавела цялото си ателие в зелена коприна, злато и махагон.

Като видя, че пътниците слизат от елегантния екипаж, мадам Виви се спусна към вратата с чудесно премерена надменност, която моментално се смени с угодническа лъскава усмивка, щом през стъклените врати с позлатени рамки слезе княз Николай Кузан, придружаващ бляскава красавица. Но най-голямата изненада за мадам Виви беше припъкването по петите им дете. Гледката безспорно можеше да разтърси и най-добре владеещия се човек, но мадам Виви, винаги съобразителна, успя бързо да възвърне самообладанието си и топло ги приветства, протегнала ръце към тях:

— Княз Кузан! — започна излиянията си тя с почтителна фамилиарност. — Колко хубаво е, че ви виждам!

— Добро утро, мадам Виви. Мога ли да ви представя моята — той направи деликатна пауза и се подсмихна, — моята... Ъ... братовчедка, за нещастие съвсем наскоро овдовяла, и очарователната ѝ дъщеря.

Той придружи лъжата за починалия съпруг на Алиса с подобаващо за случая скръбно изражение.

Алиса се изчерви до уши, а Кателина направи лек поклон, на който Ники широко се усмихна. Сега си връщаше на Алиса за предизвикателството, което бе отправила към авторитета му, и за грубото ѝ държане по пътя. Искаше да е сигурен, че е отрязал всички възможности да си намери работа като гувернантка. Броени часове след като си тръгнаха от мадам Виви, целият град щеше да узнае, че Алиса е новата метреса на Ники. Деликатната пауза съвсем точно бе определила положението ѝ. Алиса разбираше и това. Отмъщава ми, понеже му се противопоставих, помисли си тя, и което е още по-лошо, готов е да стигне до крайност, ако се осмеля да не му се подчинявам. Куражът ѝ се стопи пред заплахата от подобно публично унижение.

Мадам Виви беше щастлива от оказаната ѝ чест да облече такава ослепителна красавица, чиято хубост бе съчетана със свежест и невинност и която Алиса не загрозяваше с преструвки. Може би нежната ѝ младост бе привлякла преситения княз Кузан — та госпожицата сама беше още почти дете. Елегантната ѝ чувственост трябваше да се подчертае с най-шармантните творения на мадам Виви, а положението на „братовчедка“ далеч не налагаше прекалено строго и скромно облекло. Мадам Виви вече си представяше облагите, които щеше да извлече, ако тази византийска принцеса ѝ бъде клиентка.

— Притежавам великолепни платове, достойни за такава поразителна красота — гукаше тя, а наум пресмяташе стойността на редките тъкани и цената, която щеше да поиска.

В същото време Кателина настоятелно дърпаше ръката на Ники в пълно неведение по въпросите на модата.

— Ники, Ники, кога ще вземем моето влакче? Ти обеща! — оплакваше се тя и нервно подскачаше наоколо.

Княз Кузан направи толкова нехарактерно нещо за него, че всеки, видял сцената отблизо, би могъл единствено да повдигне вежди и да ахне (а Ники именно това целеше). Той се наведе нежно над момиченцето, което не спираше да го тегли и да му се моли, и

успокоително му заговори на фински. После извади от джоба си няколко сребърни рубли и ги подаде на Кателина, след това се изправи и връчи на Ракели пачка банкноти.

— Сега доволна ли си? — попита той засиялото дете. После се обърна към Ракели: — Ако приключите по-рано в магазина за играчки, просто изчакайте с Фьодор навън, докато привършим с покупките. Приятно прекарване. Фьодор знае къде точно да ви откара. Целуни майка си за довиждане, малка хубавице — нареди меко той.

Доволното дете обви с ръце талията на майка си и вдигна лице за целувка. Алиса се усмихна на щастливата си дъщеря и се наведе да я целуне.

— Кажете благодарят на княз Кузан — нежно каза тя на детето.

— Благодарят, чичо Ники! — извика втурналата се вече към вратата Кателина, следвана от Ракели.

Чичо Ники? Това обръщение разкриви дори обикновено неподвижните черти на мадам Виви. Княз Кузан никога публично не бе признавал незаконните си деца. Беше щедър и се грижеше за издръжката им, но не ги признаваше, освен в случайни мигове на добро настроение. Стилът му на живот на този етап изключваше света на децата. Той просто се движеше в кръгове, където никога не присъстваха деца и никога не се говореше за тях.

Това не беше злобно незачитане, а по-скоро себично безразличие. Всеки в града знаеше каква огромна сума беше превел на последното дете на графиня Сованьова. Банковите чиновници и прислугата бяха прословути в разнасянето на клюки и нямаше скандал, който да остане скрит за долните етажи.

Така че да се види хладният, сдържан и високомерен княз Кузан в пристъп на подобен ентусиазъм, беше изключителен прецедент. Той дори си беше позволил да приказва с детето на фински на обществено място — той, който никога не говореше на руски, освен в казармите, тъй като официален език на висшето общество беше френският. Очевидно тази свежа, млада и омайваща матрона притежаваше нещо повече от обикновена привлекателност. Мадам Виви беше обхваната от любопитство.

— Мадам, бихте ли ме последвали, ако обичате — обърна се благо тя към Алиса, тази изключително умна жена, която бе успяла да

промени навиците на княз Кузан, изграждани през целия му живот. Мадам Виви посочи към отворената врата на пробната.

Невъзмутимият княз обаче изобщо не възнамеряваше учтиво да се оттегли. Вместо това той с бавна стъпка последва двете жени в салона, настани се удобно в позлатен брокатен фотьойл, който възмутено проскърца под тежестта му, изпъна дългите си крака и се облегна назад. Той се бе разположил като у дома си в елегантната приемна в зелено и златисто, като че ли беше чест посетител в тази светая светих на модните шивачки, но всъщност през следобедите, в които любовниците му си избираха дрехи, Ники обикновено чакаше навън с нетърпение и безразличие и не показваше дори най-слаба склонност да прояви интерес към покупките им.

Мадам Виви притеснена от присъствието на княз Кузан, объркано промърмори нещо, но бързо се съвзе и любопитно го запита:

— Мосю се интересува от избора на десен и модел?

— Но, разбира се — отговори мило Ники, като че ли и това беше едно от обичайните му занимания. С приятен тон обясни: — Братовчедка ми и аз не се придържаме към остарелите традиции да се носи траур, затова не искам никакъв черен или сив креп. Мисля, че ни трябва по-скоро свежи, ярки цветове — заключи той, като оглеждаше Алиса от горе до долу, а тя стоеше и се червеше, вбесена от поведението му. С нахална арогантност той тихо добави: — Хрумна ми още нещо; сега е моментът да поръчаме две дузини неглижета в различни цветове и, разбира се, с обичайните дантели и панделки.

— Много добре, мосю, ще ги имате. Ако ме извините за момент, ще донеса моделите и няколко готови рокли, които мадам да пробва.

След като мадам Виви излезе, Алиса се озъби на Ники, разярена от присъствието му:

— Надявам се, че този спектакъл истински ви забавлява, княз Кузан!

— Ти винаги ме забавляваш, скъпа, по неизброими и доставящи ми огромно удоволствие начини — отвърна той, като я гледаше нахално през полупритворени си клепачи. От всяка негова дума лъхаше властна самоувереност.

Мадам Виви се върна, понесла скици, платове и рокли и се захвана за работа.

Ники доволен наблюдаваше как свалиха полата и блузата на Алиса; скоро тя остана да се черви само по корсет, шемизета и фуста, а прекрасните ѝ гърди преливаха над пристегнатите дантелени банели.

Мадам Виви с учудване забеляза многобройните синини, които все още личаха върху чистата като слонова кост кожа на Алиса и се замисли. Да не би княз Кузан да я биеше? Наистина имаше репутацията на разпуснат и склонен към странности човек, но никога не беше чула нещо за перверзни. Въпреки всичко тази жена очевидно бе бита жестоко и то неотдавна. Някаква нова негова прищявка може би, зачуди се тя, обзета от още по-силно любопитство към връзката им.

Мадам Виви облече Алиса в украсен с мъниста тоалет. Направи няколко поправки и закопча копчетата на гърба. Роклята беше от бяла коприна; полата бе изцяло обшита с бели продълговати мъниста, а горната част, също от бяла коприна, бе ръчно извезана по ръбовете с цветни конци. Шлейфът също бе извезан и поръбен по цялата дължина с бели мъниста. Върху раменете имаше по една ярка виолетова панделка, която подчертаваше дантелите и диплите на буфан-ръкава. Деколтетото беше дълбоко изрязано.

— Приближи се, скъпа — настоя Ники. — Много си красива в бяло.

Алиса пристъпи неохотно напред, но остана там, където не можеше да я достигне.

— Ела тук, любима — твърдо произнесе Ники и протегна ръка към нея, докато тя пристъпваше по-близо.

Толкова ли се страхуваше от него младата жена? Мадам Виви не можеше да не си го помисли, макар да разбираше, че за нея е по-безопасно да не се меси в частния живот на знатни особи, като княз Кузан. Той беше прекалено богат и влиятелен, за да го превръща в свой враг.

Ники улови Алиса за ръката и я придърпа между коленете си.

— Обърни се сега, за да мога да огледам роклята от всички страни — тихо промърмори той и бавно я завъртя.

Копринените поли прошумоляха, отъркали се в краката му, докато Алиса се обръщаше под възкрителния му поглед. Роклята по изключителен начин подчертаваше красивите ѝ форми.

— Харесва ми — заяви натъртено князът. — Ще я вземем, мадам Виви.

— Прекалено екстравагантна е! — прошепна Алиса, изнервена от присъствието му. — Къде бих могла да облека подобно нещо?

— Защо не на вечеря с мен довечера? — нежно каза той. — Ти успя да промениш мнението ми за вечерите у дома и може би ще реша да си остана вкъщи тази нощ. Дори забавленията в яхтклуба отстъпват пред притегателната ти сила.

Заля я вълна от срам при това съвсем явно определяне на ролята ѝ. Ядосваше се от постоянните му натяквания, че съществува единствено заради неговите удоволствия.

— Не можеш да ме принудиш да вечерям с тебе и да ти служа за развлечение! — отвърна Алиса със святкащи от яд очи. — Нямам намерение да го правя!

— Така ли! — отговори Ники и за най-голямо огорчение на Алиса на лицето му се появи израз на неимоверно веселие. — Без съмнение ще разберем това. А сега пробвай другата рокля — рече властно и я побутна към средата на салона. С по-висок глас, предназначен за ушите на модистката, той каза: — Втората рокля, мадам Виви.

Нетърпеливият поглед на Ники изпиваше елегантното тяло, пременено сега в тъмнозелена копринена утринна рокля, поръбена със зелено кадифе; усмихна ѝ се лениво, когато тя се наведе да опъне полите на дрехата и гърдта ѝ провокиращо изскочи от корсета. Това беше едно от любимите му естетически занимания — да наблюдава как жените се обличат. С тази своя сочна, изключителна красота, Алиса трябваше да носи самур — истински, с лек златист отблясък, който да подхожда на косата ѝ, помисли си той. Тази зима ще я облека в самури.

Мадам Виви бърбореше и се суетеше, като се стараеше да поддържа лек разговор.

Алиса срещна погледа на Ники и бързо затвори очи, безпогрешно разпознала изписаната в погледа му изгаряща страст, ала той виждаше само виолетовите очи и прелъстително дългите мигли.

Проклетата да е дано съблазънта, която излъчваше, беше неустойма, помисли си той, като се размърда неудобно на стола си. Само като я погледнеше, забравяше всичко друго.

Някакъв натрапчив вътрешен глас му говореше, че тази любов няма да е като всички останали. Имаше неприятното усещане, че е

вече е прехвърлил обичайните бариери, които бе изградил у себе си срещу емоционално обвързване. Но той никога не отстъпваше заради лоши предчувствия. Самият му темперамент отхвърляше както оттеглянето и бягството, така и прекалено многото самоанализи; живееше живота си трескаво, препускаше като безразсъден конник и ако това беше най-бързия начин да си счупи врата, последиците да вървят по дяволите!

Ценител на прекрасната женска плът и стил, Ники беше наясно, че Алиса беше много по-красива от повечето жени, а нейният инстинкт и темперамент я правеха една от най-добрите в леглото. За да се обвърже, не му трябваше нищо повече; смяташе я за рядък бисер, за много скъпоценна играчка и щеше да се окаже глупак да не откликне на несравнимото удоволствие, което му доставяше. Започна да разбира нежеланието на Форсюс да показва Алиса на света.

Вдигна бавно ръка и повика Алиса. Тя бавно се приближи с целия блясък на младостта, разкошна, обаятелно красива.

— Усмихни се, любима — подкани я Ники. — От тебе се иска да ме радваш.

На устните и се появи стегната, бегла усмивка.

— Ето — рече той, без да се смущава от студената гримаса, — ако се постарая да се държа ти толкова очарователно, колкото изглеждаш, човек едва ли би могъл да мечтае за повече.

— При дадените обстоятелства това е невъзможно! — прошепна Алиса, презрението попари усмивката му.

— Какво друго му остава на човек, освен да се надява — промърмори той и я привлече в скута си. Харесваше му да я докосва, така изпитваше някакво чувство на собственост. — Мадам Виви, донесете скиците си. Братовчедка ми и аз ще изберем някои моделите, които, надяваме се, ще бъдат изработени много бързо.

— О, разбира се, княже. Уверявам ви, че няма да има никакво забавяне.

— О, моля ви, мосю — прошепна с отпаднал глас Алиса и умолително го погледна. Та той така явно показваше на целия свят, че му е метреса!

— Не — отговори просто Ники. Като мъж с неоспорима сила не дължеше обяснение на никого. Продължи силно да я притиска към себе си, докато щедро поръчваше гардероб, от който очите на мадам

Виви алчно заблестяха. Ники забеляза, че Алиса вече е безкрайно потисната от проточилата се и унижителна за нея процедура, и почти изпита съжаление към нея. Но не съвсем.

Трябваше да ѝ купи и екстравагантни бижута. Доставяше му такова огромно удоволствие. Наистина трябваше да изтрие нещастieto ѝ. Може би щеше да успее да изличи горчивината, която тя изпитваше заради това, че е държанка. Онази смарагдена огърлица, която беше видял при Фаберже миналия месец. В миналото подобен щедър дар винаги бе имал успех. Жените безспорно се стопляха от блясъка на смарагди и рубини.

— Това е всичко, мадам Виви. Засега братовчедка ми ще остане с тази утринна рокля, която толкова ѝ отива; очакваме първите тоалети да бъдат доставени до два дни. Надявам се, че и следващите няма да се забавят.

— Можете да разчитате на мен, мосю — обеща модистката. Щеше да наеме още шивачки, за да изпълни незабавно поръчката.

— В такъв случай ви благодаря, мадам, ще се видим отвън.

Тя любезно прие поканата да се оттегли и с хиляди благодарности напусна салона в златно и зелено.

— Не се съмнявам, че съм те покорил — каза закачливо Ники — със своята щедрост и с компетентността си по женските въпроси. Вярвам, че одобряваш вкуса ми и — след кратка пауза: — моля да приемеш извиненията ми — той внезапно се усмихна: — Това безсрамно държане ми е доста присъщо.

— Защо, Ники? — попита тихо тя. — Защо е всичко това? Защо именно на мене се случва? — питаше Алиса, вперила в него тъжните си влажни очи. А може би питаше и себе си, защо вече не го мрази. Всъщност тя изобщо не мразеше него, мразеше пренебрежението, с което се отнасяше към живота ѝ.

Защото имам нужда от тялото ти, което упоява съзнанието ми, помисли той. Защото ти и очарователната ти дъщеря стоплихте душата ми, продължиха безредно мислите му.

— Просто така — рече той вместо това.

Алиса продължаваше да седи в скута на Ники и се стараше да го гледа хладно, без да се смущава и да се обърква, но върху красивото му лице продължаваше да играе същата мила усмивка.

— Би трябвало да те мразя — меко каза тя.

— Но не е така — отвърна той по същия начин.

— Въпреки това — тихо заяви тя — няма да ти бъда метреса.

Думите ѝ го смутиха за миг — толкова противоположни бяха мненията им, но искаше тя да е щастлива, така че, без да се замисли, наруши клетвите си.

— Не можем ли тогава просто да бъдем приятели?

С цялата непредсказуемост, присъща на пола ѝ, тя внезапно се хвърли към другата крайност и се усмихна:

— Много бих искала да бъдем приятели. О, Ники, толкова си щедър към мене и Кателина.

Неочаквано красивите ѝ очи плувнаха в сълзи.

— Как бих могла някога да ти се отплатя? — трогателна усмивка на благодарност разцъфна върху устните ѝ.

— Глупости. Това ми доставя удоволствие. Не плачи, скъпа — каза Ники със странно притеснен глас. — И двете с Кателина ми носите огромна радост — той нежно целуна Алиса. — Хайде, стига сълзи, да вървим да видим новото влакче на детето.

Следващата седмица отлетя незабелязано. Ники свикна да си остава у дома всяка вечер, а Алиса се стараяше изобщо да не мисли; само чувстваше. Около игралните маси в яхтклуба и в клуба на благородниците усещаха липсата на младия княз, а когато се споменеше името му, хората вдигаха многозначително вежди ѝ си разменяха цинични погледи по повод на внезапната му привързаност към домашния уют.

— И аз да имах тази красавица в леглото си, нямаше изобщо да ме видят в града, докато не остарее прекалено много, та да не мога да го върша — отбеляза грубичко, но доста изразително един млад офицер.

— Ники удостоява с присъствието си само сутрешните прегледи — отбеляза друг мъж. Веднага след това се прибира за обяд, а се носят и слухове, че е зарязал Софи.

По време на сутрешните отсъствия на Ники, Алиса и Кателина обикаляха града, водени от Алексей, който се чувстваше поласкан да

бъде видян със загадъчната красавица. Алиса от своя страна също харесваше приятната компания на младия братовчед на Ники, който щедро пилееше времето си, за да им показва забележителности. Ники намираще това занимание за отегчително и Алиса никога нямаше да разгледа прелестите на Петербург, ако чакаше той да я придружи. За няколко дни тя и Кателина обходиха всички интересни места. Видяха Зимния дворец, който се намираще надолу по улицата, съвсем близо до розовия мраморен палат на княз Кузан. Ненапълно възстановен след пожара през 1863 г., сега Зимният дворец беше боядисан от Стасов и Бралов в тухленочервено вместо в оригиналния му бледозелен цвят. Алексей ги разведе не само през галериите на Ермитажа с великолепната му Ecole Russe^[1], но и през апартаменти, в които не се допускаха обикновени те посетители.

Разхождаха се из сенчестите алеи на Летните градини сред многобройните мраморни статуи, които Петър Велики бе донесъл от Италия. Посетиха първия дворец, в който бе живял Петър Велики — Летния дворец, скромна изящна сграда, построена по проект на Трезини в едно ъгълче на Летните градини. Видяха мрачната крепост „Петър и Павел“ отгатак Нева, по-скоро величествена, отколкото красива. Веднъж цяла сутрин обикаляха „Кунсткамера“, първата библиотека-музей в Русия, и разгледаха цялата ѝ колекция, в която имаше какво ли не — от китайски ръкописи до препарирани птици, но която бе най-известна с изумителната си сбирка от скитски бижута.

Една сутрин, посветена на забележителностите, включваше оглед на Царское село и неговия ослепителен интериор — Кехлибарената стая^[2], чиито стени бяха целите от кехлибар с цвета на пчелен мед; стаята със стъклените мъниста, Малахитовата стая, лионската стая на Камерон, където стените и мебелите бяха драпирани с бледожълта лионска коприна с десен на клончета и малки птички; стаята за подслушване на Катерина с ламперия от млечнобяло стъкло и златни апликации, която тя наричала личен будоар. Рамките на вратите бяха от стъклени колони в ултрамарин.

Друг предобед отидоха с параход в дълбокия сладководен финландски залив, където нямаше приливи и отливи, за да видят Петерхоф, легендарната провинциална резиденция на Растели в жълто и бяло, първоначално построена от Петър Велики, за да съперничи на Версай. На тези земи имаше два императорски дворца и многобройни

малки летни резиденции, украсени и обзаведени с целия разкош, който богатството и вкусът, могат да осигурят. Градините бяха едни от най-красивите в Европа; великолепни каскади и позлатени фонтанчета хвърляха бляскави пръски, а водите им се спускаха в морето.

Изобилието от цветове в архитектурата на града и бледите деликатни нюанси радваха окото на всеки завой; лимоненожълтото и бялото на Адмиралтейството и Пушкиновия театър, наситеното синьо на катедралата Смолни, кораловочервеният дворец на Меншиков. Фасадите в стил рококо, измазани с гипс в хубави пастелни тонове — лилаво, бледорозово, жълтеникавозелено, бяха само фон за строгата неокласическа архитектура в Руската империя от времето на Александър I и Николай I. Красиво блеснали канали пресичаха трите главни пътни артерии, които започваха от площада на Адмиралтейството. Алиса бе истински възхитена от тази северна Венеция.

Скрити от погледа на малката компания, всеки ден още двама любители на забележителности придружаваха групата. Те нарочно оставаха на заден план, което не беше трудна задача в многоезичната и многолюдна тълпа, стекла се към столицата на империята и донесла колорита на различните националности и костюми. Имаше донски казаци, грузинци от Кавказ, татари, перси, жители на Централна Азия, китайци, лапландци, както и пъстро множество руски селяни, свещеници, монаси, монахини.

В този нестихващ поток от човешки същества, преследвачите на Форсюз тихо дебнеха жертвата си, настойчиви като съвестта. Алиса никога не излизаше сама извън стените на мраморния дворец, но те търпеливо изчакваха — шестима мъже, които се сменяха на всеки осем часа, така че през цялото денонощие винаги двама души, четири зорки очи, знаеха къде е тя. Те дебнеха за удобен случай да я грабнат и да я върнат на съпруга ѝ. Форсюз не беше чак такъв глупак, та да застане открито срещу такава видна и могъща личност като княз Кузан. Хора като него, привилегировани и близки приятели на императора, бяха над закона и Форсюз знаеше това добре.

Разглеждането на забележителности обикновено приключваше с разходка до носа, където модният свят се събираше да наблюдава залеза на отсрещната страна на финландския залив. Гледката беше забележителна, небето се оцветяваше в пурпурно и златно, водата в

залива беше гладка като стъкло, а надигналите се тук-там вълни веднага се обагряха с отражения. Няколко корабчета спокойно се плъзгаха по блестящата водна повърхност. Алиса понякога оставаше, докато пурпурът на небето се слееше с вечерния здрач. Но неவிждащите красотата на природата очи неотклонно следяха жертвата си.

Една сутрин, няколко дни по-късно Ники беше в тоалетната си стая и се бореше с униформата си; вече беше закъснял с половин час за строя и започваше да се ядосва. Най-последно, напълно облечен в бяла куртка с червени ревери, маншети и нашивки и тъмни панталони с червени кантове, той седна на нисък стол и започна да напъхва крака си в излъскан до блясък ботуш за езда, като проклинаше тихо.

— Къде, по дяволите, се губи този проклет камериер, когато най-много имам нужда от него — мърмореше той разсеяно.

Алиса, загърнатата в бледозелен копринен халат, го наблюдаваше от вратата.

— Ако си спомняш — нежно му напомни тя, — преди десет дни ти изрично каза на нещастния си камериер, че не желаш да те безпокои сутрин до второ разпореждане.

— Нима наистина съм го направил? — попита Ники, като вдигна глава и хвърли въпросителен поглед към Алиса. С разцъфнала усмивка посрещна изчервяването ѝ и продължи: — Значи така съм казал, а? — той се засмя. — А сега си плащам за удоволствията, като сам се боря с дрехите — закачливо подхвърли той.

— Да ти помогна ли? — предложи Алиса и се приближи до него.

— Не, скъпа, не се безпокой — нежно отвърна той и напъха крак във втория ботуш. — Вдигам шум за нищо. Напълно способен съм да се обличам сам. Просто страшно много бързам. Закъсненията ми започват да предизвикват коментар.

— Ники? — започна колебливо Алиса. — Можеш ли да ми отделиш една минута?

— Разбира се, любима — отбеляза ведро той, като застана пред голямо овално огледало и се зае да намества сребърните еполети върху куртката на непарадната си униформа. Той започна да стяга колана си

и тъй като Алиса не продължи, спокойно я подкани: — Какво има, гълъбице моя?

— Ами — тя спря, неспособна да намери подходящи думи, за да продължи.

— Е? — Ники се обърна и настойчиво я погледна, забелязвайки изписаното на лицето ѝ притеснение.

— Аз... тоест... сигурна съм, че съм бременна — избърбори Алиса и нервно сведе очи под проникателния поглед, който бързо обходи тялото ѝ.

— От колко време смяташ, че си бременна? — попита Ники невъзмутимо.

— Мисля, че от около три седмици — отговори тя, озадачена от спокойната му реакция. Не знаеше какво я очаква, и от няколко дни нервите ѝ бяха обтегнати до краен предел, докато събираше кураж да му съобщи новината. Не беше нечувано да накарат някого да си стегне багажа след подобна вест. А тя нямаше къде да отиде.

— Моля те, сладка моя, успокой се. Изглеждаш толкова разтревожена. Ще полаская себе си, споменавайки, че като повечето мъже притежавам много пороци и недостатъци — заяви Ники с лека усмивка, — но бъди напълно сигурна, че изхвърлянето на бременни жени на улицата не е един от тях — той огледа Алиса. — В края на краищата трябва да се очакват подобни неща — продължи той с успокояващ тон. — Сигурно не си се надявала за дълго да избегнеш това състояние, като се има предвид колко усърдно изпълняваме... тъъ... приятелските си задължения — изрече провлечено той.

— Не си ли ядосан? — попита невярващо Алиса.

— Да съм ядосан? Защо, за Бога? Хайде, скъпа, дай ми целувка за довиждане. Наистина трябва да тръгвам, тъй като подигравките на Сернов с всеки изминал ден стават все по-груби и аз за проклетия наистина закъснявам.

Откакто, разбра, че е бременна, Алиса беше страшно напрегната, тревога изпълваше мислите и. Тя не се беше надявала на друго дете от брака си с Форсюс и се беше отказала от подобни мисли. Но и не искаше и да забременява от княз Кузан, особено при тази тяхна неуточнена връзка. Но детето, което растеше в утробата ѝ и беше плът от плътта ѝ, не можеше просто да бъде забравено, оставено на заден план, пренебрегнато. Това занимаваше съзнанието ѝ през изминалите

няколко дни и сега, след като сподели тайната си, почувства облекчение.

Ники от своя страна прие нещата спокойно, като част от естествения ход на събитията — обстоятелство, предопределено да се случи. За него бременността на любовницата му се дължеше на безотговорното им отдаване един на друг. Наистина трябваше да ѝ купи някаква екстравагантна играчка, нещо, което да я развесели. Такава беше спонтанната му реакция Той възприемаше тази своя отговорност, както и останалите задължения, произтичащи от сана му. Изпитваше нежна привързаност към Алиса, навиците, създавани през цял един живот, отказваха да признаят други, по-силни чувства.

За да остане вярна на старата и уважавана във всяка епоха традиция да се съхранява новия живот, Алиса бе принудена да приеме предложенията на Ники, направени от добра воля; тя нямаше пари, нямаше дом, нито роднини, към които да се обърне. Но я ръководеше и друга, по-малко прозаична причина: тя страстно обичаше този непредсказуем, дързък, загадъчен и странно нежен мъж.

— Като се върна следобед, трябва да отидем на пробата ти при мадам Виви — неочаквано каза Ники, като взе ръкавиците си. — Вчера ми изпрати съобщение, че още няколко от тоалетите ти са готови за последна проба. — На тръгване той нежно притисна Алиса в прегръдките си и леко я целуна за довиждане. — До следобед — прошепна той и ѝ прати въздушна целувка от прага. — О, имам една молба, скъпа моя — някакво предчувствие я стисна за гърлото и още по-уязвима в сегашното си положение, тя зачака първата стъпка на отдръпването. — Моля те заради детето — започна Ники, — не би ли могла да престанеш да пушиш? Знам, че е страшно модерно, но не бих одобрил, ако детето ни се роди със сажди по лицето. Нямах нищо против, нали?

— Само това ли? — удиви се тя.

За момент лицето му изглеждаше озадачено.

— Това е всичко, за което се сещам — отговори той. — Съгласна ли си?

— Разбира се — прошепна тя, все още смаяна от невъзмутимото му държане.

— Благодаря ти, скъпа. Сега съм спокоен. Защо не се върнеш пак в леглото и не си почиваш, докато се прибера. Не се ли предполага, че

бременните жени постоянно се чувстват уморени?

Той се усмихна и с това приключи въпроса.

За щастие обиколките из града бяха прекъснати, тъй като и Алексей имаше задължения в полка, а напоследък на Алиса ѝ ставаше много лошо сутрин. Може би наистина, трябваше да се пъхне обратно в леглото; тази сутрин Кателина можеше да проведе уроците си в спалнята.

След лек обяд Ники и Алиса пристигнаха при мадам Виви. Както обикновено Ники се изтегна удобно на стола, разкопчал синия си редингот, скръстил ръце на гърдите си върху везаната ленена жилетка и протегнал напред дългите си крака в светлосиви панталони. Той наблюдаваше как мадам Виви навлича рокля след рокля през главата на Алиса, как прави различни поправки и набожда топлийки, бръщолевейки през цялото време.

— Мадам Форсюс! — простена тя, след като разпори бастите на шеста поред рокля. — Никога няма да успея да довърша тези рокли. След всяка проба се налагат нови поправки. Мадам наддава на тегло! — подхвърли тя с лек укор.

— Вероятно се дължи на несравнимите менюта, предлагани от готвача ми, мадам Виви — меко каза Ники. — Боя се, че той просто надминава себе си, откакто братовчедка ми е у дома.

Мадам Виви се дръпна назад с ръце на кръста и внимателно огледа изчервилата се Алиса. С присвити очи спокойно отговори:

— Мосю, мадам, ако готвачът продължи да се престарава, вероятно бих могла да вклина допълнителен плат около талията, който може да бъде махнат при необходимост.

— Отлична идея, мадам Виви — сърдечно отговори Ники. — Моля ви, направете го и с всички останали рокли, за да не забавяме приготвянето им. Така добре ли е, скъпа? — попита той учтиво Алиса.

— Да, ще бъде чудесно — отвърна тя със слаб глас, като ѝ се искаше по-скоро да потъне вдън земя, отколкото да бъде изложена на разбирация, проницателен поглед на мадам Виви.

Докато пътуваха с каретата обратно към къщи, Алиса спомена за унижението, което бе изпитала, докато мадам Виви не сваляше нахалните си очи от нея.

— Тя знае. Видя ли как ме гледаше?

Ники взе ръката ѝ в своята.

— Какво значение има дали знае, или не? — каза той и небрежно сви рамене, като стисна леко пръстите ѝ, за да я успокои. — Недей да мислиш повече за нея. Ще те предпазвам от всички други разбиращи погледи, щом те безпокоят. Майчинството е напълно естествено и никой не трябва да се срамува от подобно положение. Но щом това те тревожи, ще се погрижа в бъдеще да пресичам пътя на всеки, който може да те разстрои. Признавам — очите му блеснаха закачливо, — че съм доста прочут в това отношение. Дали днес да не вечеряме два часа по-рано и да позволим на Кателина да се присъедини към нас? — попита той с чуждо за обичайното му държане ласкателство, надявайки се да откъсне Алиса от мислите ѝ за наранената ѝ гордост и от мрачните ѝ разсъждения.

— Много ли глупаво се държах? — попита тя с лека въздишка.

Той също въздъхна, чудейки се какво да каже и какво да спести.

— Честно ли да ти отговоря?

— Разбира се.

Наивната ѝ прямота го завари неподготвен; светът, който познаваше, бе толкова различен.

— Е, добре тогава, скъпа, не трябва да обръщаш внимание на хорските приказки.

— Ще трябва да се науча на това.

— Ако живееш с мене — каза той с усмивка, — ще бъде мъдро да го сториш.

Тя помисли известно време и се усмихна.

— Трябва да ми го напомняш от време на време.

— Дадено. И така, ще вечеряме ли по-рано, или не? — тъй като емоционалните изблици го притесняваха, предпочиташе да премине направо на въпроса. — Да доведем ли Кателина от детската?

— О, Ники, би било прекрасно! — Алиса цялата разцъфна.

— Хайде да говорим с Пиер, като се върнем. Би могъл да измайстори подходящо ястие, с което да изненада Кателина.

— Великолепна идея. Тя страшно много обича оризов пудинг и...

— Ягоди и торта — вметна услужливо Ники.

— И петифури също...

Останалата част от пътуването премина, като любовниците се държаха за ръце и сравняваха ястията, които самите бяха обичали като деца.

Доставяше му удоволствие да ѝ доставя удоволствие.

На следващата сутрин Алиса и Кателина бяха в кабинета и се занимаваха с уроците на детето, досега занемарени по време на туристическите им разходки, когато висок побелял мъж с изправена стойка рязко влезе в слънчевата стая и намръщено ги изгледа.

В погледа му се промъкна одобрение, оценявайки модната елегантност на светложълтата утринна рокля на Алиса. Червената коса ярко изпъкваше на фона на дрехата, като съвършено очертаваше прекрасната ѝ фигура. Мъжът веднага я прецени с опитно око и реши, че е ясно защо Ники се държи толкова нетипично. След като видя пленителната красива млада жена, княз Михаил разбра защо синът му бе пренебрегнал всякаква дискретност и бе настанил любовницата си в собствения си дворец. Да благодарим на Бога, че е дама, помисли той и спря поглед върху малкото дете до нея.

— Вие трябва да сте Алиса — безцеремонно каза старият княз.

Алиса се изправи объркана: веднага бе видяла приликата, която не можеше да се сбърка, бе разпознала същия повелителен тон на човек, роден да командва. Бузите ѝ порозовяха и тя направи дълбок поклон със сведени от притеснение очи. Кателина, която наблюдаваше майка си, бързо скочи на крака и също се поклони.

— Да, мосю, така е, а това е дъщеря ми Кателина.

— Най-новата любов на Ники, а? Доста необичайно е за него, разбирате ли, да се установи с една жена. Наложил се сам да дойде да видя — добави абсолютно невъзмутимо бащата на Ники.

Чувствата на Алиса напълно се объркаха, хаотичният им сблъсък ѝ причиняваше почти физическа болка. Първата ѝ мисъл в обхваналата я паника бе да изведе Кателина от стаята.

Силно разтревожена, прошепна на дъщеря си:

— Хайде, миличка, бягай да намериш Ракели. Тя ще те изведе в градината.

След като Кателина изприпка навън, хвърлила първо любопитен поглед към страшния възрастен мъж, Алиса изпъна, доколкото можа, крехкото си тяло и като погледна стария княз право в очите, студено попита:

— Достатъчно ли видяхте, господине, тъй като ако е така, ще ви помоля да ме извините.

— Хайде, хайде, дете мое, не се дразнете от моята безцеремонност. Аз просто не съм човек, който държи на официалностите — рече учтиво княз Михаил, отпуснал някак гъстите си, иначе строги вежди. — Според мене изборът на Ники е направо изключителен — продължи той с лека усмивка. — Елате де, няма да ви изям. Седнете, моля ви. Ще позвъня да донесат чай и шери и ще се запознаем.

След малко смаяният прислужник донесе чай и шери и ги постави върху ниска малахитова масичка между двете канапета, където княз Михаил и Алиса седяха един срещу друг. Князът бърбореше с Алиса по своя чудесен, открит и отпускащ начин и я завладя също толкова лесно, колкото го бе сторил и синът му. Неустоимият чар на Ники определено се предаваше по наследство, помисли Алиса.

Князът на свой ред изучаваше Алиса. Това бе и целта на посещението му в двореца. След като до него стигнаха първите слухове за най-новата любовница на Ники, старият княз незабавно изпрати съобщение на адвокатите си да му намерят пълни сведения за непознатата „братовчедка“.

Злобното писмо, което му бе изпратила графиня Амалиенбург, беше ненужно, тъй като княз Михаил не живееше откъснат от клюките и светските новини. Получателят обаче оцени писмото по начин, който изобщо не влизаше в намеренията на изпращача. Очевидно след толкова години, Ники най-сетне беше зарязал тази мръсница. Това донесе голямо облекчение на Михаил Кузан, който се страхуваше, че през някоя пиянска нощ Ники можеше да ѝ предложи нещо повече от авантюра; и докато старият княз милостиво позволяваше на единственото си дете да върши почти всички възможни неблагоприятния, с подобно нещо нямаше да се примири. Княз Михаил Кузан дори за миг не бе допускал мисълта Софи Амалиенбург да му стане снаха.

По-късно изненадващата новина, че Алиса е съпруга на Валдемар Форсюс, предизвика по-нататъшни разследвания в земите край Вийпури. След три седмици старият княз знаеше всичко за нея, за родителите ѝ, за женитбата ѝ с Форсюс (която породя нови въпросителни), за връзката ѝ със сина му. Той пазеше информацията за себе си, докато в същото време невинно увеличава младата дама в разговор. Искане да разбере в каква жена бе влюбен синът му. А Ники наистина беше влюбен, за да живее открито с нея в дома си, дори нещо повече, което старият княз с учудване разбра — да изостави масите за игра на комар, прекарвайки всяка вечер вкъщи.

— Кажете нещо за дъщеря си — рече той с приятен глас, след като изчерпаха темата за музеите и архитектурата на Петербург.

И Алиса като всяка майка се зае с най-нежни слова и с очевидно удоволствие да описва скъпата си дъщеричка.

Докато гледаше поразителната красавица пред себе, Михаил Кузан кисело разсъждаваше, че изключително странното поведение на Ники вече не е загадка. Трябваше да се признае добрият вкус на момчето. Ако Ники бе започнал да се отнася сериозно към жена след толкова години на разнообразни и непостоянни връзки, надали би могъл да избере по-очарователно създание. Семейното положение на Алиса не беше от значение за Михаил Кузан. От осведомителите си бе научил, че Форсюс твърде често се е отдавал на безпътства и разврат и е малтретирал младата си съпруга. Въпреки че княз Михаил сам имаше опит колко брутално може да бъде човешкото поведение, Форсюс се беше оказал специалист в този занаят и той изобщо нямаше намерение да връща младото момиче на този звяр.

Князът отпиваше свободно от шерито и скоро преполови бутилката. Не след дълго се разбираха съвсем добре и Алиса се освободи от напрежението и свенливостта си. Тя бавно изпи шерито си и когато напълниха чашата ѝ за втори път, започна да ѝ се гади. Пребледня и капчици пот покриха челото и горната ѝ устна. След като от добро възпитание се опита да превъзмогне надигащите се пристъпи, отчаяна, че ще се изложи пред бащата на Ники, Алиса помоли със слаб глас да бъде извинена и внимателно стана от мястото си срещу княза.

Князът бе наблюдавал съпругата си по време на пет бременности и добре разбираше какво означават тези стомашни разстройства рано сутрин.

— Разбира се, скъпа, извинена сте. Между другото, кога ще направите сина ми баща? — спокойно се поинтересува той.

Шокът, че той знае, замени гаденето с открит ужас и Алиса тежко се отпусна обратно на канапето.

— Откъде разбрахте, господине — прошепна тя, ужасена, че езикът на мадам Виви се е развързал и новината е обходила целия град.

— Държал съм ръката на жена си през пет бременности, скъпа моя, така че това пребледняване ми е добре познато. Бледото ви лице толкова рано сутринта и близостта ви със сина ми през последните няколко седмици логично ме доведоха до заключението за неизбежните последствия — каза сухо той. — Аматорските изпълнения на княз Николай едва ли включват никакви мерки за безопасност. Това се очакваше — нежно добави той.

— А сега, скъпа, искаш ли Ники? — попита направо старият княз със същата безцеремонност, с която бе започнал разговора.

Тя, изглежда, обмисляше отговора си.

— Много е сложно, господине. Има няколко причини.

— Искаш ли го? — прекъсна я тихо той.

— Много сте прям, мосю.

— Носи ми се такава слава — не отрече той.

— Да, боя се, че го искам — нежно въздъхна Алиса, после бързо се зае с обяснения. — Но не, ако той не ме иска, господине — продължи с тъжен глас тя. — Изживяла съм един катастрофален брак по принуда и на никого не пожелавам подобно нещо. Прекалено жестоко е.

— Говориш много разумно. Това ми харесва. Много добре, моя млада госпожо, ще го имаш — заяви решително Михаил Кузан с обичайната за фамилията безчувственост към деликатните нюанси на човешките отношения. Ако Ники не можеше да забележи, че тази очарователна, прекрасна, несравнимо красива млада жена е подходяща за негова съпруга, на баща му се падаше задачата да го вкара в правия път. Възрастният благородник я огледа с открито възхищение.

— Моля те, полегни сега на дивана, а аз ще позвъня за студени компреси. Жена ми много ще се зарадва, като чуе новината. Тя съвсем се беше отчаяла, че Ники някога ще си намери подходяща съпруга. Ще се запознаеш с нея по-късно. Тя пътува по-бавно, тъй като настоя да вземе няколко прислужници и цял куп багаж. Вероятно ще се чувстваш

по-удобно в леглото? — успокоително предложи той, като забеляза измъченото лице на младата жена.

— Да, сигурна съм.

— Позволи ми, скъпа моя — княз Михаил галантно ѝ предложи ръката си и я придружи по стълбите до спалнята ѝ.

Като слезе обратно по мраморното стълбище, князът хладно уведоми икономата, че желае да види сина си веднага щом прекрачи прага на двореца.

— Ще бъда в библиотеката. Донеси ми лек обяд и бутилка коняк.

— Много добре, княже мой. Мога ли да кажа от свое име и от името на целия персонал, че за нас е удоволствие да ви видим отново — старият иконом бе разцъфнал от щастие, тъй като бе служил при стария княз още преди той да се ожени.

— За в бъдеще ще ни виждате доста често. Изглежда, ще трябва да поема в свои ръце делата на сина си — усмихна се фамилиарно князът на Сергей.

— Правим, каквото можем, а, мосю? — отговори Сергей и намигна.

Ники се върна вкъщи по обичайното време и с изненада получи рязкото съобщение на баща си. Въпросите, които зададе на Сергей, не дадоха никакъв резултат: разбра само, че баща му се е срещнал с Алиса. Ники влезе в библиотеката малко раздразнен от безцеремонното нареждане.

Баща му се беше настанил зад дървеното бюро в естествен цвят, гравирано с мед и слонова кост.

Очите им се срещнаха. И двамата бяха нащрек и се гледаха хладно. По лицето на бащата се четеше открита надменност.

С въздишка на примирение и официален жест, княз Михаил предложи стол на Ники.

Ники не откликна на учтивия жест и упорито продължи да стои прав, облегал се небрежно на рамката на прозореца с непокорен вид; беше ядосан от грубото повикване и не желаше да се чувства като хлапе, на което ще дърпат ушите. Обаче заради дълбокото чувство на уважение, което изпитваше към баща си, се опитваше да потисне обикновено неуправляемия си буен нрав и стискаше зъби.

Тихо и влудяващо бавно княз Михаил огледа единственото си дете — широкоплещест и безупречно облечен висок мъж. Под щателния му поглед Ники вдигна глава и за миг срещна очите на баща си; потуши опасната искра и отново възвърна непроницаемия си израз, но не и преди баща му да забележи твърдоглавието му и едва прикрития яд.

— На какво дължа тази неочаквана визита? Изминаха три години, откакто за последен път си бил в града.

Ники всъщност не очакваше отговор на непочтителния си въпрос и не остана разочарован. Като се изключи едно иронично повдигане на вежди, княз Михаил не показва, че е чул забележката, прекалено зает с далеч по-важната задача да оправи дантелата на маншета си.

След като приключи, той отново вдигна очи и заговори с равен глас; ясните му думи отекваха в голямата библиотека, потънала в тишина.

— Винаги съм се отнасял благосклонно към тебе и съм те гледал, нали, Ники?

— Да, татко — кратко отвърна Ники, наблюдавайки внимателно баща си.

— Някога възпротивявал ли съм се на желанията ти?

— Не, татко — думите се откъснаха от устата му остри и решителни.

— През изминалите години наблюдавах любовните ти авантюри и безразсъдните ти постъпки, без да се меся, освен когато тези... тъъ... тези авантюри ти причиняваха болка, която трябваше да бъде успокоена.

Ники се стегна от този поглед към миналото.

— Мисля, че и сам със се справял със собствените си дела — троснато отвърна той. — Не си спомням да съм имал нужда от помощта ти.

— Позволи ми да ти посоча грешката, момчето ми. Един пример. Вероятно си спомняш тъмнокосото дете, родено от графиня Сованьова миналата есен. Тъй като тя и съпругът ѝ са русокоси, а и другите им деца са светли и синеоки, подозрителното потъмняване на последното момченце не мина незабелязано. Още нещо — ако си спомняш, ти преследваше тази прекрасна дама по твърде недискретен начин. И както винаги сляп за благоразумието и предпазливостта, безброй пъти

оставяше каретата и лакеите си да те чакат пред вратите ѝ до зори. Лекият ти затворен фойтон със сребърни орнаменти, същият, който купи от дука на Девъншир след държавната му визита, е единствен по рода си и неизбежно привлича вниманието? Въпреки че рядко идвам в града, бързо научавам всички новини от напълно достоверни източници. Всеки ден очаквах да чуя за поредния дуел, а ти знаеш колко много ужасяват майка ти този род лаври. Не ми харесва да гледам майка ти разтревожена и нещастна — произнесе монотонно и заплашително княз Михаил.

След доста дълга пауза той продължи по-мекко.

— Сигурно те е подвело това, че граф Сованъов, тъй като често пътува извън страната, ще остане в неведение относно любовните приключения на жена си. А може да го е възпряла славата ти на дуелист. Във всеки случай граф Сованъов не е глупак. Беше изпаднал в ярост от ролята на рогоносец. Струваше му се обидно и алчно от твоя страна, при положение че си заобиколен с жени, да обърнеш жадния си поглед към неговата. Така ти предизвика гнева на един министър не без влияние и власт. Благодарение на собственото си неблагоразумие беше забележително близо до позорно изхвърляне от кавалерийския полк.

Старият княз тежко въздъхна.

— За щастие богатството и положението ми също имат определена тежест и макар че рядко посещавам града, продължавам да поддържам връзките си. Заради старото ни добро приятелство, императорът обяви, че няма доказателства, че детето е твое.

— Изглежда, твоите... тъъ... връзки са доста големи. Дълга ти закъснели благодарности — произнесе Ники с равен глас и сковано се поклони на баща си.

Княз Михаил сурово срещна нахалния му поглед.

— Точно така. Но стига по тези въпроси. Какво смяташ да правиш с Алиса?

— Да правя ли? Какво се очаква да правя? — поинтересува се язвително Ники. — Тази връзка напълно ме задоволява. Намирам Алиса привлекателна и очарователна, макар и прекалено образована за жена. Както ти е известно, никога не съм харесвал умни жени.

— Този факт е бил повече от очебиен — сухо отвърна баща му. — Знам, че Алиса носи дете от теб.

— Моите комплименти, господине, за безупречните ви източници на информация. Аз самият научих за благословеното събитие едва вчера. Може ли да се осмеля да попитам, дали вече знаете момче ли ще бъде, или момиче?

— Много забавно, няма що — каза старият княз и продължи с леден тон, а сивите му очи проблясваха, изпълнени с ярост от тази необмислена проява на неуважение. — Твое ли е детето?

— Очевидно.

— Откъде си сигурен?

— Нямам основание да поставям под съмнение думата ѝ. Бъди сигурен, че за нея ще бъдат положени достатъчно грижи — продължи Ники с хладна учтивост. — Ще ѝ купя къща и ще ѝ осигуря необходимите условия да отгледа детето ми. Алиса и двете ѝ деца ще имат всички удобства. Като неин покровител мога да ѝ предлага безопасно, сигурно и луксозно убежище.

— Достатъчно ли е да ѝ бъдеш покровител? — меко попита баща му и прикри колко бе разстроен под маската на спокоен укор.

— Нима трябва да приема неравен брак? — основателно изрази протеста си Ники.

— Нали не си забравил, момчето ми, че майка ти е циганка^[3] — напомни му опасно нисък глас.

— Простете, господине — бързо се извини Ники, а вратът му почервения от притеснение. — Разбира се, че нямах предвид мама. Знаеш колко ми е скъпа.

— Спомни си, надути хлапако, преди надменното ти поведение да те отведе твърде далече, че дължим княжеската си титла на праотеца ни Платон, показал несравним талант в леглото на Катерина Велика. Можеш да бъдеш сигурен, че когато благородната ни фамилия е изкарала на преден план тази своя великолепна млада издънка с надежда да издигне семейството, целта е била именно да го забележи ненаситното око на императрицата. Фамилията Кузан е била облагодетелствана с неизброими богатства в различна форма, както и с допълнителни титли благодарение на желязната издръжливост на младия Платон. И няма съмнение, че ако погледнем достатъчно назад в „бляскавото“ си родословно дърво, ще открием, че първият „благородник“ Кузан вероятно не е бил нищо повече от преуспял разбойник по пътищата, който е обирал кервани. Ако огледаш по този

начин, която и да било известна фамилия в Русия, неминуемо ще откриеш, че неин родоначалник е бил наемник, някой предприемчив военен или безскрупулен главатар на банда. Имайки предвид тази основа, на която почиват рангът и състоянията на първите фамилии, изобщо не ми говори за неравен брак. Ще ти направи чест да се ожениш за Алиса — заяви твърдо баща му.

— Чест ли? — засмя се Ники с ирония. — Искаш от мен да защитя несъществуващата чест на някаква съпруга на дребен търговец, като я заведа пред олтара, така ли? — арогантно се подигра той. — Откога ти и аз сме се загрижили кое е правилно и кое не? Нима не се познаваш? Не си ли спомняш бляскавия си живот, пълен с удоволствия и любовни авантюри с жени от всякаква класа и народност. Според мълвата и ти самият по доста арогантен начин години наред си се движил в обществото, без да зачиташ чест и благоприличие. Би ли ми простил, ако ти кажа, че намирам сегашното ти становище за твърде необичайно. Във всеки случай за това и дума не може да става, тъй като Алиса вече е омъжена — завърши Ники със самодоволна усмивка.

— Тази незначителна подробност веднага може да бъде отстранена — рязко каза баща му. — Парите и влиянието купуват всичко, както без съмнение си забелязал — продължи той с очевиден цинизъм, — тъй като уличниците, на които, щедро си плащал, за да спиш с тях — и от потекло и с долен произход, биха могли да напълнят цяла конюшня. По дяволите! Това момиче ми харесва!

— В такъв случай много жалко, че вече си женен — усмихна се на гениалното си хрумване Ники, като пак се облегна удобно на прозореца и скръсти мързеливо ръце на гърдите си, — иначе можеше да направиш необходимото за Алиса, щом я цениш толкова високо. Аз не ставам за женитба, а ако и когато стигна дотам и реша да улегна и да напълня детската стая, ще си избира подходящо сговорчиво младо момиче, току-що излязло от класната стая, което ще бъде доволно да прекарва времето си в отглеждане на наследниците ми. Със сигурност не съм склонен да се обвържа с жена, неведнъж показала упоритост и твърд характер. Ще бъде голям грях да поема бремето, което би представлявала една своенравна съпруга. Независимо от това към Алиса имам известни задължения, понеже аз я измъкнах от предишния ѝ живот и станах причина за неприятностите ѝ.

— Тези „задължения“ обаче не включват женитба, така ли? — недоволно попита баща му.

— Едва ли. Ако трябваше да се женя за всяка жена, забременяла от мене, щях отдавна да бъда женен вероятно за онова хубаво селско момиче, което така щедро постави на пътя ми, когато бях на четиринадесет — отбеляза ведро Ники.

— Достатъчно! — заяви старият княз с величествена решимост, без да зачита каквито и да било протести от страна на Ники. — Ще се ожениш за Алиса! Тя не е някоя от пропадналите ти уличници, за да бъде използвана и захвърлена. Достатъчно дълго чаках легитимен внук, който да наследи името ми. Ти си на тридесет и три и досега отказваше да си избереш съпруга, въпреки че всяка свадлива стара клюкарка в града те преследваше да те върже за дъщеря си. Като гледам разюздания живот, който водиш, не се надявам да доживееш до дълбока старост, затова искам внук, който да ме наследи. По някакво чудо накрая си намерил чудесна млада и интелигентна жена, коренно различна от разпуснатите уличници, които обожаваш, и аз съм решил Алиса да бъде майката на моя внук. Бог знае какво е намерила в тебе, но ако тя те иска, ще те има!

— Просто така, а? — Ники вече не стоеше отпуснат върху перваза на прозореца. Беше се изпънал като струна с побледняло от удивление лице. — Заповядваш ми да се ожени за Алиса? — попита той невярващо. Очите му се присвиха, докато се опитваше да овладее надигащата се в душата му ярост. — А ако откажа? — попита тихо той през зъби.

— Нека просто кажем, че ще бъдеш изключително нещастен, заточен в имението ми в Сибир заедно с финландските ми лукаши, които ще те охраняват и няма да пускат при тебе никакви жени. Никога не си изпитвал истинската сила на гнева ми. Предупредих те. Мога да те принудя да видиш нещата така, както аз ги виждам, и ще го направя. По този въпрос няма да позволя да ми се противопоставиш — отчетливо наблегна на всяка дума със заплашително тих глас, студен като вечния арктически лед.

През целия си живот Ники не се беше сблъсквал лице в лице с яростта на баща си. Заради него яростта и гневът винаги бяха потискани, сдържани. Съдбата беше решила да лиши княз Михаил и княгиня Кайса-лина от другите им четири деца, отнела всяко от тях в

съвсем ранна възраст. Ники беше единствения, който доживя годинка. Малките гробчета бяха подредени в редица покрай източната стена на мавзолея в „Le Repose“, като датите скръбно напомняха за погубените още в началото на живота им от ужасни детски болести същества. Първородният здрав и силен Ники получи цялата любов на родителите си, на него те възлагаха всичките си надежди и възжелания. Поразителният чар, който притежаваше още като дете, го правеше скъп за родителите му, дори и да не беше единствения оцелял наследник на огромното вековно богатство на фамилията Кузан.

— Ще придружиш Алиса тази вечер на танците по случай рождения ден на Голхов — категорично заяви баща му.

— Това заповед ли е? — горчиво попита Ники, а над челото му като че бе надвиснал тъмен облак.

— Да. Това е всичко.

Доволен, че е уредил нещата, княз Михаил рязко освободи сина си.

Разговорът приключи.

Ники излезе от библиотеката, обхванат от неизпитван до този момент яд към баща си, но едновременно с това завладян и от чувство на безсилие и недоволство, което бе далеч по-опасно. Благосклонният му родител, днес изведнъж коренно се бе променил и принуждаваше отдавна порасналия си син да върши неща, които засягаха единствено него.

Това беше нетърпимо, терзаеше се Ники. Да му заповядва като на последния слуга! Сега силните, решителни характери на бащата и сина се бяха сблъскали, като никой нямаше намерение да пречупи волята си. На Ники му липсваха предимството на възрастта и благоразумието, но той хранеше известна надежда, че ще намери начин да преодолее автократичната диктатура на баща си.

Възрастният княз имаше далеч по-богат опит от него и бе наясно с опасните и цинични страни на живота, отлично познаваше човешките слабости, които бе изучавал отблизо цели шестдесет и осем години. Знаеше, че ще стане така, както той желае, това поне бе сигурно.

Ники излезе от къщи много ядосан и пропиля остатъка от деня, потънал в мрачни мисли на игралната маса в яхтклуба.

В ранните следобедни часове пристигна съпругата на княз Михаил и след като се разпореди да разопаковат багажа ѝ, зачака в източната гостна Алиса, която дойде да ѝ се представи. Княз Михаил бе обяснил на жена си, че тя не е някоя от обичайните любовници на Ники, така че княгинята бе подготвена да хареса и да приеме Алиса още преди да я бе видяла.

Двете прекараха заедно един чудесен час, като говореха за родните си места, за бебето на Алиса. Когато Алиса се оттегли да почине преди вечеря, княгиня Кайса-лина тръгна да търси съпруга си, за да му каже, че също одобрява избора на Ники.

На вечеря княз Михаил забавлява духовито жена си и Алиса и им обясни, че Ники ще се присъедини към тях на забавата у Голхов. Беше получил бележката му тъкмо когато привършваха вечерята.

„Задържат ме непредвидени обстоятелства. Моля приемете извиненията ми. Ще се присъединя към вас у Голхов.“

„Н.“

Бележката беше директно предизвикателство. Бащата на Ники се усмихна едва-едва. Момчето имаше кураж, знаеше го от години и не очакваше Ники да се държи като послушен син. Независимо от това можеше да си позволи да поиграе малко играта на изчакването. Не трябваше изведнъж да уронва авторитета му. Нямаше съмнение, че уважението на Ники към родителите му и най-вече отношението му към Алиса щяха да сломят съпротивата му. Княз Михаил беше сигурен, че Ники ще се появи по-късно вечерта.

— Ники има работа и ще се присъедини към нас по-късно — уклончиво повтори той. — Дами, моля да ми окажете удоволствието да придружа две такива очарователни красавици. Имаме време за партия карти, преди да тръгнем.

В десет и половина тримата напуснаха гостната, прекосиха коридора и излязоха през двойните врати, които двама лакеи в ливреите на фамилията Кузан побързаха да отворят. Високият изискан княз, облечен в черен вечерен тоалет, чиято строгост нарушаваше единствено бледосинята панделка на престижния орден на Свети

Андрей, водеше със себе си две елегантни и красиви жени, всяка обвита в шумоляща коприна; божествените им фигури още повече изпъкваха до величествения ръст на придружителя им.

На малкото, „интимно“ тържество в чест на рожденика присъстваха най-малко триста души. Алиса бе представена като роднина на княза и бе приета благосклонно от домакина и домакинята, които винаги бяха готови да задоволят всеки каприз на княз Михаил.

Мълвата за Алиса, разбира се, бе обходила отбраното руско общество преди нея самата, затова към червенокосата красавица бяха насочени някои неодобрителни погледи, но никой не се осмеляваше да кръстоса шпага с княз Кузан и също толкова арогантния му син. Благодарение на положението им, пред тяхното протеже се отваряха всички врати, така че Алиса бе заобиколена от уважение, макар и фалшиво.

— Заплашителен монтаж, бих казал — прошепна един от гостите. — Княз Михаил не е дишал градски въздух от три години.

Когато представяха Алиса на една високопоставена матрона със заплашителен вид, нагиздена бляскаво, макар и не елегантно в пурпурна коприна с пера, тя можа да види с очите си мощта на стария княз. Когато всяващата страх жена само хвърли бегъл поглед към „братовчедката“ и хладно я поздрави, княз Михаил благо каза:

— Изобщо не разбирам, Ана Фьодоровна, как си позволявате да стоите така, рискувайки да предизвикате неудоволствието ми от вашето поведение. Знаете също толкова добре, колкото и аз, че дори аршин от седемдесетте хиляди тона железопътни линии, излети вече в Креузотските работилници, няма да бъде поставен в близост до житните поля на съпруга ви без одобрението на министъра на вътрешните работи, който е мой стар и скъп приятел. Поклонете се сега, както подобава, и пожелайте приятна вечер на братовчедка ни — и той пусна една тънка усмивчица.

Грандамата се подчини на желанията му, а Алиса трябваше да отвърне на доста пресилен поздрав.

— Извинена сте, Ана — измърмори княз Михаил.

След като жената сковано е оттегли, старият княз обобщи:

— Проклетата жена с кокоши мозък. Никога не е имала интуиция, а, Кайса-лина? — той се наведе над дребничката си тъмнокоса съпруга и широко се усмихна.

— Мисля, че ти я осветли по въпроса, Миша — усмихна се тя в отговор.

— Ела, Алиса, с кого още не си се запознала? — Но изведнъж променил решението си, той изръмжа: — О, не! Нямам намерение да те представям на други дърти вещици. Да видим кой друг е тук — промълви той и обходих поглед стаята.

Много от жените оглеждаха новата красавица с неприкрита злоба и завист, забелязвайки всеки детайл от външността на Алиса, но благоразумно държаха езика зад зъбите си, а мъжете изцяло се възползваха от първото ѝ излизане в обществото, при това освободена от ревнивото присъствие на Ники. Всички бяха съгласни, че новата любовница отговаряше напълно на стила на Ники: красива, предизвикателна, чувствена. Алиса веднага бе заобиколена от очарователни млади мъже, всеки от които се стараеше да ѝ направи комплимент, да я поласкае, да изглежда приятел в очите ѝ. Тя не спираше да танцува, изцяло наслаждавайки се на забавата и на вниманието на обожателите си, въпреки че често търсеше из тълпата някакъв знак за пристигането на Ники. Не ѝ беше дал никакви обяснения за отсъствието си този следобед.

Алиса седеше с лице към вратата, деликатна и прекрасна в балната си рокля от коприна в два нюанса на лилавото и търпеливо чакаше завръщането на шестима галантни кавалери, които се бяха втурнали да удовлетворят молбата ѝ за чаша шампанско. В този момент видя високата фигура на Ники, когото не можеше да се сбърка с никой друга. Той крачеше през широките помещения, без да бърза, като че ли не беше закъснял с цели четири часа, за да бъде неин кавалер. Алиса не можеше да овладее надигащото се в душата ѝ възмущение от дързостта и безочията му.

Той, изглежда, беше наясно, че стотици очи напрегнато очакват срещата между Николай Кузан и новата му „братовчедка“, взета с несравнима дързост, на която беше способен само старият княз Кузан, под крилото на семейството.

Никой не бе повярвал нито за миг, че Алиса наистина им е роднина, но в обществото хората бързо се научаваха никога да не „забелязват“ каквото и да било. Семейство Кузан, една от най-старите и могъщи фамилии в Русия, предшестваща дори Романови с няколко века, стоеше над условностите; нима по време на царуването на

Николай I старият княз с абсолютна самоувереност не се беше оженил за циганско момиче, с осемнадесет години по-младо от него, и нима не бе принудил обществото да приеме брака му? Дори някой да бе поискал да се възпротиви, не би посмял да предизвика буйния темперамент, с който княз Михаил вече петдесет години се славеше.

Накрая Ники бавно стигна до Алиса, настанена на брокатено канапе в стил Луи XV. Златистите му очи светеха от алкохола.

— О, нима се появихте — подигравателно го посрещна Алиса.

— Както виждате, мадам — поклони се той с обичайната си самоувереност, заради която на Алиса ѝ се прииска да го удари. — Имам странното чувство, че не само баща ми, но и всички тези стотици любопитни гости ще бъдат невероятно изненадани, ако не танцувам с теб, така че моля те — продължи той мързеливо и провлачено, — окажи ми тази чест.

Грациозно се наведе да улови ръката ѝ. Алиса пламна от раздразнение и отказа очевидно злобно отправената ѝ покана.

— Съжалявам, но... майор Крептович, граф Солтиков и още неколцина отидоха да ми донесат шампанско и... ще се върнат всеки момент.

За свое собствено раздразнение почувства, че се изчервява под напрегнатия му, блеснал поглед.

С бързо движение Ники я сграбчи за ръката в желязна хватка и просъска през зъби:

— Могат да почакаат.

Вдигна я безцеремонно на крака, хвана я през кръста и здраво стисна дясната ѝ ръка, за да не може повече да се съпротивява. После я понесе във вихъра на валса; стъпалата ѝ едва докосваха пода и тя почувства, че танцува с най-добрия партньор, когото бе срещала някога. Ники танцуваше превъзходно, както вършеше и всичко останало, с присъщата си отегчена елегантност.

Алиса отбягваше с преднамерена студенина погледа му, съсредоточена в танца, когато доста мрачна забележка наруши мълчанието:

— Е, госпожо Форсюс? Какви са плановете ви?

Алиса вдигна очи и срещна хладния му взор. Тя храбро навири брадичка, тъй като грубият въпрос бе разбудил борбения ѝ дух.

— Какви са плановете ми? Колко забележително критичен тон, мосю, като че ли отговорността е изцяло моя. Ако не съществуваше проклетият ви облог, никога нямаше да имам нещастieto да се запозная с вас, нямаше да ме домъкнете в Петербург и нямаше да се намирам в незавидното положение да нося дете от вас.

— Доколкото се простират разбиранията ми, мадам, не можете да бъдете квалифицирана като невинна девойка, при положение че сте живели с този перверзен звяр Форсюс; освен това не забравяй, скъпа моя, че вниманието ми изобщо не те отвращава. Та нали миналата нощ откликна с някаква, да кажем... тъъ..., егоистична настоятелност — завърши той с тънка злоба, подигравателно вдигна вежди и сви устни в пародия на усмивка.

Голата истина в думите му още повече раздразни Алиса, понеже се чувстваше унижена от това, че винаги бе готова да отвърне на смелите и страстни ласки на Ники. Веднага се предаваше пред уменията и опита му, разумът я изоставяше още при докосването му.

Млечнобелите ѝ страни порозовяха и тя се опита да се отскубне от прегръдката му. Но Ники обви още по-здраво тънката ѝ талия и я притисна по-плътно до себе си, докато спокойно продължаваше да валсира през цялата бална зала, без да пропуска нито стъпка.

— Така е по-добре — каза той одобрително. — Наистина, любима, не смяташ ли, че вече направихме достатъчно голям спектакъл, за да вземем да се дърпаме като деца? Самият факт, че съм се появил на балния подиум, ще мори езиците на клюкарите с месеци. Сигурно от четири-пет години не съм правил подобно нещо. Можеш да се смяташ за безспорната красавица на бала, щом си успяла да привлечеш вниманието ми до такава степен, че да го демонстрирам в необичайна за мен публична изява.

През това време музикантите следяха словесната престрелка на подиума, което беше катастрофално за ритъма на танца; половината от валсиращите също зяпаха, докато останалите се преструваха, че не забелязват почервенялото лице на Алиса, мрачното изражение на Ники и напрегнатия диалог между княз Кузан и новата му любовница.

— Можете да бъдете спокоен, княз Кузан — каза с официален тон Алиса, — не настоявам за публичното ви излагане на показ, нито пък за личното ви присъствие.

Щом Ники беше решил да отбягва отговорностите си по типичния за мъжете начин, тя нямаше да моли, нито пък да пълзи.

— След като веднъж се разбере, че имам жив съпруг, репутацията ми ще бъде разбита и едно незаконно дете едва ли ще ѝ навреди повече. Можеш да престанеш да насочваш към мене нежното си внимание за пред хората и аз с голямо удоволствие грубо ще те отблъсна, ако по този начин ще те накарам да не се влачиш след мене и да ми висиш на шията.

— Нищо не ме устройва по-добре от това, мадам — брутално ѝ отговори той, — но любопитството ме кара да се поинтересувам дали случайно намеренията ви не са имали друга цел. След доста прямия разговор с баща ми този следобед далеч не бях сигурен в искрените ви намерения — добави Ники, като подозрително наблягаше на думите.

Той се ядоса още повече при спомена за сблъсъка между него и баща му и за нареждането, което трябваше да изпълни.

Алиса се втрени в княза, останала без думи от възмущение, но с усилие се овладя.

— Правилно ли разбирам, мосю? — изрече тя с леден глас. — Нима смятате, че аз съм тази, която се е лепнала за вас? Каква арогантност! Боя се, че трябва да разочаровам очакванията ви. За нещастие — в тихия ѝ шепот се надигаше ярост — не бих могла да играя тази трогателна роля, дори за да предпазя детето си от неясната му съдба. Испитвам отвращение при мисълта да ми станете не само постоянен, но и изпълнен с неохота покровител — тя фиксира върху него очите си на базилиск.

Словесната плесница неочаквано предизвика бляскава момчешка усмивка, вълнуваща прелюдия към дълбок смях на облекчение. Заплашителният израз изчезна от лицето на Ники.

— Какъв прекрасен остър език имаш! Колко приятно звучат думите ти — промърмори тихо той, докато се взираше в примамливата красота на порозовялото лице на Алиса; виолетовите ѝ очи изпускаха искри от яд, а дишането ѝ беше учестено от изблика на силни чувства.

Почувствал облекчение, той каза.

— Трябваше да се досетя, че нямаш нищо общо с проклетата заповед на баща ми.

Очите на Алиса се отвориха широко от учудване, докато се взираше в Ники.

— Каква заповед? — попита бързо тя.

— Недвусмислена заповед да се ожена за тебе — усмихна се лениво, като видя изписаната по лицето ѝ изненада. — Сега мога да кажа на баща ми, че заплахите му са ненужни, понеже и ти като мен си против този съюз.

— При всяко положение хрумването му е нелепо, тъй като вече съм омъжена. Идеята му е абсурдна — въпреки това сърцето ѝ заби побързо при тази мисъл.

— Напротив, скъпа моя, баща ми не е от хората, които говорят празни приказки, и не търпи незначитане на мнението му. Освен това за него няма нищо невъзможно както за първи път открих днес — каза спокойно той, възвърнал самоувереността си.

— Е, добре, но в този случай е безсилен. Нищо няма да излезе.

— Съгласен съм! — съвсем не кавалерски отговори Ники.

Музиката спря и танцът свърши.

Той стоеше и гледаше Алиса, като леко придържаше ръката ѝ и усещаше чувствената ѝ топлина.

— Сега, мосю, вече няма защо да понасяте нежеланото ми присъствие. Моля, чувствайте се свободен да украсите балния подиум с някой друг щастлив обект на вашето внимание — саркастично произнесе Алиса.

— Много добре, скъпа, както желаш.

Ники пусна ръката ѝ, поклони си и за голямо съжаление на Алиса безмилостно прие язвителното ѝ предложение. Отдалечи се с лека походка и прекара останалата част от вечерта, танцувайки с графиня Амалиенбург. Графинята засия от неприкрито удоволствие, когато бе удостоена с вниманието му. Сега всички щяха да видят, че Ники още е влюбен в нея и че онази малка кучка не означава нищо за него.

Алиса почувства остра болка, докато ги наблюдаваше. Само твърдият ѝ характер и гордостта ѝ я накараха да остане на мястото си и нещастно да гледа как Ники се носи във вихъра на танца заедно със старата си любовница. Бяха идеална двойка. Графинята беше висока и тъмнокоса хубавица с класически профил и с тяло на истинска Венера, подчертано от роклята в черна дантела с дълбоко деколте. Величественият ръст на привлекателния тъмен княз допълваше до съвършенство образа ѝ.

Дано роклята ѝ се съдере на парчета от тези шпори, с ненавист мислеше Алиса.

Княз Михаил побесня от поведението на Ники и като видя колко разстроена е Алиса, настоя да си тръгнат. Неблагодарният кучи син щеше да си плати за тази нагла проява на неуважение, закле се той. Дали пък да не изпрати в Сибир тази мръсница графинята? Наистина добра идея.

В ранните часове на утрото Ники не особено охотно прие поканата на графинята да я придружи до дома ѝ; по време на пътуването тя настойчиво просеше милувки и докосвания и по най-безсрамен начин плъзна ръката му под полата си.

Сега лежеше по гръб в леглото ѝ, а главата на графинята почиваше върху слабините му. Той наблюдаваше действията ѝ отразени в огледалото на тавана, определено с безразличие, като че ли изобщо не участваше в сцената. Главата ѝ се раздвижи и тя отново размърда устни с тих всмукващ звук. Имаше едно от най-великолепните тела, обобщил той и едно от най-деградиралите въображения, с които се бе сблъсквал. Сравняваше я по перверзност с Кора Пърл^[4] — първокласна възхвала, но в края на краищата той беше мъж като всеки друг, здрав и чувствен и не можеше да остане безразличен към обиграните похвати на нейната лъст.

След секунди несвързаните му мисли се замъглиха съвсем, тъй като цялата му нервна система бе принудена да се съсредоточи върху деликатната манипулация на Софи. Малко по-късно отразените в огледалото движения на графинята замряха, тя преглътна, а Ники затвори очи и дълбоко пое въздух. Отпусна се смълчан, като не желаше нито да я гледа, нито да говори с нея.

Тъмнокосата красавица бавно се надигна и плъзна тялото си над неговото, обхождайки с ръце торса му, хващайки в шепа тестикулите му и докосвайки ги нежно с пръсти. Той отмести ръката ѝ.

— Не сега, Софи.

— Искам да проникнеш в мене, Ники! — простена тя.

Проклетите ѝ дълги пръсти бяха перверзно ефективни. Умението ѝ беше забележително, вече беше възбуден.

— Нарани ме, Ники! — умоляваше тя, като го дърпаше да влезе в нея.

Господи, тази нощ изобщо не я харесваше в това настроение. Колко го дразнеше, проклета да е! Тогава я облада като куче и я накара да се подчини на исканията му. Но лошото му настроение само я възбуди още повече. Мигове по-късно стана от леглото отвлечен.

Защо винаги се забъркваше с жени като Таня и Софи, които искаха тирания в спалнята?

— Ники, къде отиваш? — извика тя, опитвайки се да го дръпне обратно в леглото. — Остани с мен!

Три пъти беше вече твърде много. Беше уморен и най-вече не желаше повече да вижда Софи. Ако не искаше да ядоса баща си и Алиса, не биваше дори да поздравява графинята у Голхов.

— Уморен съм и копнея за собственото си легло — отвърна троснато той, докато бързо се обличаше.

— Копнееш за онази уличница, която спи в леглото ти! — изкрещя ядосано графинята. — А моите удоволствия?

Ники си обуваше ботушите и затвори очи от отвращение и досада. Стана бавно от стола и тръгна към вратата. Докато излизаше от стаята, се обърна и каза:

— Ще ти изпратя куче вълча порода, което да ти ги достави. Разбирам, че това е една от специалните ти перверзни. Адио, Софи.

На път за къщи отпусна глава върху кадифената облегалка и се опита да се освободи от тягостното чувство и погнусата, която се бе натрупала в душата му след тази среща със Софи. Спомни си, че преди перверзиите ѝ разсейваха скуката му. Какво му ставаше? Мислеше единствено за Алиса. Ден и нощ нейната красота и непринуденост, дори упоритостта ѝ витаеха в съзнанието му. Той тихичко се засмя. Господи, липсваше му. След тази нощ Софи определено бе задраскана от списъка му.

Когато се прибра, бавно се изкачи по стълбите и се отправи по дългия мраморен коридор. Не спря обаче пред стаята си, а продължи към вратата, която водеше към спалнята на Алиса. Искаше да я погледа потънала в спокоен сън и да изчисти душата си от мръсотията на Софи. Но Алиса не спеше. Седеше подпряна на възглавниците, а до нея една-единствена лампа хвърляше бледи сенки по стените. Преди изобщо да успее да каже нещо, тя кисело отбеляза:

— Миришеш на женски парфюм!

— На графиня Амалиенбург е — отговори остро той, несвикнал да дава обяснения. Приблужи се до леглото ѝ.

— Как смееш! — отдръпна се Алиса.

— Как смее ли? — Ники бе истински учуден. Идеята да дава на любовницата си обяснения за действията си беше немислима.

— Нямам думи! Пристигаш тук още топъл от нечие женско тяло! Ти си отвратителен и безочлив! — извика тя с пламнали от гняв очи.

— Така е, мадам — отговори той почти нежно, възбуден от предизвикателната ѝ поза. Погледът му излъчваше заплаха. — Любовниците не се възмуцават. Не е благоразумно — тихо ѝ напомни той.

— Не съм избирала аз да ти бъда любовница и не искам да се държа благоразумно; късно е вече — отвърна Алиса, без да трепне от опасния му поглед, тъй като тревогата и ядът я бяха направили безразсъдна. Бе прекарала дълга безсънна нощ, а мислите за Ники и графинята измъчваха съзнанието ѝ.

— Изглежда, ти трябва няколко урока за задълженията и обноските на метресите — отбеляза Ники с присвити очи.

— Не ми трябва уроци от мръсник като тебе, ако нямаш нищо против! — надменно отговори възмутената метреса.

— Ако нямам нищо против ли? Но аз имам, мадам — отвърна ѝ Ники с кадифен глас. — Не обичам да ми се противопоставят, когато съм в такова лошо настроение, и очаквам любовницата ми да го подобри.

— Върви да се забавляваш при онази мръсница Софи! Както вероятно си забелязал и аз не съм в подходящо настроение — с яд се нахвърли върху него тя.

— Моля ви, госпожо Форсюс, не бъдете вулгарна. Вулгарни жени мога да намеря на всеки ъгъл.

— Просто правиш каквото си искаш, нали? — продължи Алиса, притиснала ядосано завивките до натежалите си гърди.

— Точно така! — изсъска Ники, обзет от черната ярост и раздражение на този дълъг ден. — Вероятно ще успея да те накарам да си оправиш настроението — рече с равен глас той и се упъти бавно към леглото, разкопчавайки самото си. — Отмести се — процеди той с властен тон през зъби, продължавайки да съблича дрехите си. Вдигна

крака върху копринените чаршафи, свали шпорите и ги пусна на пода. — Проклети ботуши! — рече ядосано и се отпусна тежко на леглото. Не можеше да ги събуе сам. Обърна се към Алиса и дръпна завивките от нея. — Заемете се с тези ботуши, мадам, или ще ви яхна с тях. В крайна сметка Софи поне знае как да ги сваля.

— Предполагам, че онази уличница те обслужва с удоволствие! — от очите ѝ потекоха сълзи.

— Да, а сега, с удоволствие или не, ще ме обслужва тази уличница. Заеми се със задачата, скъпа.

Той се изтегна на леглото и постави единия си крак в скута ѝ.

— Дърпай, по дяволите, бързам!

Докато Алиса се бореше с ботушите, Ники смъкна кожените бричове и ги захвърли на пода. Лежеше в долния край на леглото, подпрял се на лакът, и измерваше любовницата си със студен хищен поглед.

— Да не си посмял да ме докоснеш! — извика тя.

— Да посмея? Да посмея? Госпожо Форсюс, тази вечер сте сбъркали адреса — гласът му беше опасен. — А сега, сладка моя, свали тази нощница или само след миг ще бъде на парчета.

Когато се приближи до нея, Алиса замахна с ръка очите му. Той навреме дръпна глава назад и ноктите ѝ одраха бузата му, като оставиха дълбоки червени бразди. Нов изблик на гняв се надигна у него.

Стисна ръцете ѝ толкова силно, че тя изстена.

— Не докосвай лицето ми — гласът му беше тих и неестествено спокоен. — Мразя да давам обяснения. Сваляй тази дреха или аз ще го направя!

— Не — очите ѝ пламтяха.

— Не бъди глупава — гласът му беше само шепот.

— Ще ме биеш ли? — язвително попита тя.

Усмивката му беше неприятна.

— Защо да не оставя това на съпруга ти? Хайде, скъпа, дръж се като добро момиче и бъди на моите услуги като любовница — нареди той, а острият му, подигравателен поглед обхождаше разтрепераното ѝ тяло. — Изглежда ми е било писано тази нощ да се занимавам с уличници, които изведнъж решават, че имат гордост. Наистина, скъпа, не е ли малко късно да пазиш честта си?

Алиса извика разярено и се хвърли към него. Със светкавична бързина Ники улови ръцете ѝ, изви ги зад гърба ѝ и я притисна върху леглото.

Тя вдигна коляно към него и той се изви навреме, но трябваше да пусне китките ѝ. За миг почувствала се свободна, Алиса спусна крака на пода, но Ники протегна ръка, сграбчи я за гъстата коса и жестоко я изтегли обратно, като успя да пъкне коляно между краката ѝ. Оказаха се съвсем близо, вперили очи един в друг; и двамата дишаха тежко, подивели, а от раздраната буза на Ники капеше кръв.

Сълзи на унижение потекоха от очите на Алиса, докато лежеше безпомощна, изтощена от съпротивата си. С язвителна усмивка Ники наведе окървавеното си лице и впи устни в нейните. Опитите ѝ да се съпротивява бяха безплодни срещу такава сила и брутална решителност. Ники не ѝ позволяваше да мърда, галеше я и я караше да отвръща на целувките му, изпълвайки устата ѝ с настойчивия си език. Позната горещина започна да се надига дълбоко в нея; желанието бавно, постепенно запулсира и не след дълго тя вече не искаше да се бори, копнееше за него, жадуваше да го прегърне. Но тягостното чувство от дългата самотна нощ, през която той е бил с друга жена, все още не утихваше и тя отказа да му достави удоволствие, като му отговори. Лежеше неподвижна, без да реагира на допира му — нещо, с което бе сигурна, че го дразни и ядосва.

— Правилно ли изпълнявам задълженията си? — заяде се тя. — Това поведение удовлетворява ли ви, княже мой? Достатъчно изпълнителна метреса ли съм, господарю мой?

Със свръхчовешки усилия той се въздържа да не я удари и се закле наум, да я накара да го моли да я обладае. Плъзгаше умелите си ръце по тялото ѝ, а устните му поеа зърната на гърдите ѝ, галеха ги с език, докато не се втвърдиха и не щръкнаха гордо. После се смъкна надолу, към гладкия като сатен стомах и по-надолу, докато ръцете и езикът му не накараха меките източници на удоволствие да затуптят, да се навлажнят, да закопнеят за неговото нахлуване. Повдигайки се бавно над нея, той нежно се плъзна във влажната ѝ топлина, после леко се задвижи напред-назад, прониквайки все по-навътре с всеки нов тласък. Тя го притисна с крака и се надигна, за да посрещне всеки чувствен удар; виолетовите ѝ очи се затвориха сладострастно. Отгънат на страстта заплашваше да изпепели и двамата, но Ники нарочно се

въздържаше. Алиса здраво обви с ръце мускулестия му гръб и го притегли към себе си. Изведнъж той се отдръпна.

Тя извика смаяно, тъй като внезапно се почувства празна и самотна.

Ники опря ръце на леглото, надигна се, погледна в изненаданите й, объркани очи и тихо каза:

— Помоли ме.

— Правиш го, за да ме унижиш — простена тя и се опита да издърпа чаршафа върху разтрепераните си бедра.

— Помоли ме — повтори той неотстъпчиво.

— Моля те — изхлипа тихо тя.

— Молиш за какво? — последва безмилостен въпрос.

— Моля те — тя задържа дъха си, после прошепна: — Люби ме.

— Кажи: чукай ме.

Алиса мълчеше.

— Кажи: чукай ме, или те оставям.

Последва пауза, после шепот:

— Чукай ме — устните й се запалиха при произнасянето на тези думи.

— Сега има ли значение, дали идвам от леглото на друга жена? — настоя той. Отново бе започнал да гали слабините й, движейки бавно пръстите си.

Тя се поколеба.

— Не, Ники — рече най-накрая и разтвори по-широко крака, за да го поеме.

— Готова ли си за мене? — продължаваше жестоко той, галейки я по-силно, като почти й причиняваше болка.

— Да — прошепна тя със затворени очи; срамуваше се да го погледне.

Ники въздъхна доволно, удовлетворил желанието си за мъст. Нахлувайки в нея, той я облада не с ярост, а с глад. Тя го допускаше все по-дълбоко и по-дълбоко в себе си, разярена от всяко отдръпване. Беше подивяла, умоляваше го с цялото си тяло да остане в нея. Той я доведе до бурна кулминация и остана притихнал вътре в нея, докато отшумят вълните на удоволствието; после още веднъж я издигна във висините, преди да си позволи да достигне удоволствието.

— Моите комплименти за омайната ми, послушна метреса — прошепна той и нежно я целуна. Заспа, притиснал я до себе си. Но за Алиса сънят беше неспокоен, измъчван от предателското ѝ тяло и неговите желаниа.

[1] Руска школа (фр.). — Бел.пр. ↑

[2] По стените на Кехлибарената стая има инкрустации от изключително красив кехлибар. Стаята била създадена от архитекта Шлютер за пруския крал Фридрих I. Петър Велики харесал стаята по време на едно от пътешествията си и Фридрих се съгласил да му я даде срещу петдесет руски войници, високи над два метра, които станали специалната му лична охрана. — Бел.авт. ↑

[3] Княз Михаил Кузан се влюбил в млада циганка. Традициите на нейния народ били много строги. Ако момиче има любовна връзка — дори с княз, трябва да се задоми. Брачната церемония не била сложна. Нямало нужда нито от свещеник, нито от официален чиновник. Всеки мъж, който взимал циганка, трябвало да получи съгласието на старейшината и да заяви, че ще живее с нея в брачна връзка; освен това трябвало да плати на трупата в брой, понеже я лишавал от артистка, която носела добра печалба. След главозамайващо ухажване, продължило пет дни, княз Михаил се съгласил с всички условия, определени от циганските традиции, и платил висока такса, тъй като сумата се удвоявала за князе, особено пък влюбени. — Бел.авт. ↑

[4] Кора Пърл, дъщеря на скромн лондонски музикант, независимо от грубите си черти и вулгарния си език успяла да се издигне и станала една от най-скъпо платените куртизанки в империята на Наполеон 111 благодарение на разкошното си тяло. (За дванадесет часа в нейната компания не било нечувано да се предложат суми от порядъка на 5 000 франка, т.е. 200 английски лири, или приблизително 1000 долара.) Княз Горчаков описва Кора Пърл като „върхът на чувствените удоволствия“. Един журналист, неин съвременник, писал за „нейното почти свръхчовешко познание на любовното изкуство“, докато М. Кракауер в своята биография на Офенбах казва следното: „Тя успя да се задържи на върха благодарение на необикновения си талант за сладострастни ексцентризми.“ — Бел.авт. ↑

ИЗМАМЕНАТА КРАСАВИЦА

На следващата сутрин Алиса стана рано, без да събужда Ники, облече се и слезе за закуска. Чувстваше се потисната, щом се сетеше за страстта, която безмилостно я беше поставила във властта на Ники, а в душата ѝ тлееше гняв срещу жестоката обида, която ѝ бе нанесъл, като бе дошъл право от леглото на Софи в нейното. Почти не докосваше яденето, потънала в отсъстващо мълчание и едва отговаряше на родителите на Ники, които се опитваха да възвърнат доброто и настроение с приятелски разговор. Княгиня Кайса-лина изпитваше дълбоко съчувствие към младата жена, влюбена в сина ѝ и търсеше начин да я успокои; не беше толкова възрастна, че да не помни любовните мъки на буйната си младост. Старият княз мрачно си мислеше, че е готов лично да изпрати на заточение сина си, ако се наложеше. Той въздъхна тежко, като си представи последствията от тази крайна мярка и реши да опита нещо друго, което може би щеше да има по-голям успех. Искаше Ники да се ожени за очарователната млада жена, която носеше внука му, но не беше склонен да използва груба сила, за да постигне съкровеното си желание. Можеше, разбира се, да принуди Ники да се ожени за момичето, но предпочиташе не толкова твърд подход. От друга страна, бе твърдо решил да осъществи намеренията си; по един или друг начин щеше да вкара безотговорния си син в правия път — дори със сила, ако станеше нужда, но първо с по-мека стратегия.

— Алиса, мила, след унизителния спектакъл, който Ники и Софи изнесоха снощи на бала на Голхов, мога ли да се надявам, че ще успея да те убедя да се преместиш в нашето крило поне временно? Мисля, че този нехранимайко синът ми заслужава подобно нещо. Какво ще кажеш? Кайса-лина и аз с удоволствие ще те приемем в нашите апартаменти.

(В дворец с деветдесет и две спални факторът разстояние не трябваше да се подценява; източното крило на родителите бе значително отдалечено от западната половина на сина.)

Очите на Алиса се оживиха от облекчение. Чудесно решение на проблема ѝ. Това ѝ даваше възможност напълно да се овладее; щеше да накаже Ники за арогантното му господарско отношение, като просто остане на сигурно място далеч от изкусителните му устни и от умелите му ръце. Споменът как я бе съблазнил миналата нощ, само за да я унизи, я разяряваше. Тя вирна решително брадичка и се усмихна.

— Отлична идея, мосю. И без това синът ви едва ли има особена нужда от мен.

Щеше ли наистина да го накаже по този начин? Дали изобщо Ники се интересуваше от нея? С отчаяна безнадеждност тя знаеше, че за нея самата е важно дали би му липсвала. Чувстваше се толкова самотна, че чак изпитваше болка; всеотдайното приятелство и грижите на родителите му не можеха да променят нищо. Беше отново сама. Толкова сама, колкото и през последните шест години. В този свят човек трябваше да разчита само на себе си, ала понякога тази всепоглъщаща празнота бе непоносимо тежка.

— Ще се погрижим за всичко, скъпо мое дете. Мисля, че младият глупак скоро ще усети липсата ти.

Алиса се премести, след като Ники излезе. Когато на вечеря бе запознат с този факт, той нито се ядоса, нито прибягна към заплахи. Всъщност Алиса притеснено забеляза, че той почти не показва, че е чул. Само много забележителен наблюдател би могъл да забележи, че вените на челото му пулсират, когато изрече с неизменния си провлачен тон:

— Виждам, татко, че си замислил нещо. Моли се да не останеш разочарован, ако не се поддам на повика на плътта.

Той продължи да се храни с обичайното си безразличие, но изпи чаша или две вино повече от обикновено. Когато сервираха десерта, той учтиво помоли да бъде извинен, тъй като си бил спомнил за неотложни ангажименти, налагащи вниманието му. Изправи се, без да бърза, сбогува се хладно и напусна столовата, безупречен във вечерния си костюм.

Същата вечер княз Михаил заведе Алиса и княгиня Кайса-лина на танци и когато Алиса видя Ники да влиза заедно с една младичка госпожица, облечена с фалшива скромност в рокля от бледорозова

коприна, сякаш остра кама прободе сърцето ѝ. Отчаянието ѝ нарасна още повече, когато малко по-късно графиня Амалиенбург с присъщото и нахалство започна да я разпитва за връзките ѝ със семейство Кузан. Алиса беше твърде ядосана, за да парира удара.

— Хайде, хайде, скъпа, защо се тревожите толкова. Прикрийте поне малко злобата в очите си, шери.

Без капка жал бърбурвата жена продължи с усмивка:

— Съвсем естествено е да ви е пожелал; вие сте доста привлекателна млада красавица, а той е преди всичко здраво младо животно, но, скъпа, не показвайте мъката си толкова открито. Той е непоправим донжуан с цяла армия любовници. Ники е най-известния женкар в града и всички скандални клюки, които чуete за него, са верни. Но заради неустоимия си чар, богатството и потеклото си, той си остава най-търсената партия в Петербург и го приемат дори в най-резервираните гостни. А като стана дума за това, току-що научих, че днес сутрин е направил визита на сладката малка Емили Белкенкова, с която танцува тази вечер. Забележителното му посещение е накарало майка ѝ да цъфти от щастие и да крои планове за женитба. Ники просто никога не посещава сладки млади госпожички през деня.

Тази сутрин? Тогава той още не е знаел, че се премества от стаите му. Очевидно за него тя беше просто поредната мимолетна връзка. В душата на Алиса пламна ярост, която изгори нещастията ѝ в пожара на гнева. Виолетовите очи под дългите мигли потъмняха — кралски пурпурно лилав цвят, който напълно подходеше на царствената ѝ ярост.

— Тази сутрин? — попита хладно тя.

— Тази сутрин — изгука Софи.

Нима Ники си бе наумил да ухажва това розово чучело? Често бе повтарял, че ако се ожени, ще бъде за някоя благоденствваща госпожичка, току-що станала от училищната скамейка, и ако наистина бе решил да го направи, нито една не би устояла на обиграния му чар и красота. Някоя като Емили, едва навършила седемнадесет, щеше да се влюби от пръв поглед. Алиса погледна към Ники — наведен над седналата Емили той нежно ѝ говореше нещо, а тя бе вдигнала към него сладкото си лице.

Софи успокоително потупа Алиса по коляното, когато стана да си върви, напълно доволна от изпълнението на злобната си мисия, и

каза:

— Сигурна съм, шери, че ще си намерите подходящ съпруг сред тълпата млади мъже, които ви следват по петите. Някой по-подходящ за общественото ви положение. Ники, като княз от една от най-старите фамилии, може да се цели много по-високо. Младата Емили с безукорното си родословие е много по-подходяща за него от някоя неизвестна вдовица с дете.

— Без съмнение ще бъде като глътка свеж въздух. След обичайните забавления на Ники със... както се изразихте... случайни вдовици и — продължи Алиса, като я гледаше право в очите — преситени мръсници, бонбонче като Емили ще бъде добре дошла промяна.

Ударът попадна в целта; графинята ядосано се завъртя на пети и си тръгна, без да отвърне.

Алиса наблюдаваше как Ники танцува с младото момиче, цялото в розово и бяло, меко и закръглено. Сламенорусата ѝ коса беше вдигната високо в модерна прическа, а по заоблените ѝ бели рамене падаха златисти къдри. Наистина изглеждаше много добре. Ники поддържаше очарователен лек разговор, а невинното момиче само се изчервяваше и се кикотеше в отговор.

За двадесети път тази вечер Ники повтаряше все същата банална забележка:

— Танцувате прекрасно, скъпа.

Търпеливо зачака неизбежното. Дойде след половин удар на сърцето — трелите на тих нервен смях. Изпитваше съжаление към нервното сладко същество. Момичето нямаше никакво понятие от светски маниери, нито от изтънчени отговори, но съчувствието не го задължаваше с нищо, изведнъж реши той. Докато преглъщаше поредната прозявка, вниманието му беше привлечено от зряла брюнетка с лъскави букли и обиграно око, която го гледаше с втренчен поглед. Просто по навик намигна на цъфтящата брюнетка над сламенорусата глава.

За щастие валсът свърши и той върна малката Емили на щастливата ѝ майка, която по всяка вероятност вече му взимаше мярка за брачното ложе, после бавно се запъти към Алиса. Когато се приближи, ятото млади кавалери около Алиса се пръсна; обожателите ѝ отстъпиха под стоманения поглед, с който Ники дари всеки

поотделно. След като с рязко кимване направи знак на последния от ухажорите, може би по-смел от останалите, да ги остави сами, Ники провлачено каза:

— Необходимо ли е, мадам, постоянно да се заобикаляте с подобни болни за любов палета? Бих предположил, че намирате разговора с тях скучен.

— Вие кажете, княз Кузан. Не са ли сладките безмозъчни млади госпожици също толкова скучни? Мога да се закълна, че онази малка блондинка не прави нищо друго, освен да се черви и да се киска — отвърна рязко Алиса.

— Уви, мадам, това е самата истина и дори да не е съвсем малоумна, е твърде близо до това състояние, което всъщност е едно и също — въздъхна Ники и красноречиво сви рамене. — Затова си помислих, че за тази вечер задължителните танци са ми напълно достатъчни. Боя се, че пороците на досегашния ми безпътен живот съвсем бегло са ме запознали с удоволствието, което носи общуването с добродетелни млади жени.

Нападката бе не само умишлена, но и безцеремонна.

Очите на Алиса заискриха от яд и тя язвително каза:

— Вероятно това, от което се нуждаете, княз Кузан, са добродетелни връзки. Кой знае, може да не сте безвъзвратно затънали в тинята. Няколко вечери или следобеди в компанията на тази розовобяла госпожица може да възнаградят усилията ви.

— По дяволите, да не си полудяла? Два танца бяха достатъчни да получа главоболие. Тръгнал съм да си търся лек — някоя бутилка коняк. Желаяш ли да се присъединиш към мене, сладка моя?

— Не, благодаря. Ще продължа да разговарям с тези галантни млади кавалери с надеждата да се измъкна някой ден от глъбините на покварата, както толкова прямо отбелязахте. Тези младежи притежават освежителния чар на младостта.

По принцип Ники не държеше на морала на жените, но възгледите му за морала на любовницата му бяха категорични.

— Както желаяш, но имай предвид, че можеш да си позволиш само разговори. Предпочитам прелестите ти да останат изключително моя собственост — завърши той и развеселен забеляза яростта в очите на Алиса.

— Не всички сме уличници, които не подбират партньорите си като графиня Амалиенбург, мосю.

— Колко успокояващо, любов моя. — Ники вдигна ръката и към устните си и топлият му дъх докосна пръстите ѝ, докато той нежно масажираше дланта ѝ. — Довиждане, любов моя, до по-късно — промърмори той многозначително, а Алиса се изчерви от докосването му и се опита да измъкне дланта си от неговата. Нарочно задържайки ръката и повече от необходимото, той леко се усмихна, поклони се бързо, завъртя се на пети и се отправи към стаята за игра на карти.

Алиса си наложи да успокои пулса си, ускорен от допира на Ники. Дяволите да го вземат! Дори от най-лекото му докосване кръвта и започваше да бушува. Тя прогони обезпокоителния трепет и с мрачна решителност вдигна глава, за да се усмихне пленително на лейтенант Половцев, който пръв се осмели отново да застане до нея.

ЯДОСАНИЯТ ЛЮБОВНИК

През следващите две седмици княз Михаил и княгиня Кайсалина потопиха Алиса във водовъртежа на забави, танци и вечери; князът желаше тя да се забавлява, независимо от поведението на Ники. Старият княз, който добре познаваше сина си и нуждата му от жени, неслучайно отстрани Алиса от прегръдките на Ники. За нея самата това беше просто изблик на гняв и отмъстителност; искаше да покаже на Николай Михайлович Кузан, че е напълно способна чудесно да прекарва времето си и без него.

Независимо от смелите си намерения обаче една сутрин след поредната изтощителна вечер Алиса се събуди и реши, че повече не може да продължава така. Трябваше да се махне. Беше преуморена, чувстваше се зле и отново ѝ се гадеше. Балът предната вечер бе продължил до четири сутринта. Като се прибра тя спа лошо. Цялата тази трескава активност оказваше своето въздействие; костваше ѝ все по-големи усилия да изглежда весела. Как можеше непрекъснато да се преструва, че е бодра, жизнерадостна и доволна, когато единственият човек, който я интересуваше, едва я забелязваше в тълпата. Не издържаше повече; независимо от любезността, която родителите на Ники проявяваха към нея, тя твърдо реши да се махне, обзета от умора, отчаяние и тъга.

Алиса изпрати по един лакей съобщение до Алексей, в което го молеше след час да я придружи навън. Бързо се облече в костюм за разходка от кафява коприна, сложи върху къдриците си твърда сламена шапка с кадифена лента и изгълта чаша чай в напразен опит да уталожить гаденето. После отиде до кутията си с бижута и след минутно колебание измъкна прекрасната смарагдена огърлица, която Ники ѝ беше подарил. Пъкна я в чантичката си и се втурна по стълбите; Алексей вече я чакаше в преддверието.

— Благодаря, Алексей, винаги може да се разчита на тебе.

— Бих направил всичко за тебе, Алиса — с трогателната искреност на своите деветнадесет години той наистина го мислеше.

В каретата тя му обясни какво смята да прави, и потеглиха към „Морская“ 28, улицата с най-изисканите магазини. Алексей обеща да ѝ помогне; можеше да ѝ намери апартамент и разбира се, за него беше удоволствие да ѝ бъде полезен с нещо.

Бижутерът, който бе продал огърлицата на Ники, на драго сърце се съгласи да я откупи и да си я вземе обратно.

— Разбира се, госпожо, повече от склонни сме да приемем предложението ви.

Предложената цена смая Алиса; с подобна сума и ако не бъдеше прекалено разточителна, тя можеше да живее три години. След разменени и от двете страни благодарности, сделката бе сключена.

Алиса се върна в двореца с приповдигнат дух, радостна при мисълта, че ще може да напусне Ники. Алексей каза, че само трябва да му съобщи и ще бъде на нейно разположение.

— След няколко дни, Алексей, ще отидем да потърсим апартамент. Ще ми помогнеш да си намеря нов дом.

С напредването на деня идеята да живее сама ѝ се струваше все по-малко привлекателна. Следобед Алиса лежеше в леглото си, потънала в мрачни мисли за бъдещия си живот без Ники. Щеше ли да го понесе, след като ядът и раздразнението ѝ преминеха?

Внезапно от вратата долетя рязко почукване и Ники влезе както винаги, без да дочака отговор. Връщаше се от езда и още не бе свалил кожените си бричове; запъти се към Алиса, пламнал от яд, и хвърли в краката ѝ смарагдената огърлица.

— Госпожо Форсюс — каза той почти шепнешком, със смразяваща усмивка на лицето, — бих искал да не се отървявате с такава готовност от подаръците ми. Това обижда търговците и поставя под съмнение майсторската изработка на произведенията им. Ако нуждата ви от джобни пари е толкова голяма, сигурен съм, че без проблеми бихте могли да се обърнете към баща ми или към мене.

— Как... как разбра? — объркано заекна Алиса, тъй като от посещението ѝ при бижутера не бяха изминали и четири часа.

— Мосю Фаберже и аз сме стари познати, затова той веднага ми съобщи, че огърлицата, която купих наскоро, е била върната. С присъщата си откровеност той се почувствал задължен да ме уведоми,

че любимата ми е изпаднала в парична криза. Да нямаш дългове от залагания, скъпа?

— Не! — рязко отвърна тя. — Махам се и ми трябва пари.

— Ако е Сернов, направо ще... — той се намръщи още повече и впи очи в нея.

— Не ставай смешен — смело отвърна на погледа му Алиса. — Просто ще си намеря собствен апартамент.

Ники вдигна вежди, а в очите му проблесна облекчение.

— Ако това е всичко, от което се нуждаеш, защо просто не си казала?

Лицето му започваше да се разведрява.

— Не може да се каже, че през изминалите дни често съм имала възможност да говоря с вас, мосю.

— Бъди уверена, любов моя, че ще бъдеш възмездена за пропуснатото време. Ще наредя на Иван да намери нещо подходящо още утре. Този проклет живот в апартаментите на родителите ми беше дяволски неудобен.

Мъжественото му лице разцъфна в усмивка:

— Ще бъде удоволствие отново да те имам само за себе си, без те постоянно да ми висят на шията.

— Мисля, че не ме разбрахте, княже — ядосано каза Алиса. — Искам да живея сама. Сама! — наблегна тя на най-важната за нея дума.

Усмивката му веднага изчезна.

— В такъв случай, мадам, оставете тук! Нямам намерение да ви подхвърля на всичките си похотливи познати. Задръж парите, но ако се опиташ да избягаш, ще те намеря, дори да се скриеш вдън земя, и тогава вече наистина ще опознаеш най-лошите черти на характера ми. Дявол да ви вземе, мадам! — избухна той: — Ще правиш това, което аз казвам!

След тази категорична заповед той се обърна и излезе от стаята.

Като птичка в позлатена клетка, тъжно помисли Алиса. Защо беше толкова нещастна, толкова самотна? Само да можеше простичко да й каже, че я обича. Защо не искаше да й каже, че означава нещо за него?

Ходенето по балове не се отразяваше добре нито на Алиса, нито на Ники. Въпреки че използваха всеки удобен случай да се дразнят един друг, празненствата бяха отегчителни. Ники от време на време

оказваше внимание на младата Емили, но винаги на бал или забава, където му бе спестена необходимостта дълго да понася отегчителната ѝ компания. Бе започнал отново да прекарва вечерите си в клубовете, отдаден на комарджийски игри и пиянство; често отправяше груби обидни забележки, сякаш предизвиквайки съдбата за нов дуел. Поведението му безспорно бе безразсъдно и дори най-близките му приятели благоразумно стояха настрана и избягваха да отговарят на саркастичните му подмятания, за да не се окажат внезапно пред дулото на пистолета му.

Точно в два часа всяка нощ Юко идваше да го вземе и той небрежно захвърляше картите независимо дали печелеше, или губеше; изправяше се бавно, извиняваше се учтиво на партньорите си и излизаше от клуба, следван от верния финландец.

Тогави на свой ред любопитните зорки очи на изтънчените светски особи забелязваха късната поява на княз Кузан на тържества, вечеринки и празненства, украсени с присъствието на хубавата му „братовчедка“.

Ники неизменно се облягаше намусен на стената с чаша в ръка, подхранваше яда си и с трескави очи следеше прекрасната фигура на Алиса, която се въртеше в изискан валс или флиртуваше засияла с младите офицери.

Една вечер някаква стара сплетница застана пред него и неблагоприятно отбеляза, като се кискаше весело:

— Изглежда, братовчедка ви не може да си отдъхне от обожатели и то точно когато се заговори, че сте започнали да изпитвате нежни чувства към бедното създание.

Точно в този момент „бедното създание“ се смееше весело на някаква забележка на младия граф Берзлов. Беше облечена в изключително творение от зелен тюл, украсено с диаманти и обсипано с ябълков цвят от коприна и зелено кадифе; на великолепната ѝ напращяла гръд лежах прекрасните смарагди. Ники я наблюдаваше, кипнал от гняв.

— Графиньо — отговори Ники толкова спокойно, колкото му позволяваше замъгленото от алкохола и раздразнението съзнание, — на моята „братовчедка“ — той злобно подчерта думата — от време на време ѝ липсва благоразумие, когато подбира приятелите си. Но предполагам, мадам, че в бъдеще ще се постарая да поправя

пропуските ѝ в това отношение — кисело завърши той, поклони се дръзко и отмина.

Откакто достъпът му до спалнята на Алиса бе пресечен, необичайното за него въздържане не се отразяваше благоприятно на настроението му. Емили беше недосегаема, но дори и да не беше, той не изпитваше никакво влечение към нея. Много малко предизвикателство се криеше в това дете и сигурно още по-малко удоволствие, мислеше си той. Четирите случайни танцьорки изобщо не влизаха в сметката; те бяха просто мимолетен отдушник на физическата му страст и Ники веднага ги забравяше. Другите жени просто повече не му бяха интересни. Проклета да е Алиса и цялата ѝ съблазън! Не можеше да прогони от мислите си красотата и чувствеността на тази несравнима кокетка, която го караше направо да побеснява.

Така изминаха две дълги, отвратителни и изключително изнервящи седмици. С огромни усилия той се стараяше да овладее нарастващото си раздражение, но волята му да се бори със самия себе си все повече отслабваше.

След две вечери се срещнаха съвсем случайно.

Алиса, оставена за миг сама от партньорите ѝ, които бяха хукнали в надпревара да ѝ донесат лед, чу познат смях зад гърба си и се обърна. Ники стоеше точно зад нея, подпрял се на една колона.

През последните две седмици се бе държал с нея повече от хладно, когато се срещаша на обществени места или из стайте на двореца. Златистите очи, сега впити в нейните, бяха едновременно дръзки и възхитителни.

— Дявол да го вземе, нямаш ли срам? Приличаш на уличница в тази рокля. Да не би да си изложила за продан прелестите си пред наддаващите? Този тюл над корсажа ти повече показва, отколкото скрива — сарказмът в гласа му се уви около нея като копринен конец, с който се канеше да я удуши.

— Защо пък в крайна сметка да не избира някой от наддаващите? Мога да му предложи най-малкото топлина в леглото — нещо, на което ти самият със сигурност не можеш да се надяваш, докато се навърташ

около онази безцветна механична кукла. Как е тя в леглото, между другото? — не му остана дължна Алиса.

— Не е много добра — излъга той. — Но винаги мога да си намеря кой да ме топли, скъпа, щом се уморя от хиленето — студено заяви той, без да откъсва очи от прекрасните ѝ гърди, открити почти целите. — Имаш моите комплименти за това ефектно одеяние. Никога не съм виждал разпуснатостта у жените така красиво показана. Въображението на човек доста бързо се развихря, докато те гледа. Направо плачеш за изнасилване в тези дрехи — грубо продължи той, а дръзкият му поглед поглъщаше тялото ѝ. Алиса бе облечена в бална рокля от синя коприна, драпирана с тюлен воал, към краищата, на които бе пришита бродирана дантела. Ники безочливо продължи: — Затаили дъх, всички чакаме да видим дали роклята ти ще се задържи върху тази пищна гърд; ефирният тюл вече едва я крепи — подигравателно каза той и нахално насочи дългия си тънък показалец към сините тюлени гънки, които според него толкова биеха на очи.

— Не ме докосвай — прошепна с дрезгав глас Алиса.

— Вероятно точно сега в залата за карти се обзалагат, дали тази вечер ще останеш в роклята си, или не. Мога ли да предложа услугите си, ако искаш някой да ти помогне да я свалиш? — похотливо се ухили Ники. — Не се съмнявам, че и всеки друг от присъстващите тук мъже е също толкова нетърпелив да ти го предложи.

Червенина изби по шията на Алиса и се плъзна към бузите ѝ.

— Нима се изчервяваш, любима? Облечена в тази рокля, която оставя толкова малко за въображението? Бях готов да се обзаложа, че си превъзмогнала девическите изчервявания и си се насочила към кревата на някой друг.

— Дори да е така, княз Кузан, благодарение на уроците ви новите ми партньори в леглото няма да останат разочаровани от представянето ми — злобно изгука тя.

— Дали пък няма нещо, на което да съм забравил да те науча? — Ники подигравателно се престори, че мисли по въпроса, и накрая добави с усмивка: — Във всеки случай съм убеден, че твоята изобретателност ще си каже думата. Искам обаче честно да те предупредя — въпреки че любовниците ти без съмнение няма да бъдат разочаровани, ти може и да си.

Това вече беше прекалено. Алиса се обърна и отмина, изпаднала в дива ярост от нетърпимата му арогантност.

Следващите няколко партньори на Алиса не успяха да се съсредоточат добре върху валса, понеже усещаха студените очи на княз Кузан внимателно да следят всяка тяхна стъпка. Сега той се бе облегал на друга колона и се освежаваше доста често, тоест всеки път, щом покрай него минеше лакей с шампанско. Човек би помислил, че опитва да се напие, толкова бързо оставяше една чаша и протягаше ръка към следващата.

Най-сетне безумно влюбеният лейтенант Бобрински направи фаталната грешка във вихъра на танца да поведе Алиса през голямата аркада към оранжерията. Със застрашително спокойствие Ники пресуши чашата с шампанско и ги последва. Алиса и лейтенантът седяха на изящна желязна пейка под прекрасните цветове на една гардения. Лейтенант Бобрински пламенно изливаше чувствата си пред смутената Алиса и ѝ предлагаше ръката си, сърцето си и значителното си богатство.

Със зъл поглед и настроение, опасно отдалечено от нормите на добрия тон, Ники стана свидетел на нежната сцена и пристъпи напред към идиличната двойка, прекъсвайки обърканите благодарности на Алиса за голямата чест, която Павлов ѝ оказва с любовта си.

Невъзмутимият провлачен глас на Ники сложи край на разговора.

— Предложението ви е много примамливо, Павлов, но се боя, че госпожа Форсюс смята да вземе за съпруг мен.

Лейтенантът се опита да възрази.

С доста приятен тон Ники го помоли да млъкне, след което хладно продължи:

— Би ли ни извинил, Павлов...

Погледът му беше така смразяващ, че младият лейтенант се сбогува заеквайки и побърза да ги остави сами.

— Винаги ли трябва да се месиш? — избухна Алиса.

— Ти изобщо нямаше намерение да се омъжиш за това пале, нали, скъпа? — бавно продума Ники.

— Още по-малко имам намерение да се омъжвам за тебе — грубо отвърна тя.

— Ах, позволи ми да не се съглася с теб, любов моя. Но тъй като никога не съм те питал — промърмори глухо той, — боя се, че така и

няма да узнаем. Представи си, скъпа, колко ще се изненада Павлов, ако родиш дете, преди да си имала време да се омъжиш или малко след брачната церемония. Ако детето беше на Павлов, нямаше да има проблеми, дори и да се роди шест месеца преди сватбата. Като пряк потомък на Екатерина Велика и Орлов, той много добре знае, че обществото никога не заклеймява незаконно родено дете, ако произходът на родителите му е достатъчно висок. Ала семейството му все пак би могло да отхвърли чуждо дете, не смяташ ли?

— Павлов знае, че съм овдовяла съвсем наскоро. Няма да е за пръв път дете да се роди след смъртта на съпруга — раздразнено извика тя, ядосана от самодоволния му израз.

— Надали ще стане така обаче, когато детето се роди с моето лице — тихо отвърна той. — Тези мургави вълчи черти имат обезпокоителната способност да се възпроизвеждат — прошепна Ники. — Както виждаш, дори дете, родено след смъртта на съпруга ти, но което прилича на мене, може да предизвика някои неудобни въпроси. Не съм ли прав?

Без да обръща внимание на нахалните му подмятания, тя тихо промълви, като искаше да го нарани възможно най-дълбоко:

— Може би изобщо не трябва да допусна тази бременност да стигне до логичния си завършек; това ще сложи край на тези безсмислени спорове.

— Дори не го помисляй — тонът му беше смразяващ, а в светлокафявите му очи тлееше огън. — Прекалено опасно е. Миналата година малката актриса на Илич умря след аборт от загуба на кръв. Било е истинска касапница и те уверявам, че гледката не беше приятна.

Думите му постигнаха желаниния резултат, тъй като Алиса видимо побледня.

— В края на краищата тези мъже поне се отнасят към мене учтиво и с уважение — в думите ѝ се усещаше раздразнение, понеже Ники я следеше и прогонваше всичките ѝ компаньони.

— Всеки има собствен подход към цитаделата, любов моя — брутално ѝ отвърна Ники. — Не се заблуждавай, скъпа, на всичките лигите им текат за едно и също, просто някой прикриват желанията си зад маската на вежливостта.

— Ще си позволя да не се съглася с циничната ти гледна точка. Получих няколко предложения за женитба. Това не е първото. Не е ли

това достатъчен знак за правилното отношение, което имат обожателите ми към мене? — Алиса доволно се усмихна.

Очите на Ники студено срещнаха подигравателния ѝ поглед.

— Други предложения за женитба? Имало е и други, така ли? Значи да те видя омъжена? Теб? — повтаряше той. — Ако си толкова глупава да се омъжиш, кълна се, че съвсем скоро ще те направя вдовица!

Той започна тихо и дълго да псува, после каза:

— Омъжена, а? Ще я видим тази работа!

Тя беше негова, за Бога; той я беше направил жена, той бе измъкнал женствеността ѝ от черупката на наивността. И да стане сега лесна плячка за всеки неопитен младеж, за всеки голобрад нехранимайко, за светските сладострастници с лъстиви очи? Нима не стоеше върху нея неговият знак? Не носеше ли тя детето му? Как се осмеляваха да ѝ предлагат женитба, ядосваше се той с вродената жар на истински Кузан. Нямахше повече да търпи това! Бяха му я отнели, собствените му родители я пазеха от него като невинна девица, като недосегаема свещена реликва. Щеше да я има отново, каза си той с опасен гняв.

— Цели две седмици те гледам как флиртуваш, как си въртиш опашката и ги омайваш. Търпението ми се изчерпа. Повече няма да има флиртове!

— Ти и търпение! — сопна се тя. — По-добре се опитай да ме убедиш, че земята е плоска или че слънцето изгрява от запад, арогантно копеле такова!

— Търпение — прошепна той, стиснал зъби.

Наистина мислеше така. Какво друго, ако не това търпеливо изчакване бе подклаждало яростта му през изминалите седмици? Познаваше човешката природа и можеше да разбере леките любовни задевки на Алиса, към които я тласкаше ядът ѝ, когато обаче се стигна до предложения за женитба, чашата преля. Алтруизмът на Ники не се простираше чак дотам, че да дели любовницата си.

Да вървят всички по дяволите! Още тази нощ щеше да отведе Алиса в Мон Плезир, имението му на север от езерото Ладоба. Мястото беше отдалечено от главните пътища, усамотено, потънало в тишина. Мисълта за едно лято с Алиса сред горите и зеленината накара кръвта му да закипи.

— Тази вечер разреши на всеки мръсник да оглежда прелестите ти. Мисля, че дойде и моят ред — каза Ники, като едва сдържаше яда си и дишаше тежко. — Хайде, скъпа, тръгваме. Времето ти за флиртове изтече. Няма да търпя повече намесата на баща си. Извоювал съм си независимост преди много години.

— Той ще те спре! — изкрещя почти истерично Алиса, когато той насила я повлече към вратата.

— Желая му успех — студено отвърна той и неочаквано избухна в смях. Чувстваше се толкова лек, направо весел. Нормите на обществото, на които робуваше от седмици, бяха отритнати. Той си беше пак същият! Обхвана го старото безразсъдство. След толкова дни на благоразумие най-после бе свободен.

Стиснал злобно ръката на Алиса в желязната си хватка и без да обръща внимание на протестите ѝ, той я повлече през оранжерията, която за негов късмет беше празна. Блъсна силно с рамо двойните френски врати и стъклата възмутено звъннаха върху металните рамки. Тъй като добре осъзнаваше, че двойките, които се разхождаха по терасата, изненадано и възмутено ги наблюдават, той вдигна ритащата и крещяща Алиса и я метна през рамо. В тази неудобна поза тя можеше само напразно да го удря с юмруци по здравия му гръб, докато той стискаше краката ѝ, за да се предпази от някой неприятно болезнен ритник.

— Пусни ме, чудовище такова! Грубиян! — крещеше Алиса и продължаваше да го удря, като яростно проклинаше.

Без да обръща внимание на гневните ѝ изблици, Ники нарочно премина с големи крачки покрай дългата редица карети, намери екипажа си, който го чакаше, и като отвори вратата, безцеремонно хвърли Алиса на пода. Скочи вътре след нея, рязко нареди на Фьодор да кара към двореца и с трясък хлопна вратата.

Веднага го нападна хапеща, драскаща и крещяща дива котка. Дни наред бе принуден да сдържа яростта си, възмущението си, безсилието си. Всяко нещо си имаше граници. По дяволите, имаше си граници! — кънтяха мислите му.

Конете тъкмо потегляха, когато Ники сграбчи Алиса за раменете, като остави синини по тях, и гневно я разтърси.

— Няма да търпя да се лигавиш с други мъже — прогърмя гласът му. — Ти си моя! Друг мъж няма да докосва моя собственост!

Разбра ли?

Алиса присви очи, ноздрите ѝ се разшириха в пристъп на гняв. Той отново я разтърси.

— Отговори! — изрева той, напълно загубил контрол.

Тя го заплю в лицето и се разсмя.

— О, Господи — изръмжа той и се избърса с ръкав. — Още не съм те укротил.

Сграбчи медночервените къдрици и издърпа назад главата ѝ, докато очите ѝ се разшириха от страх. Тогава напъха в устата ѝ копринената си носна кърпичка и я стегна с вратовръзката си. После отпори от подгъва на роклята ѝ синия волан и здраво завърза с него ръцете и краката ѝ.

Щом каретата стигна до двореца от розов мрамор, той слезе, затвори вратата и бързо започна да дава нареждания на Фьодор:

— Госпожа Форсюс заспа, затова моля никой да не я безпокои. Пригответи втора карета, доведи още един кочияш и четирима коняри; ще ни придружават и двама ездачи. Всичко да бъде готово след петнадесет минути.

Тъй като не беше нито сляп, нито глух, Фьодор дори за миг не повярва, че госпожа Форсюс спи, но привикнал със странностите на младия си господар, той само кимна и се втурна да изпълнява заповедите му.

Ники изкачи на един дъх стълбите до входната врата, като бързаше да замине, преди родителите му да са открили отсъствието на Алиса. Засипа стреснатия иконом с многобройни и резки заповеди. Лакеите да пренесат багажа долу до каретите, прислужниците да бъдат изпратени горе, за да помагат. Веднага да открият секретаря му Иван, понеже му трябваха пари и искаше да напише писмо до командира на полка с молба за отпуск. Готвачът да пригответи храна, водка и коняк и всичко да бъде изпълнено за не повече от четвърт час. Накрая Ники попита Сергей има ли въпроси и икономът се разтрепери от опасния поглед на младия княз.

Ники бързо изтича по стълбите да събуди Кателина, като прошепна в ухото ѝ, че заминават на село. Бе неочаквано нежен с момиченцето, което винаги събуждаше в него жив спомен за свободата и чудото на детството. Кателина, винаги доволна да бъде със своя

любимец Ники, вече беше изскочила от леглото и събираше играчките си.

— Чичо Ники, ще ме научиш ли да яздя и ще ме водиш ли на лов, както обеща?

— Разбира се, lapsikulta^[1] — тържествено каза той. Винаги се отнасяше с нея като с равна и изпълняваше обещанията си. — Ще те науча да яздиш кон, ще те водя на лов и дори ще ти покажа как да управляваш малка каручка с пони.

— Колко хубаво, чичо Ники! Ще се облека много бързо — обеща тя.

Ники я целуна, нареди на Ракели и Мария за десет минути да приготвят дрехите на Алиса и на детето, и тръгна към стаите си, за да говори с Иван и да подбере някои от любимите си ловни дрехи.

Само след двадесет минути малкият керван потегли на път. Кателина, Ракели и Мария бяха удобно настанени във втората карета, Арни яздеше отстриани, а Ники и Алиса бяха в първата карета с двама ездачи за охрана.

След като излязоха от града, Ники, без да каже нито дума, развърза Алиса и махна кърпата от устата ѝ. Тя започна да диша дълбоко, сякаш събираше въздух за това, което щеше да каже.

Накрая заговори, произнасяйки ясно и отчетливо всяка дума — многобройни и цветисти епитети, които бе подбирала по време на принудителното си мълчание.

— Не съм ти багаж, за да ме пренасяш, където ти хрумне — завърши тя със студена ярост.

— Сега вече си — каза мрачно той, а в светлокафявите му очи нямаше нито искрица нежност. — В Мон Плезир аз съм господар и всеки се подчинява на моите заповеди. Сега смятам да ти предам първия урок по послушание, мой прекрасен багаж.

Усети, че се възбужда, и придърпа съпротивяващата се Алиса до себе си.

— Няма да флиртуваш повече с лейтенант Бобрински или с който и да било друг мъж, нали?

— Ще правя каквото си искам — упорстваше тя и продължаваше да се дърпа.

— Няма да стане.

С бързо движение той я обърна по корем върху коленете си, вдигна полите ѝ и смъкна дантеленото ѝ бельо. С ръка върху меката розова плът той меко попита: — Ще правиш ли сега каквото си искаш?

Тя поклати глава, отказвайки да се подчини на исканията му.

Тогавя Ники я плесна и ръката му остави червени отпечатъци по кожата ѝ.

— Говори, скъпа, не те чувам.

Отново я удари; Алиса усещаше твърдостта му до стомаха си.

— Ще се върнем на този въпрос по-късно, любов моя — въздъхна тихо той. В него бързо се надигаше страст, пулсиращ и твърд, символът на неговата мъжественост издуваше панталоните. — Време е за втория ти урок по подчинение. Дори движението на каретата е достатъчно, за да разпали страстите ми, а и ти си толкова близо. Свали си сега дрехите. Искам да хвърля един поглед на собствеността си. Имам нужда от услугите ти.

Обърна я и взе да дърпа нейните и своите дрехи, твърде забързан, за да ги съблича. Държеше лицето ѝ в големите си длани, яростно впил устни в нейните. Причерня му от страст.

— Ти... ти си точно като най-лошия от всички мъже — изрече Алиса, като освободи устата си, останала без дъх.

— Защо само като? — язвително попита Ники, докато без усилие нагласяваше тялото ѝ под себе си в удобна за него поза; силните му ръце я притискаха върху седалката.

— Най-лошия! — извика тя, без да може да помръдне под могъщото му тяло.

— Или може би най-добрия, а, скъпа? — усмихна се арогантно той, като се качи отгоре ѝ и неспособен да се сдържа повече, без увертюри нахлу в нея.

Алиса простена. Въпреки усилията ѝ да се сдържа от устата ѝ излезе слаб вик, когато той проникна по-дълбоко с яростен тласък. Свърши след секунди, избърса се с фустите ѝ и оправи дрехите си. После се изтегна на отсрещната седалка, нарочно оставил Алиса да се чувства използвана, бясна.

— Дори куче би го направило по-добре! — каза с отвращение тя.

— Скъпа моя — подигравателно изрече той, — надявам се, че няма да усвоиш перверзиите на Софи. Толкова е вулгарно!

След тези думи той заспа със спокойно безразличие. Алиса придърпа дрехите към голото си тяло, обърна се по корем и заплака.

През следващите пет дни пътуваха бързо, като спираха, само за да отпочинат конете и да хапнат. Ники не я докосна повече. Едва забелязваше присъствието ѝ, недосегаем за гневните словесни потоци, които тя изливаше върху него. През по-голямата част от времето просто мълчаливо седеше с бутилка коняк до себе си, протегнал крака на отсрещната седалка и слушаше нападките ѝ.

На четвъртия ден вечерта, след като беше забавлявал Кателина с приказки за вълшебници и феи, Ники се качи обратно в каретата при Алиса и се изтегна по гръб на седалката.

Тя веднага се нахвърли върху него; опитваше се да се освободи от безсилния си гняв и от мъката, която ѝ причиняваше арогантното му и тиранично поведение. Още повече я дразнеше съзнанието, че за Кателина това пътуване е истинско удоволствие, поредното ѝ приключение. Така смятаха и старите верни слуги на Алиса. Всички бяха на страната на Ники и притеснено извъръщаха поглед, щом тя изпуснеше в тяхно присъствие някоя злобна забележка по негов адрес.

След като търпеливо слуша обидите и обвиненията и няколко минути, Ники махна с ръка, за да спре тирадата ѝ.

— Моля те, скъпа, престани. Твоята сприхавост не може да предизвика интереса ми. По природа съм много нежен човек.

— По природа и Чингиз хан е бил добър човек! — остро подхвърли Алиса.

Ники невъзмутимо продължи:

— В действителност предпочитам значително по-голяма пасивност у една жена. Така че опитай се да бъдеш по-кротка. Това постоянно кудкудякане може да стане опасно, както знаеш. Моето въздържане не е безкрайно, а вече минаха четири дни.

Под гъстите мигли очите му я гледаха с някаква особена ирония.

— Изненадан съм, че просто имаш дарба да си навличаш неприятности. Трябва да е от дългото ти познанство с господин Форсюс. Намирам грубото си отношение към тебе онази вечер, меко казано, странно. Крайно неприемливо от моя страна, наистина; вероятно ще ме извиниш, понеже бях необичайно напрегнат и, разбира

се, не можах да устоя на провокиращите ти прелести. Прости ми, няма да се повтори.

— Предполагам, че и на толкова трябва да съм благодарна — подхвърли тя.

Без да се засяга от саркастичния отговор, Ники спокойно продължи:

— Трябва все пак да те предупредя, че ако продължаваш да ми противоречиш и да ме дразниш, веднага щом пристигнем в Мон Плезир, ще взема необходимите мерки. Бъди обаче сигурна, че този път ще бъдат по-приятни.

— Вие сте целия изтъкан от милосърдие, мосю — отвърна ядосано Алиса, — но няма да остана дълго в Мон Плезир. Не можеш да ме накараш.

С глух смях и подигравателна усмивка Ники тихо отговори:

— Не съм съгласен, но можеш да провериш. В това настроение — каза мрачно той, — след като слушах обидите ти пет дни и пет ноци, съм склонен да проявя злия си темперамент. И моето търпение си има граници.

Студеният му стоманен поглед възпря ядния ѝ отговор и Алиса се умълча; останалата част от пътуването премина в хладна враждебност. Пристигнаха в имението късно същия следобед.

През 1796 г. дядото на Ники решил да построи дървена селска вила в горите си далече на север от Ладога — малко убежище от буйния и шумен дворецов живот. Цялата постройка беше от дърво и стотиците крепостни селяни я бяха издигнали само с брадвите си (бяха си служили с длета, триони и други дърводелски инструменти само за украсата); не бе използван дори един-единствен пирон, нямаше нито една метална част. Строена без първоначален план, вилата бе забележителна демонстрация на спонтанния народен гений.

До централната триетажна постройка, дълга близо тридесет метра, бяха прилепени две крила, които гледаха към езерото. Цялата вила беше в дърворезба, украсена и отвън, и отвътре с фино резбовани дървени фигури и изображения.

През пролетта на 1798 г. вилата била напълно завършена. Интериорът бил толкова красиво оформен, че по нищо не отстъпвал на екстериора. Навсякъде имаше дърво — лъснат паркет, дървени полилеи, изящни рамки за огледалата, някои от които позлатени.

Всички стаи криеха в себе си очарованието на ръчно изработени предмети — кожи и тъкани черги, гоблени, ръчно тъкан лен, плетени дантели, бродерии в традиционния доматеночервен цвят (на руски има една дума и за „червен“, и за „красив“ — „красный“). Из цялата къща в огромни вази бяха подредени свежи цветя.

Алиса успя само бегло да зърне всичко това, понеже Ники веднага я занесе на горния етаж в една стая в източното крило, остави я на леглото, обърна се, без да каже нито дума, излезе и заключи вратата.

Той слезе долу и нареди прислужниците и Кателина да бъдат настанени в западното крило. Погрижи се детето да има всички удобства и обясни на Ракели и Мария, че Алиса не се чувства добре и ще остане няколко дни в стаята си. Жените не се усъмниха в думите му. Беше очаровал и тях. Беше милостив, любезен, загрижен и щедър господар.

Ники поръча да му донесат вечеря и се върна в спалнята в източното крило. Завари Алиса да крачи из стаята от огромното легло до нишите на прозорците, които гледаха към огромната морава, спускаща се до брега на езерото.

— Не ми изтърквай килима, скъпа. Отпусни се. Тук си за дълго.

— Колко време ще продължи това?

— Дотогава, докато ми бъдат необходими услугите ти. Ако ми се подчиняваш и ме забавляваш, ще те пускам навън.

Тя смаяно отвори уста:

— Нима смяташ да ме държиш заключена?

— Точно така.

— Не можеш да го направиш! Ще крещя, ще кажа на Ракели и на Мария какво чудовище си, ще направя живота ти ад! — извика тя побесняла.

— Няма да стане, скъпа. Да бъдем реалисти. Намираш се на триста версти от най-близкия град. Тук аз съм господар; ако се опиташ да кажеш на някого как стоят нещата, ще те заключа в една горска хижа вдън гората, до която достъп имам единствено аз. На Кателина и прислугата ще обясня, че си заминала за Петербург, и ще идвам при теб само нощем, за да ме забавляваш.

Сърцето на Алиса се сви.

— Ако вместо това предпочетеш да останеш тук и да бъдеш послушна, ще позволя на Кателина да те посещава всеки ден и ще те пускам на балкона, за да гледаш как уча детето да язди и да управлява каручка с пони. Сигурен съм, че ще приемеш условията ми.

Алиса седна на леглото и напрегна ума си да измисли нещо, някакъв изход от капана, в който бе попаднала.

— Наистина, скъпа, не бих искал да те притеснявам, но трябва скоро да вземеш решение, понеже, ако решиш да ми се противопоставиш, ще трябва да те закарам в хижата още тази вечер.

Нямам никакъв избор, горчиво помисли Алиса. Не можеше да открие нито едно слабо място в мрежата на тази зловеща паяжина. Ако останеше във вилата, щеше да има по-големи шансове за бягство, а и Кателина щеше да е при нея.

— Много добре — сърдито каза тя. — Оставам тук.

— Великолепно! Така си и знаех, ти си умна жена. А сега, освен ако не смяташ да спиш с роклята, предлагам да измиеш прахта от пътя и да облечеш нещо по-удобно.

В този момент като по даден знак на вратата се почука и влезе цяла процесия от слуги. Двама лакеи внесоха огромна керамична вана, която други няколко прислужници напълниха с топла вода. Оставиха чисти ленени кърпи и излязоха също така тихо, както бяха влезли.

— Мадам, моля, бъдете моя гостенка — поклони се ниско Ники.

Първата мисъл на Алиса бе грубо да отхвърли предложението, но след петте дни по прашните пътища копнееше за баня. Един поглед я убеди, че в помещението няма нито тоалетна стая, нито параван. Тя горчиво си помисли, че е малко късно да проявява срамежливост и изрита от краката си обувките с високи токове. Изви назад ръце и се опита да разкопчее многобройните копчета на гърба на лимоненожълтия си пътнически костюм.

— Мога ли да ви помогна, мадам?

— Не, благодаря! Ще се справя.

След няколко минути въпреки всичките си усилия беше успяла да се пребори само с няколко копчета. Ники я наблюдаваше с лека усмивка. Алиса му хвърли убийствен поглед и той отново стана сериозен.

След секунди се обади отново:

— Моля те, скъпа, приеми помощта ми, в противен случай ще се наложи да се къпеш със студена вода. Тъй като и двамата сме лишени от лична прислуга, позволи ми да ти бъда камериер, понеже няма да ми бъде приятно да те гледам вечно в една и съща рокля.

Ако погледите можеха да убиват, засмя се той наум, отдавна да съм мъртъв.

Алиса не му отговори, просто се обърна с гръб към него. След дълги проклетия, доставили неимоверно удоволствие на Алиса, която копнееше да го ядоса, малките копчета най-сетне бяха откопчани.

— Боже мой, мадам, тези дяволски неща не са направени за мъжки пръсти. Никога няма да успея да уталожа страстта си, ако трябва да се справям с подобно нещо.

— Доколкото ви познавам, господине — каза с явно злорадство Алиса, — подобни тривиална защита не би могла да спре страстта ви.

— Трябва да призная, че това е проблем, който може да бъде решен единствено по два начина — или да правиш любов с облечена жена, или да върнеш дамата обратно вкъщи с разкъсани дрехи. Досега обаче, освен ако не съм бил извънредно пиян, не съм се отнасял с никоя жена толкова грубо.

— Може и така да е, господине — не можа да се сдържи Алиса, — но нали знаете, че ми е трудно да ви възприема като учтив и внимателен човек.

Забележките на Алиса не можеха да го ядосат, понеже вече беше негова, буквално в ръцете му, но все пак и той не се стърпя да не отвърне по някакъв начин на острия ѝ език.

— Това ли имаш предвид, като казваш, че съм груб, скъпа? — прошепна той и разкъса връзките на фустите ѝ, които се свлякоха на пода.

Тя се вкамени.

— Може би дори съм нагъл, мадам? — нежно промълви той, обърна я с лице към себе си и пое с ръце пицните ѝ гърди. После с рязко движение съдра и блузата, и връзките на корсажа, които също паднаха на пода. — Други забележки, скъпа? Виждам, че си в обичайното си заядливо настроение — той отметна една червена къдрица, паднала върху гърдите ѝ, наведе се бавно и пое между пръстите си мекото розово зърно. Въртеше го нежно, после по-силно. Трепет премина през тялото ѝ и Ники триумфално се усмихна, доволен

от властта, която имаше над нея. — Нямам желание да те оставя точно сега, но е толкова неприятно да си мръсен. Отивам да се изкъпя в езерото. Приятна баня. Знам, че температурата на водата, тридесет и пет градуса, е подходяща за деликатното ти положение.

От прага ѝ изпрати въздушна целувка и излезе, като превъртя ключа. Алиса изгаряше от срам; направо мразеше предателското си тяло.

След час, освежени след банята, двамата още веднъж се оказаха заедно в голямата стая. Скоро слугите почукаха на вратата и внесоха вечерята. Двама лакеи оставиха блюдата на масата близо до камината.

— Ще се обслужваме сами, Анастасия, благодаря — сърдечно се обърна Ники към сияещата селянка, която даваше нареждания на слугите, как да подредят ястията.

— Нуждае ли се от още нещо Ваше благородие тази вечер? — попита тя.

— Не. Ще позвъня сутринта и госпожа Форсюс ще избере менюто.

Прислугата се оттегли и Ники заключи вратата.

— Не бъди глупава и не се опитвай да откраднеш ключа, докато спя. Горската хижа те чака, а финландските ми следотърсачи ще те открият, където и да си.

Ники се приближи до масата и започна да вдига капациите на сребърните съдове.

— Великолепно! Хайде, скъпа, сядай. Приготвили са любимите ти ястия, но ще трябва да ме извиниш, че не ти предлагам чига^[2]. Толкова бързахме, че съм забравил. Ще ми простиш, нали?

На устните му се появи усмивка и той се изтегна на широк диван, придърпан близо до масата.

— Бих искал чаша шампанско — тихо каза той, докато оправяше маншета на отлично скроеното си сако.

— Не съм ти слугиня — троснато отвърна Алиса.

— Сега си, любов моя, и ако не изпълняваш заповедите ми, няма да ти позволя да ядеш. (Беше забелязал апетита ѝ и бе решил, че така ще може да я принуди да склони глава.)

— Няма да го направиш! — с ужас изрече тя.

— Така ли мислиш? Е, винаги можеш да опиташ — отвърна той с равен тон.

Очите ѝ яростно заблестяха.

— Бих искал чаша шампанско — повтори той.

Алиса упорито оставаше на мястото си, решена да гладува, но да не му се подчини.

— Скъпа, виждам, че ще бъде трудно. Толкова се надявах на една приятна вечер.

Ники си наля сам шампанско и след като пресуши няколко чаши, се зае с вечерята. Бавно си взимаше от всичко и после го поливаше с глътка шампанско. Докато се хранеше, той водеше приятен разговор — описваше прекрасния вкус на патицата и пикантния сос, за да дразни апетита на Алиса, която често преглъщаше събиращата се в устата ѝ слюнка. Ники се правеше, че не забелязва.

Алиса не беше яла много през тези пет дни. Всъщност бяха се хранили само от студени ястия, понеже нямаха възможност да приготвят нещо друго, докато са на път. Сега изпитваше невероятен глад, а уханието на гозбите само изостряше апетита ѝ. Проклетата да е черната му душа! Тя седеше срещу него и умираше от глад, а той невъзмутимо се хранеше, бавно и с наслада. Алиса преглътна пак.

След малко Ники меко повтори:

— Бих искал още малко шампанско.

Поднесе чашата към нея. Алиса се поколеба, но накрая, захвърлила гордостта си, стана и му наля от пенливата течност.

— Сега мога ли да ям? — язвително попита тя.

— След малко, скъпа, след малко. Бих искал първо да ме нахраниш. Ще те науча на послушание. На първо място моите удобства!

Стиснала зъби, Алиса застана до Ники и се зае да му прислужва. Той ѝ се усмихваше, докато преглъщаше, и се правеше, че не забелязва убийствените ѝ погледи. Малко по-късно той ѝ позволи отново да седне и тя веднага посегна към храната.

Ники лекичко я удари с дръжката на сребърния си нож и ръката ѝ увисна във въздуха. Алиса въздъхна и скри ръце под масата.

— Прости ми, че те бавя, скъпа, но има още един урок. Не получих правилни отговори на въпросите, които ти зададох онази нощ в каретата. Вероятно вече си премислила. Тогава казах, че няма да допусна да имаш нещо общо с други мъже. Помниш ли?

— Това едва ли би могло да бъде проблем в тази пустош. На триста версти съм от най-близкия бал.

— Няма да останеш тук завинаги. Искам отговор — каза твърдо той, като я гледаше напрегнато. — Ще флиртуваш ли пак с други мъже?

Тя ядосано го погледна и не отговори.

— Е, ще го правиш ли? — попита той със смръщено чело.

— Може би — отвърна тя с прозявка, като не желаше да се пречупи.

— Какво? — разгорещено прошепна той, наведе се през малката масичка и стисна главата ѝ със силните си ръце. Втренчи се в очите ѝ и промълви: — Какво каза?

Тя се опита да устои на погледа му, но бързо сведе очи пред яростта му.

— Няма — тихо въздъхна тя.

Той я пусна и с усмивка се върна на мястото си.

— Започваш да ставаш разумна, скъпа моя. Ела и седни в скута ми. Сега аз ще те храня.

— Мога да се нахраня и сама — срязва го тя.

— Ела! — тихо заповяда Ники и този път Алиса се подчини.

Той започна бавно да я храни, като я държеше в скута си. Храната бе великолепна, разнообразна и вкусна.

— Нахраних се. Бих искала да се върна на стола си.

— Още мъничко — настоя търпеливо Ники.

— Не — Алиса сви устни с упорството на малко дете.

— Хайде, любима, още няколко залчета. Искам бебето ми да бъде охранено и здраво, а и много ми харесват закръглените ти форми — промърмори Ники, плъзгайки ръка в деколтето на халата ѝ. — Такива пълни меки гърди — прошепна той. — Просто плачат някой да суче от тях. Съблечи се, шери, за да мога да галя божествената ти гърд.

— Не, Ники — запротестира тя и се отдръпна, — толкова ме болят напоследък.

— А ако обещава да бъда нежен? — глухо прошепна той и наведе глава. Протестите ѝ веднага престанаха, щом през тялото ѝ премина тръпката, предизвикана от докосването на устните му до зърната ѝ. — О, любима — тихо въздъхна той и я погледна, докато ръцете му се плъзгаха по закръглените ѝ бедра. Взря се в упоените ѝ очи, вече

изпълнени с томление и страст. За миг светът изчезна за нея, когато усети ръката му да се плъзга между бедрата ѝ. — Ето че се промени. Познавам те по-добре, отколкото самата ти се познаваш — шепнеше ѝ той. — Знаеш го много добре, но все още не искаш да признаеш, че си създадена за любов — дългите му пръсти я караха да тръпне от страст и желание. — Имаш нужда от мен също толкова много, колкото и аз от тебе.

Той я вдигна на ръце и я занесе до красиво легло от бор, богато украсено с резбовани цветя и листа.

— Кажи ми, че имаш нужда от мене — прошепна той, докато я поставяше върху леглото.

— Имам нужда от тебе, Ники... — очите ѝ се топяха, гласът ѝ заглъхна и тя протегна ръце, за да го привлече по-близо.

[1] Lapsikulta (фин.). — Буквално: златно дете — Бел.ел.кор. ↑

[2] Чигата е известен деликатес, донесан в Петербург от Волга и от Черно и Каспийско море. Дори през зимата тези риби били пренасяни живи. Вечер ги показвали на гостите да плуват във вода и ги приготвяли, когато идвало време за рибата (третото блюдо в Русия). През зимата стрували от десет до петнадесет долара парчето (1850 г.), което правело вечерята с чига много скъпо удоволствие, тъй като на всеки гост поднасяли отделна риба. — Бел.авт. ↑

ПАТОВА СИТУАЦИЯ

Тази нощ почти не спаха, тъй като князът, на когото Алиса беше липсвала толкова дълго, не можеше лесно да утоли жаждата си по нея. Тя всеки път се съпротивляваше, но той я подмамваше и неизменно побеждаваше. Сетивата ѝ страстно отвърщаха и тя се мразеше заради това отстъпление. Призори Алиса се почувства преситена, изтощена.

— Не, Ники, моля те. Не издържам вече — простена тя.

Той я погали още по-нежно, но не спря. Плъзна се между бедрата ѝ и само след минути доведе и двамата до влудяващ екстаз.

Ники нежно я целуна, отдръпна се от топлото ѝ тяло и промълви извинително:

— Прости ми, направо ме влудяваш.

По-късно същата сутрин атмосферата отново се нажежи от враждебността на Алиса, която охладня, след като се измъкна от прегръдките на Ники. Тогава той, без да обели нито дума, започна да отваря куфарите и чантите с багажа ѝ и небрежно да измъква дрехите ѝ.

— Оставете ги, мосю — обади се хладно Алиса откъм огромното легло. — Сама ще ги разопаковам.

Ники не ѝ обърна никакво внимание и продължи да се рови в нещата ѝ, докато не намери онова, което търсеше — двадесет и четири нощни одеяния в различни цветове, поръчани при мадам Виви. Ники ги взе всичките, закачи ги в гардероба, затвори куфарите, отключи вратата и бързо изнесе багажа в коридора.

Върна се обратно в стаята, грабна жълтата рокля и фустите, захвърлени на пода, метна ги през рамо и понечи да излезе.

— Какво правиш, за Бога? Не можеш да ме оставиш без дрехи! — възмути се Алиса и се надигна в леглото, притиснала копирения чаршаф към пълната си гърд.

— Напротив, скъпа. Не само мога, но и го правя.

— Дрехите ми трябват! — разярено извика тя.

— Уверявам те, любов моя, че за заниманията ни не ти трябва дрехи. Оставям нощниците и халатите просто за да има с какво да се покриеш, ако решиш да подишаш чист въздух на балкона.

— Ти... ти си отвратителен, гаден. Мразя те! — просъска Алиса и отчаяна се отпусна пак на възглавниците.

— Боже мой, колко бързо забравяш — подигравателно промърмори Ники и се престори на учуден. — Та само преди два часа бе доста доволна от присъствието ми и настоятелно молеше за още.

Засмя се на неудобството, което изпита Алиса, изчервила се до уши. После се обърна и излезе от стаята. Мразеше го. Ненавиждаше го, защото я караше да се разтапя в ръцете му, да забравя всичко при допира на умелите му ръце.

Нещата се задържаха така почти цяла седмица — Алиса не можеше да излезе от стаята, битката продължаваше и те разгорещено си разменяха обидни думи. Бяха просто двама души със силен характер, изправени един срещу друг и стигнали до патова ситуация. Но когато Ники умело и търпеливо възбуждаше сетивата ѝ, Алиса изпитваше страстна нужда от него. След като любовният акт приключеше, тя се отвращаваше от себе си и го ненавиждаше още повече заради поредната му победа. Той печелеше, само за да загуби, когато тя успокоеше сетивата си и трепетът утихнеше.

Един следобед Ники седеше и четеше в голямата спалня, а Алиса тъжно гледаше през прозореца красивата морава, градината и блестящото езеро в далечината — пейзаж, който все още не беше виждала отблизо. Беше заключена в стаята вече шести ден, принудена да се подчинява на волята на Ники, и нервите ѝ бяха опънати до краен предел.

Ники вдигна очи от страницата и се загледа в изправения гръб на Алиса, застанала неподвижно до прозореца. Яркото следобедно слънце осветяваше прекрасното ѝ тяло, обвито в морскосин дантелен пеньоар, босите ѝ крака.

Само след секунди се възбуди. Господи, само един поглед беше достатъчен, за да я пожелае. Тя беше като опият за съзнанието му. След още няколко такива дни щеше направо да полудее, въпреки че, споходи го развратната мисъл, това щеше да стане по изключително приятен начин.

— Робиньо — каза Ники предизвикателно, — ела тук.

Алиса се обърна и втренчено изгледа изтегналата се на стола фигура.

— Върви по дяволите!

Защо се подиграваше с тази жена? Ники често си задаваше този въпрос и не можеше да си отговори. Чуждо беше за него да иска да притежава, която и да било жена. Във всичките си предишни връзки Ники винаги бе успявал да се държи на разстояние и не беше искал нищо друго, освен да задоволи временната си похот. Това независимо същество със силна воля беше предизвикателство за него. Алиса беше коренно различна от жените от миналото му, които се съгласяваха с всичко. Възприемаше нейната твърда, дива решителност като хвърлена ръкавица. Тя караше кръвта му да бушува.

Щеше да бъде негова, напълно и единствено негова; щеше да преклони глава пред волята му!

Обхвана го раздражение.

— Ела тук — повтори той и я повика с пръст.

Тя не помръдна, само продължаваше да го гледа с отровен поглед.

— Хижата в гората те чака — напомни Ники шепнешком, ала опасният му поглед бе по-красноречив от мекия тон.

Тогава тя бавно тръгна към него със сведен поглед и спря на няколко крачки от протегнатите му нозе.

— Примири се със съдбата си, Алиса — нежно заговори той, — тъй като смятам да те задържа близо до себе си.

Тя отвори уста, за да отговори, но Ники я спря с вдигнат пръст. Тръсна глава, за да преодолее отвращението, което изпитваше към самия себе си и гласът му се снижи до шепот:

— Не питай пак защо, не знам. Не мога да ти кажа. Всичко, което знам, е че си в кръвта ми; просто някаква потребност да те усещам, да те докосвам. Искам да чувствам топлата ти кожа до моята, когато се събуждам сутрин; искам да знам, че си тук, за да ме посрещаш, когато се връщам — той се взираше в Алиса, а в очите му имаше горчивина. — Искам да те любя денем и нощем.

Тя потръпна от грубостта на думите му и от погледа на подивелите му зли очи.

— И — той за миг се засмя на болезненото чувство на ревност, което го обземаше — изпитвам непреодолима нужда да те пазя само за

себе си. Друг мъж няма да те докосне. Оставаш с мен, доброволно или не. Това не ме интересува, но можеш да бъдеш сигурна, малка моя гълъбице, че ще останеш. А сега се съблечи. Искам те.

Тя вдигна ръка и се зае да разкопчава дрехата.

Беше спечелил поредния рунд.

Ники придърпа Алиса към себе си и я сграбчи в мощната си прегръдка. Пръстите му опъваха къдриците на тила ѝ, дърпаха назад главата ѝ, за да може настоятелно да притисне устни в нейните. Продължи да обсипва с груби целувки шията ѝ, разтрепераната ѝ гръд, заклеявайки я дивашки с печата на страстта си; чувстваше се неудобно от усещанията, които тя събуждаше в него.

Рязко смъкна дрехата ѝ и я остави да се свлече на пода. Притисна я до здравия си, мъжествен гръден кош и я пренесе до леглото. Постава я под себе си и проникна в меката топла плът, която го бе обвързала с копринените конци на безумното желание. Скоро тихите стонове на Алиса достигнаха до съзнанието му и черният му гняв се изпари, когато разбра, че ѝ причинява болка. Обгърна лицето ѝ с ръце и нежно погълна сълзите ѝ, като шепнеше извинения и мили думи, движейки се с бавен ритъм, който галеше, удряше, възбуждаше.

Тя искаше любовта му, а той ѝ даваше страст. Дълбоко в душата си тя искаше да бъде негова съпруга; той искаше само страстна любовница.

Скоро и двамата забравиха всичко, освен нуждата си един от друг, докато върховната наслада ги обедини още веднъж на единствената обща територия, на която преставаха да се карат.

Сутринта Алиса наблюдаваше от балкона как Ники търпеливо учи Кателина да язди понито си и да държи юздите на малката червена каручка. Обзе я топло чувство; беше толкова добър с Кателина. Само да не настояваше да я притежава по този феодален начин, потъпкващ всичката ѝ гордост и достойнство. Дяволите да го вземат, проклет да е, че я караше да го желае толкова много дори след шест дни непрекъсната любов. Страстта ѝ се надигаше дори от най-лекото му докосване. Нуждата ѝ от него ставаше все по-силна.

И тази нощ не беше по-различна от предишните, война на думи и представи. Алиса искаше да го накара да говорят за нещата, които я

измъчваха.

— Защо трябва непременно да ме унижаваш? Жените не са просто предмети, играчки за леглото. Ние също имаме чувства. Ние сме равни.

— Равни ли? — учудено се обади той. — Глупости! Защо една жена ще иска равенство? Не е ли достатъчно да бъде нормална и щастлива? Ти си красива — прошепна той и протегна ръка към нея, — ела тук.

Всички мисли напускаха ума му, щом съблазнителният образ на Алиса събудеше желанията му.

Тя отново се дръпна, както правеше винаги след началото на битката. Само след миг обаче Ники я отблъсна възмутен.

— Проклетата да си — избухна той. — Направо си непоносима. Защо винаги се бориш с мене? Защо винаги трябва да те принуждавам? Не можеш ли да признаеш желанието си? Мислиш ли, че не знам кога една жена ме иска? Ти ме пожела още първия път, когато ме видя.

Знам, тъжно помисли тя.

— Няма нищо по-хубаво и по-ласкателно за един мъж от това една неустоима жена да иска любовта му.^[1] Ти, както изглежда, просто не си способна да се отдадеш на тези естествени желания.

Той я огледа от горе до долу, както лежеше до него, после дълбоко пое въздух.

— Печелиш. Утре заминавам. Можеш да останеш или да си вървиш, не ме интересува. Повече няма да те притеснявам. Вземи си проклетата гордост и достойнство и се надявам да им намериш добра компания. Иван ще открие банкова сметка на твое име в Петербург, заради детето. Ще се радвам да предложа на него и на теб финансова сигурност. Надявам се да намериш подходящ мъж, който да се съобразява с непоносимото ти его.

Ники ѝ обърна гръб и веднага заспа.

Тя лежеше смразена до него. Как можеше да бъде толкова безчувствен? Напуснаше я утре сутринта, а можеше да спи толкова спокойно.

Ужасната ѝ гордост и любовта ѝ към Ники се изправиха една срещу друга в страховита битка. Как можеше да обича мъж, който само използваше жените, който не искаше да си има работа с умна

жена? Нима бе полудяла? Тя не означаваше нищо за него — за мъжа, който бе имал толкова много жени. Но ако си отидеше, щеше да ѝ липсва, щеше да се чувства самотна. В живота ѝ нямаше да остане никаква радост, нищо нямаше да има значение.

Беше ѝ дал толкова много — бе ѝ посветил времето си, беше мил с Кателина и ѝ отделяше огромно внимание, бе ѝ подарил нечувано скъпи неща, беше ѝ показал, че може да има и нежна любов. Може би това бе достатъчно? Трябваше ли да промени и независимия му характер? Не искаше ли повече, отколкото той можеше да даде? Може би беше достатъчно, че искаше от нея страст.

Тогава пак се обаждаше гласът на разума. Нямаше ли поне капка гордост? Ала тъжният отговор бе: не, с Ники нямаше гордост.

За какво ѝ беше гордостта, ако го загубеше? — запита се искрено тя. Обичаше го. Докато зората се пукваше, тя взе важно решение. Искеше Ники. Трябваше да го задържи.

Щом слънцето се промъкна през ленените завеси, Алиса се изправи, твърдо решила да накара Ники да остане. Отиде до мивката, наля вода от порцелановата кана и започна да се мие, като нарочно вдигаше шум.

Щом усети, че дишането на Ники се променя и той се събужда, тя свали нощницата, вдигна ръце над главата си и прелъстително се протегна като дива котка. Лъчите на утринното слънце къпеха в светлина и блясък великолепното ѝ тяло.

Първата мисъл на Ники бе, че в тази поза е красива като нимфите на Русо в галерията във Фонтбело. Гъвкава, чувствена, с позлатени от слънцето меки извивки на гърдите и бедрата, затоплената ѝ снежнобяла плът бе символ на женствеността. Господи, та тя го съблазняваше нарочно! Наложил си да устои на предизвикателството.

— Няма да стане — рече с безразличие. — Тази сутрин заминавам. И не искам да се държиш като уличница — хладно завърши той.

— Вземи ме за последен път, преди да си отидеш. Искам да ти оставя нещо за спомен — прошепна тя, а нежният ѝ глас го мамеше и привличаше.

Ники промърмори някакво проклетие и се опита се да съпротивява, но сега бе негов ред да загуби битката, победен от страстните устни на Алиса. Тя наведе глава над него, нежните устни го

докоснаха, влажният ѝ език го привлече и със съпротивата му бе свършено.

Той простена и я обви с ръце:

— Ела, заминаването ми може да се отложи.

Притиснала Ники до себе си с надежда и желание, Алиса безрезервно му отдаде любовта си — диво, безразсъдно; копнееше той да остане с нея, копнееше да я иска толкова силно, колкото тя него. За първи път любовта им напълно обедини две сърца, две души, две страсти.

Това беше най-красивият миг за тях. Ники нежно я целуна и отмести червените къдрици от челото ѝ, после леко я залюля.

Сълзи напълниха очите ѝ и тихо закапаха от миглите ѝ.

— Не плачи, Алиса, lemmikki^[2], няма да те изоставя — обеща с безкрайна нежност той.

Тя се усмихна и докосна с връхчетата на пръстите си устните му, толкова близо до нейните.

— Благодаря ти — прошепна тя, докато сълзите ѝ се лееха.

Плачеше за себе си, за това, че бе поробена от този мъж. Беше готова на всичко, за да лежи в прегръдките му и сега плачеше за загубената си воля.

Ники внезапно бе станал друг човек, мил и внимателен. Сега тя беше изцяло негова, беше му дала сърцето си. Душата му ликуваше. Нареди да донесат закуската и куфарите ѝ с дрехи, затворничеството ѝ бе приключило.

След като закусиха и се облякоха, Ники я заведе под розовите храсти близо до къщата, откъдето можеше да наблюдава заниманията му с Кателина и понито, на широката морава.

Кателина щастливо препускаше наоколо върху малкото пони, а Ники подвикваше окуражаващо, напомняше ѝ как да държи ръцете си, как да седи, къде да постави лактите си. Детето следваше всичките му съвети.

Ники обожаваше Кателина. Той вече бе осигурил живота на детето по обичайния си небрежен начин, като бе прехвърлил щедра сума на нейно име.

— Скъпа мамо — започна Ники, като седна до Алиса на широката люлка, — Кателина е очарователна. Ако и второто ти дете бъде толкова прекрасно, ще бъда двойно по-щастлив.

Сърцето на Алиса се разтопи от това признание. Той мислеше за нея и за Кателина, за още нероденото им дете. Не обещаваеше нищо, не й казваше, че я обича, не й предлагаше бъдеще, само изпълнено със страст настояще. Ала мислеше за тях и Алиса се вкопчи в тази надежда като удавник за сламка.

— Освен това смятам непрекъснато да те държа бременна, за да умножаваш тези великолепни творения — игриво прошепна Ники.

Изведнъж осъзна какво бе казал и млъкна. После стана и се отдалечи. Беше заговорил за бъдещето, за това, че не може без нея, но не искаше да събужда в сърцето й напразни надежди. Не трябваше да се поддава на тези непознати чувства, трябваше да се овладее.

Как бе стигнал дотам да мисли за бъдещето и за нея? (Дори наум не смееше да произнесе думата любов.) За него любовта беше вечен ад. Той щеше да запази своята независимост, своята самостоятелност. Беше свикнал да не се прекланя пред никого, човек или бог, и със сигурност никога повече нямаше да даде чувствата си на жена, никога. Алиса го объркваше.

Но и му доставяше удоволствие, така че щеше да я задържи. Разбира се, само докато на него му бъде изгодно. Това беше всичко.

— Мислиш за мене само като за кобила за разплод — рече със сладък глас Алиса. След като войната им бе приключила, на нея й харесваше да флиртува открито с него, да отправя прелъстителни предложения. — Дори предлагаш да ме държиш постоянно бременна.

— Ако това не ти е прекалено неприятно — очите му заблестяха, той спря да крачи напред-назад и пак седна до нея на люлката.

— Не, не съвсем, господарю мой.

Ники се усмихна на хубавите устни, готови за целувка, доволен от старанието й да му достави удоволствие, да демонстрира сговорчивостта и послушанието, които той ценеше у една жена.

— Не си само за разплод, любов моя; ти ме омагьосваш по най-различен начин, но трябва да призная, че мисълта за детето ми, което расте в утробата ти, ме изпълва с неприкрита радост — той се наведе и постави ръка върху корема й. Неговото дете.

Кателина пищеше и го молеше да й обърне внимание, затова той стана и тръгна към момиченцето и неговото пони. Поговори малко с нея и се върна обратно. Ники хвърли поглед към детето и пак се обърна към Алиса:

— Обещах на Кателина да я заведа на лов за катерички този следобед. Имаш ли нещо против да останеш сама за няколко часа? Неохотно те напускам, но трябва да спазя обещанието си — той се усмихна. — Не те каня с нас, тъй като не трябва да яздиш. Много трябва да внимаваш с детето. Да извикам ли Ракели, или Мария да ти правят компания, докато ни няма?

— О, не ще се чувствам чудесно и сама. Може би ще предприема разходка до езерото, понеже съм го виждала единствено от прозорците на спалнята — тя закачливо се усмихна, полузатвори очи.

— Прости ми за проклетия ми нрав, любима. Ще се старая да го обуздавам за в бъдеще. Цялото имение е на твое разположение — и той описа кръг с ръка. — Но не навлизай много навътре в гората. Може да се изгубиш.

— Няма, Ники.

— Добре. Сигурна ли си все пак, че няма да се чувстваш самотна? — попита я още веднъж и се наведе да я целуне.

— Разбира се, скъпи, и не убивай много катерички.

— Няма. Няма да се бавим много. Довиждане — той ѝ изпрати въздушна целувка и потегли заедно с понито и ездачката му към конюшните.

След като Ники, Кателина, Арни, Юко и трима ловци следотърсачи тръгнаха на лов, Алиса остана още малко на люлката. Слънцето я затопляше с животворните си лъчи и тя потъна в мечти. После се разходи из цветните градини, поддържани от цяла армия градинари и се отправи към езерото. Стигна до брега и тръгна по мекия бял пясък. След минути къщата се скри от погледа ѝ, потънала зад високите борове, които заобикаляха езерото. От време на време спираше, за да вдигне някоя мидичка или да хвърли камъче към блестящата водна повърхност. Вървя така около десетина минути, без да се страхува, че може да се загуби на открития бряг.

Намери един отрязан дънер, седна върху него и се отпусна под лекия бриз и топлите слънчеви лъчи, които изпълваха с наслада душата ѝ.

Неочаквано чу шум зад гърба си и се обърна.

На пет стъпки от нея стоеше Валдемар Форсюс. Хлътналите му очички, в които гореше опасен фанатичен огън, я гледаха подигравателно. Алиса се вцепени от ужас.

— И така, госпожо Форсюс, преследването наистина беше много забавно — тихо каза той. — Бяхме започнали да се отчайваме, че никога няма да излезете от къщата. Този развратен княз добре ви пази. Ала уви — въздъхна той с подла усмивка върху гротескното си лице, — недостатъчно добре. Пък и аз, разбира се, съм търпелив човек.

Той махна с ръка и от гората се появиха двама едри мъже, които застанаха до него.

— Да ви представя. Моите ловци — отбеляза учтиво той, — моята сладка млада съпруга. Господа, това е обектът на дългия ни и мъчителен лов — представи ги той, като се владееше до съвършенство.

Алиса бе парализирана от страх. Защо ѝ трябваше да излиза от къщата? Защо толкова глупаво бе решила, че Форсюс лесно ще се откаже от нея? Господи, къде беше Ники? Тя затрепери като лист, сигурна, че Форсюс ще я убие. Той беше луд, дявол, сатана. Господи помогни ми, молеше се тя с цялата си душа. Зави ѝ се свят, светлината затанцува пред очите ѝ и тя припадна, спасена в милостивата прегръдка на забравата.

— Хайде — рязко нареди Форсюс. — Трябва да бързаме.

Единият следотърсач без никакви усилия я вдигна на ръце и тримата тръгнаха към конете си, вързани за боровете. Метнаха Алиса на седлото пред единия ловец и се впуснаха в бърза езда. След като излязоха на пътя, яростно пришпориха конете си, насочвайки ги на юг.

Алиса дойде в съзнание късно следобед, когато принудително спряха да сменят конете. Качиха я на малка дореста кобила и вързаха ръцете ѝ за седлото. Форсюс ѝ каза не повече от три думи, тъй като внимателно криеше гнева и лудостта си от двамата ловци. Да върнат обратно избягалата му съпруга, беше съвсем законно, но дори тези примитивни мъже нямаше да приемат наказанието, което ѝ беше подготвил.

— Ще гориш в ада, мръснице, и гнусната ти похот ще ти донесе наказанието, което напълно заслужаваш. Надявам се да издържиш достатъчно дълго. Не искам да си развалям удоволствието.

Той жестоко стегна вървите около ръцете ѝ и се качи на коня си.

Алиса разтреперано се молеше за сила и смелост, но я завладяваше все по-голям ужас. Въпреки че непрекъснато си повтаряше, че трябва да запази спокойствие, паниката ѝ скоро се превърна в кошмар.

Ловът на катерички продължи по-дълго от очакванията им, понеже Кателина много хареса това ново забавление. Здрачът взе да се промъква между дърветата, когато малката група пое обратно към дома. Измореното, но доволно дете бе удобно настанено в прегръдките на Ники.

Като влезе в къщата с Кателина на ръце, Ники се огледа за Алиса в очакване на поздрав и целувка. Предаде момиченцето на Ракели и заизкачва широкото дървено стълбище, което водеше към спалнята, нетърпелив да я вземе в обятията си. Толкова бързаше, че дори не изтупа прахта от дрехите си. Тази сутрин беше великолепна. Присъствието ѝ променяше целия му свят, правеше го просто прекрасен.

— Алиса! — извика той. — Върнахме се!

Ники отвори вратата на спалнята, огрята от бледите лъчи на залязващото слънце.

— Кателина започва да става отличен ездач и... — той спря на прага и очите му обходиха стаята.

Спалнята беше притихнала и празна. Целият се стигна, рязко се обърна и хукна по стълбите, като крещеше името ѝ. Икономката притича от задната част на къщата и припряно започна да обяснява:

— Не съм виждала мадам от часове. Когато за последен път я видях, тя се разхождаше в градините.

— Значи не сте виждали госпожа Форсюс цял следобед?

— Не, господарю — отвърна уплашената жена, тъй като лицето на княза потъмня.

Ники троснато благодари и се отправи към входната врата почти тичешком. Само след миг вече беше зад ъгъла на западното крило и оглеждаше лехите с цветя.

От Алиса нямаше и следа.

Съмнение смени безпокойството му, когато се отправи обратно към къщата, за да провери хрумването си. Развилнялата се в душата му буря отекна в гръмотевичния му глас, докато отново викаше икономката. Чула рева на княза чак от кухнята, жената вече го чакаше до вратата.

— Съберете веднага цялата прислуга! Не мога да намеря госпожа Форсюс.

След по-малко от минута всички прислужници стояха пред Ники.

— Някой виждал ли е госпожа Форсюс, откакто отидох на лов?

Хората отговаряха плахо и объркано, но очевидно от ранния следобед нататък никой не беше виждал Алиса.

Бясна ярост започваше да се надига в душата на княза. Значи целият този театър сутринта е бил една огромна лъжа. Тя хладнокръвно бе подготвила капана и той, подведен както винаги от гениталиите си, се беше хванал на въдицата. Как иначе щеше да излезе от затвора си? Наистина много умно от нейна страна; бе прибегнала до най-стария и изпитан женски трик — когато всичко друго пропада, използвай тялото си.

Той прокле наум, а после и на глас пред слугите, които се бяха скупчили на групички и трепереха от страх пред разярения си господар. Нямаше какво да научи от тях, затова троснато ги освободи.

— Юко, донеси ми две бутилки коняк — заповяда той обезумял.

Ники се затвори в кабинета си; беше бесен, че се е оставил да го подведат, че е повярвал на Алиса.

Проклетата да е! Проклето да е лъжовното ѝ сърце! Щеше да я довлече обратно, дърпайки я за косата! Щеше да я съсипе от бой! Щеше да ѝ покаже, че не може да си играе с него! Но защо да я търси? Нали сам искаше да я напусне тази сутрин? Да, само че тя го беше изпреварила и го беше направила на глупак!

Юко се появи с коняка и се опита да каже нещо за Алиса, но Ники само кълнеше и псуваше. За стотен път проклинаше наивността си. Тази мръсница го беше унижила, нищо друго не го интересуваше.

— Ники, а Кателина? Алиса никога не би я оставила — започна Юко, но бе грубо прекъснат от господаря си.

— Млъкни! — изрева Ники и надигна бутилката към устата си. Погледна го убийствено. — Да не би да защитаваш тази кучка? — премина той на фински. — Не искам повече да чувам името на тази курва! Разбра ли? Махай се! Остави ме на спокойствие. Жени! Кой го е грижа за тях!

— Както кажеш, Ники — въздъхна Юко и излезе от стаята, като го остави да се налива.

Юко реши сам да потърси Алиса. Всеки от прислугата знаеше, че не би избягала сега, когато беше бременна с детето на Ники. Но когато князът беше ядосан, не се вслушваше в гласа на разума.

След по-малко от половин час Юко откри причината за изчезването на Алиса. Хукна обратно към къщата и намери Ники, отпуснат на стола и потънал в мрачни мисли. Първата бутилка беше вече празна.

Юко издърпа втората бутилка от ръката му и каза:

— Алиса не е избягала; била е отвлечена. Трима мъже на коне са я грабнали от източния бряг на езерото на четвърт миля надолу по брега.

Изминаха няколко дълги мига преди Ники да осъзнае думите му. После скочи, сграбчи го за рамото със силната си ръка и дрезгаво попита:

— Отвлекли са я? Сигурен ли си? Значи не е избягала? Сигурен ли си?

Очите му изгаряха от нетърпение.

— Да, Ники, сигурен съм.

— Благодаря ти.

В очите на Ники блесна надежда, а Юко притеснено извърна очи, за да не става свидетел на слабостта на гордия си господар. Финландските ловци са тактични, горди и лаконични хора, които не обичат да показват чувствата си. Ники за момент бе разкрил душата си пред Юко и момъкът от деликатност бе предпочел да отклони поглед настрани.

Когато отново вдигна очи, Ники вече тичаше по коридора. Арни и Юко се втурнаха да го догонят.

Край езерото тримата мъже огледаха малките стъпки на Алиса в настъпващия вече сумрак.

— Сигурен ли си, че са били трима, Юко?

— Да. Двама едри мъже и един среден на ръст.

Той посочи ясните следи в гората и мястото, където бяха стояли конете.

— Вдигнали са госпожа Форсюс и са я взели със себе си — Юко познаваше Ники още от дете, заедно бяха израснали. Беше наясно с чувствата му, затова леко докосна рамото на младия си господар: — Ще ги настигнем, Ники — тържествено обеща той. — Имат не повече

от четири часа преднина, а и не могат да се движат бързо с госпожа Форсюс.

Ники още веднъж огледа малката полянка. Не можеше да има съмнение, кой беше похитил Алиса. Прогонил черните си мисли, той бясно се понесе обратно към къщата. Арни и Юко едвам успяваха да го следват. Ники влетя в конюшната, нареди да оседлаят шест коня и после се върна в къщата да обясни на ужасената Мария какво се е случило. Предупреди я да не тревожи детето.

— Ще се върнем след два дни. Опитай се да успокоиш Кателина.

Той закрачи към кабинета и свали от стената инкрустирана със слонова кост карабина „Уинчестър“, модел 1866 — най-добрата в света, донесена от Париж, както и удобен револвер. Изгърси пълните с мидени черупки джобове на ловния си жакет и повика готвачката, докато тичаше обратно към конюшните.

Конете бяха почти готови, когато готвачката се появи задъхана и Ники ѝ нареди да приготви храна за три дни.

— Имаш пет минути — троснато заяви той.

Жената затича към кухнята, като викаше всичките си помощнички.

— Изпразнете конюшните! — рязко заповяда Ники. — Искам всички коне да тръгнат с нас, както и двама коняри, които да връщат уморените животни. Бързо! Бързо! — нетърпеливо щракаше той с пръсти.

Арни и Юко вече бяха на седлата, а конярите завързваха животните едно за друго.

Ники сложи пушката и револвера в кобурите на седлото, огледа всички, за да се увери, че са напълно готови, и се метна на коня. Коли изпръхтя доволен отново да види ездача си. Готвачката и помощничките ѝ тичешком донесоха натъпканите с храна раници и бързо ги привързаха за седлата.

Преследвачите се понесоха като буря в здрача, водени от Ники, който препускаше в опасно бърз галоп.

[1] Мисълта, както сами разбирате, не е моя, но смятам, че тези предизвикателни изявления са направо очарователни със своята универсалност, която преодолява времето и преминава през годините.

Ето оригиналният цитат от мемоарите на Хариет Уилсън (английска куртизанка от най-висока класа през ранното Регентство):

„Лорд Ебрингтън до Х. Уилсън, 1810 г.:

Нищо не може да бъде по-задоволително и да доставя по-голямо удоволствие от идеята да разпаля в някоя хубава жена неустойимо желание да ме направи свой любовник, стига тя да не изпитва подобни желанија всеки ден. Спомням си как веднъж срещнах жена, която много ми допаднаше и която също ме харесваше. След като преодолях много трудности, успях да спечеля нейното благоволение и дори обещание да се срещне с мен насаме. Заведох я в градината зад къщата на баща ѝ. Тя беше млада вдовица. Едва бяхме седнали и тя спонтанно възкликна: «О, колко съм щастлива най-после да бъда насаме с вас». Това произведе такъв приятен ефект върху мене, че никога няма да го забравя.“ — Бел.авт. ↑

[2] Lemmikki (фин.). — Любима — Бел.ел.кор. ↑

ПРЕСЛЕДВАНЕТО

Ники се носеше като вихър напред. Ужас притискаше душата му в желязната си хватка. Мисълта, че Форсюс може да е наранил Алиса или детето му го влудяваше. Кълнеше се пред себе си, че този човек няма да види новия ден. Щеше да го убие. Ники знаеше, че Форсюс е ненормален. Той беше садист, изпитваше удоволствие, като причиняваше болка на Алиса. Господи, дали не беше закъснял? Ами ако е вече мъртва? Сърцето му щеше да изхвъркне от гърдите. Обзе го отчаяние. Заби жестоко шпорите в хълбоците на коня, увеличавайки темпото, докато накрая животните, потънали в пот и с пяна на уста, не можеха да продължават повече. Без да се бавят, мъжете разседлаха изтощените коне, оставиха ги на единия коняр и се понесоха върху отпочинали животни. Ники пак се оказа на триста ярда пред останалите; шибаше с камшик новия си кон и го принуждаваше да тича с всички сили.

Проклетият глупак ще убие всичките си коне, каза си Юко и бясно се спусна да го догони. Хиляди рубли, дадени за тези животни, отиваха на вятъра.

Подбираха най-едриите коне, за да могат да издържат теглото на Ники, който изстискваше силите им до капка в стремителната си езда. Носеше се като бесен напред по оставените от Форсюс дири. Явно той и хората му много бързаха, понеже не бяха взели никакви мерки да прикрият следите си. Или може би бяха прекалено уплашени, за да го сторят? Нямахше никакво значение. Форсюс ще умре, за стотен път повтаряше Ники.

Внимателно оглеждаха оставените следи. Един от конете бе оставил по-неясни дири, явно товарът му е бил по-лек. Значи бяха преместили Алиса. Следите бяха съвсем скорошни. Явно настигаха бегълците. Ники ги подканяше да бързат. Всичко беше въпрос на време.

Разчитаха на това, че Форсюс нямаше коне за смяна и рано или късно щеше да бъде принуден да спре поне за кратък отдих. Ники се

надяваше благодарение на тази почивка да скъси още повече разстоянието помежду им. Нямахше да спре, докато Алиса не се окажеше на сигурно място в прегръдките му. Отново пришпори коня.

Към четири часа сутринта вълните на изтощението започнаха да заливат Ники, но той упорито отказваше да се поддаде на умората. Не трябваше дори да притваря очи. За миг потъна в мрак. Ритмичният бяг на коня го унасяше. Нима бе задрямал? С усилие отвори очи. Още малко. Трябваше да остане буден. Конете летяха на юг, препускайки в кадифената нощ, покрай тъмните борове.

Небето започна да изсветлява. Ники усещаше, че Форсюс не е далеч. Бегълците сигурно бяха изтощени.

В сивата мъгла на зората най-сетне забелязаха лагера им. Очите на княза обезумели търсеха Алиса, поне някакъв знак за присъствието ѝ. Внезапно видя раздраната ѝ рокля до една скала и сърцето му спря да бие. Закъснял ли беше? Нима Форсюс я беше пребил до смърт? Страшни видения минаваха през мислите му. Представи си я в локва кръв, пометнала детето от ужас. Обезумял скочи от кон и се наведе да вземе роклята. Почти не чуваше гласовете на хората си, които предупреждаваха Форсюс да не мърда; започна да обикаля наоколо и да търси Алиса.

— Алиса — повтаряше той с тревожен глас, — Алиса...

Обзе го паника. Тогава чу шумолене в храсталака, обърна се и я видя. Беше вързана и със запушена уста, очите ѝ бяха широко отворени от ужас. Долната ѝ риза беше единственото ѝ одеяние.

— Алиса — извика той с облекчение, втурна се към нея и бързо я освободи. Взе я в обятията си — разтреперана, ридаеща. — Добре ли си?

Гласът му секна от тревога. Алиса кимна, неспособна да говори.

— Той успя ли... бебето... ти... — не смееше да произнесе думите, но трябваше да знае.

— Нямахше време — едва промълви тя. — Слава Богу, нямахше време.

— Роклята ти е съдрана, като че ли... намерих част от нея.

— Нареди ми да се съблека пред него. Когато отказах, тоя я скъса, после ме върза и седна да пие, без да сваля поглед от мен. Вероятно обмисляше как да продължи отмъщението си. После се напи

и заспа, без да успее да ми стори каквото и да било — тя затвори очи и потрепери от ужаса на този спомен.

Ники я целуна.

— Всичко свърши. Вече съм тук. Сега си в безопасност — той съблече жакета си и покри треперещите ѝ рамене: — Изчакай ме тук — прошепна, — ей сега ще се върна.

Не искаше Алиса да става свидетел на отмъщението му. Достатъчно бе изстрадала. Той тръгна към поляната, където бегълците бяха установили лагера си, а сега стояха под дулата на пистолетите на хората му. Ники веднага разпозна злостното лице на Форсюс.

Не можеше да мисли за нищо друго. Трябваше да убие този изрод. С нисък див глас Ники каза:

— Пригответи се да срещнеш Създателя, Форсюс.

Мъжът бе вперил в него животинския си поглед, очите му святкаха в пристъп на лудост, а когато проговори, в думите му звучеше обречената решителност на умопобъркан:

— Развратницата трябва да умре заради греховете си.

Ники измъкна камата си от ножницата ѝ, хвърли се към Форсюс и го събори безпомощен на земята. Очите блестяха от ярост и желание за мъст и острието светна във въздуха.

Юко се хвърли към него и успя да отклони удара, но не можеше да се бори с невероятната сила на Ники, който скоро го отблъсна. Готвеше се да нанесе смъртоносен удар, когато чу Алиса, тичаща към него, да вика:

— Недей, Ники, спри! Не искам кръвта му да тежи на съвестта ми. Моля те, Ники, не!

Това беше единствения глас, който можеше да възпре ръката на Ники, но дори и тогава той се поколеба, преди да се отдръпне от Форсюс. Погледна нерешително към Алиса, после се изправи. Насочи острието към слабините на мъжа и му каза:

— Няма да те убия, но ако видя лицето ти отново, наистина ще използвам ножа.

Форсюс закрепя с фанатична лудост:

— Бог ще ви накаже за греховете ви.

— Нима? — ледено отвърна Ники.

Грабна Алиса и яхна коня си, после дръпна юздите и пое по обратния път, следван от Арни и Юко.

Пътуваха бавно. Ники притискаше Алиса към себе си, изпълнен с неописуемо чувство на благодарност и облекчение. Духът му се успокои. Минаваха в мълчание и спокойствие миля след миля. Много по-късно Ники сведе поглед към златисточервените къдри и красивото лице на Алиса, унесена в дрямка на гърдите му, и произнесе с много нежност:

— Обичам те.

Думите бяха съвсем обикновени, без емоционални излияния, но той вече не се страхуваше да признае истината, която беше осъзнал, докато пресният спомен за ужаса, че може да изгуби Алиса, терзаеше мислите му.

Полузаспала, Алиса отговори на думите, които копнееше да чуе, с лека, щастлива усмивка.

Ники целуна разбърканите ѝ къдрици.

Отиваха си у дома.

БЕЗОБЛАЧНИТЕ ДНИ

Първата вечер след завръщането им в Мон Плезир, Ники и Алиса се прибраха доволни в спалнята си, след като сложиха обичната Кателина в леглото. Ники беше поръчал превъзходна вечеря, за да отпразнуват спасението на Алиса под романтичната мека светлина на свещите.

Масата бе отрупана с чинии от китайски порцелан, пълни със сочни аспержи. Князът лично бе дал указания на готвачката, как да ги приготви, за да не се подвият — трябваше да останат във врящата вода не повече от седем минути.

Имаше и купички с вода, за да изплакват пръстите си, а в средата на масата бе сложена сосиера с разтопено масло. Ники протегна ръце през масата и нави ръкавите на Алиса, а после и своите. Небрежно ѝ каза да не се притеснява за етикета и сам посегна към първото крехко стъбълце.

Алиса се поколеба, докато го гледаше да се навежда над пълната си чиния. Като я видя нерешително да протяга ръка към чинията, Ники побърза да я успокои:

— Да, знам, че аспержите са истински кошмар за изтънчените дами — каза той с усмивка — и че изискват специални маниери на масата, но ти яж, както си знаеш. Това изобщо няма да развали апетита ми, нито ще ме накара да смятам, че компанията ти е по-малко очарователна.

Алиса погледна най-разкрепостения мъж в империята и иронично подхвърли:

— Колко окуражаващо! Значи мога да оставя маслото да се стича по брадичката ми.

— Остави го да се стича, където си поискаш, скъпа — гласът на Ники беше като кадифе.

— Обожавам свободомислието ти — призна Алиса с ленива усмивка и си взе от аспержите.

— Забелязал съм... един или два пъти, че наистина е така — отвърна Ники с вълча усмивка.

Алиса вече ядеше; усмихна се и каза с пълна уста:

— Сега се храни, скъпи. Ще се нуждаеш от сили.

Това идилично настроение съпътстваше и четирите блюда с превъзходни ястия, които им бяха поднесени. Като джентълмен Ники си позволи само една пура и чаша портвайн, след което съсредоточи цялото си внимание върху забавленията на дамата.

Късно вечерта, докато седяха пред камината той я привлече в обятията си, погледна дълбоко в очите ѝ и отново каза:

— Обичам те.

Алиса вдигна невярващо пълните си със сълзи очи.

— Мислех, че е било само сън, но ти каза същото и когато се прибирахме вкъщи.

— Почти те бях изгубил — тихо отвърна той.

— Обикнах те още от самото начало — прошепна Алиса.

— Това са думи, които избягвах... досега.

— Да, но аз съм толкова обична — пошегува се тя.

Ники ѝ се усмихна. Изпитваше някакво странно блаженство — непознато усещане за мъж с неговата репутация.

— Да — каза той и гласът му стана дрезгав, — аз съм късметлия.

Пред следващите дни двамата влюбени, така еднакви по темперамент и с толкова различно минало, живееха в пълно разбирателство. Спяха, ядяха, смееха се и се съгласяваха за всичко един с друг. Забавляваха Кателина и се разхождаха из имението, хванати за ръце. Дните им минаваха безоблачно и спокойно. Живееха, отдадени единствено на любовта си, без да се интересуват от останалия свят.

Летните нощи станаха много къси и вечер след сауната те често сядаха на прага на банята, за да гледат как по езерния бряг се топят избледняващите цветове на късно залязващото слънце, чиито среднощни залези красяха великолепието на безоблачните им дни. Често пееха заедно стари финландски народни песни. Басът на Ники, нежният сопран на Алиса и тънкото гласче на Кателина хармонично се допълваха.

Сега вече нищо не помрачаваше доскоро бурната им връзка. Късно една вечер, след като бяха сложили Кателина да спи, Ники и

Алиса седяха в библиотеката. Верен на старите си навици, Ники си пийваше преди лягане, но вече с наслада и умерено, а не с горчивина и безразсъдно както в миналото. Князът беше щастлив и доволен. Наблюдаваше Алиса. Възхищаваше се на красотата ѝ. Гордееше се, че е негова, гордееше се, че носи детето му. Странно чувство на удовлетворение изпълваше съзнанието му, успокояваше мислите му. Очакваше събитието. Не беше щастлив просто защото тя беше щастлива; беше щастлив вътре в себе си.

Ако можеше да спре времето, щеше да го направи. Не желаше никакво минало, никакво бъдеще. Щастие, което изживяваше, бягаше от него вече двадесет години и той искаше да задържи времето.

Без да знае за безоблачния живот в Мон Плезир, бащата на Ники скоро научи от слугите за опита на Валдемар Форсюс да похити Алиса.

И през една топла лятна утрин човек можеше да види княз Михаил, изпаднал в ярост, нервно да крачи из кабинета си в Петербург, сипейки ругатни и проклетия: „Проклет безсрамен хлапак! Повече няма да чакам да му дойде акъла! Алиса можеше да е мъртва, лудият Форсюс можеше да я е убил. Чаках достатъчно дълго и търпеливо, докато той мислеше единствено за удоволствията си, ядосваше се старият княз, изгубил търпение. Дори изрично му обясних, че този път твърдо съм решил да имам законен внук. Няма да му се моля. Ще го накарам да ми се подчини.“

Продължаваше да се ядосва и да беснее; накрая подаде глава от кабинета си и се развика да намерят адвоката му, секретаря му, финландските му следотърсачи.

— Искам аудиенция с Александър II колкото може по-скоро — грубо и поривисто нареди той на секретаря си. — Искам Алиса да получи развод още преди залез-слънце. Изпрати да повикат адвоката ми. Трябва да уведоми Валдемар Форсюс за развода и да му предложи нещо, за да успокои нещата. — Йохан — обърна се той към водача на следотърсачите, — искам възможно най-бързо да доведете Ники обратно. Вървете в Мон Плезир и ми го докарайте тук. Изобщо не ме интересува как ще го сторите. Ще му напиша кратка бележка, за да му съобща волята си, докато вие оседлавате конете.

Княз Михаил отново изчезна в кабинета, а Йохан се втурна към вратата, за да свика хората си. След няколко минути следотърсачите вече чакаха на двора, готови за път, докато княз Михаил още вилнееше из кабинета.

Принцеса Кайса-лина дотича при него, разбудена от шумотевицата.

— Какво става, Миша? — попита задъхано и погледна с тревога намръщаното му лице: — Каква е тази врява?

— Проклетият ти син, той е причината за тази врява! — изръмжа той. — Връща се веднага вкъщи! Кълна се, че сега вече ще му натрия носа!

Той набързо ѝ съобщи за плановете си и излезе, без да престава да проклина нито за миг. Кайса-лина въздъхна примирено. Вече си представяше тягостното настроение, което щеше да обхване цялата къща. Бащата и синът, и двамата непреклонни, щяха да се хванат гуша за гуша. Трябваше да направи всичко възможно да успокои страстите им, но този път наистина се чудеше дали би могла да се надява дори на нищожен успех.

НАСИЛА ВЕНЧАН

След три дни Ники стоеше в библиотеката на Мон Плезир с бележката на баща си в ръка.

Бе прочел краткото и хладно послание с нарастващ ужас.

„Разводът на Алиса бе «ускорен»^[1] от императора. Подготовката за сватбата ти продължава. Моля те, бъди така любезен да се върнеш незабавно. Следотърсачите ми ще ти помогнат.“

Обзалагам се, че наистина ще ми помогнат, помисли Ники и горчиво се засмя. Баща му употребяваше думата „моля“ само в краен случай, проявявайки необичайна за характера му склонност да се съобрази с нормите на добрия тон, но намекът и без това бе пределно ясен. Достатъчно беше да погледне през прозореца към двора, където петнадесет едри и здрави мъже разседлаваха конете си и се протягаха, схванати след тридневната изморителна езда.

Не вярваше, че баща му ще предприеме такава решителна стъпка. Дори не си беше и представял, че той насила ще му наложи волята си и ще го ожени. Но това беше факт. Всичко изглеждаше толкова просто. Щеше да се жени.

Ники въздъхна и се облегна в мекия кожен фотьойл. Толкова години успешно избягваше този сладък капан, смяташе се за много изкусен в увъртанията. Сега виждаше, че всичките му усилия са били напразни.

Но, за Бога, не искаше да прекара остатъка от живота си, като играе шах с губернатора на Архангелск. Сега вече знаеше със сигурност, че заплахите на баща му да го изпрати в Сибир не са празни приказки.

И ето че внезапно се бе оказал пред прага на женитбата; сами виждате докъде може да доведе човек безразсъдството му. Идеше му

да извие врата на Илич. Ала все пак обичаше Алиса. Беше сигурен, че и тя го обича.

Нямаше смисъл да си къса нервите, като проклина Илич и неговия идиотски облог или нелепото желание на стария княз да има внук. Господи, ако баща му искаше внуци, той лесно можеше да му направи предостатъчно. За нещастие обаче внуците трябваше да са законни. Това, изглежда, бе единственият проблем.

Не му оставаше нищо друго, освен да се усмихне и да се примири; в противен случай щеше да се озове в Сибир. Съпругата не представлява голям проблем, ако човек е достатъчно богат, помисли той, но въпреки всичко беше притеснен и потиснат, имаше чувството, че ще полудее, преди да свикне с тази мисъл. Той тихо продължаваше да ругае, докато ставаше от стола, за да уведоми Алиса за промяната в семейното ѝ положение.

Тя седеше пред огледалото и се решеше. Усмихна се, когато Ники влезе в стаята.

— Баща ми е уредил развода ти и ми нарежда да се оженя за тебе. Така че, мадам, гответе се за сватба — заяви Ники с мрачна гримаса.

Усмивката изчезна от лицето ѝ.

— Моля те, предай на баща си, че няма да се омъжа насила — устните ѝ трепереха от яд. — Вече съм преживяла такава женитба.

— И аз съм на същото мнение, но се страхувам, че и двамата нямаме избор. Ако откажа — продължи той сдържано, — ще прекарам остатъка от живота си в Сибир като затворник в имението на собствения си баща — нещо, което не ме влече особено. С тебе сигурно ще постъпи по-нежно заради внучето си и ще те изпрати в дачата си в Крим. Трябва все пак да призная, че щом се налага да ме заробят с някоя, ти си най-подходяща.

Ники дръзко огледа красивото ѝ лице, тялото ѝ. Наистина бе пленителна, омайваща. Формите ѝ бяха прекрасни. Бременността ѝ личеше само от леко заобления корем. Просто не би могъл да ѝ устои.

— Боя се, че не мога да ти отвърна със същото, тъй като ти ни най-малко не ме устройваш! — яростно избухна Алиса.

— Съжалявам, че не мога да се съглася с вас, мадам. Смея да твърдя, че си подходдаме идеално поне в едно отношение, иначе ще трябва да призная, че дори преструвките на легендарната Далила,

отрязала косата на Самсон, са нищо в сравнение с твоите артистични изпълнения.

— Няма да се омъжа за тебе! — извика тя.

— Никой няма да ви пита, мадам! — изрече той през стиснати зъби и от яд изхвърли огледалото ѝ през прозореца.

Алиса избухна в истеричен плач и се хвърли на леглото, заровила лице във възглавниците.

Ники стоеше със стиснати юмруци на средата на стаята, впил поглед в нея. Халатът ѝ се беше вдигнал почти до кръста и разкриваше бялата ѝ плът.

Колко привлекателна е, помисли си той, усетил мъжките си желания да напират. Бавно се приближи към леглото и свали дрехата от раменете ѝ. Тя потръпна от докосването. Той легна до нея и я целуна по бузата, после я притегли към себе си. Тръпка премина през тялото ѝ, тя вдигна лицето си за целувка. Ники притисна устни към нейните и се качи отгоре ѝ, както си беше, с ботушите и всичко останало.

След известно време Алиса вдигна провокиращ поглед и прошепна прелъстително:

— Досадна ли ме намиращ, та не ме искаш?

Изкусително изви тяло под неговото и той тихо простена, усетил отново ерекцията при допира до божественото ѝ тяло:

— Принуден съм да изтърпявам тази твоя досадност.

В същия момент реши, че женитбата му с Алиса си има своите предимства. Доста по-късно двамата лежаха изтощени и задоволени в прегръдките си.

Господи, скоро това страстно създание щеше да му бъде съпруга. Тревожна мисъл споходи съзнанието му. Щом така лесно бе легнала с него, дали преди или след това не бе имало и други?

Обхвана го силна ревност. Дали да не я държи заключена в апартаментите си в Петербург? Тези примитивни похвати обаче щяха да предизвикат голям скандал. От друга страна, щеше ли да има някакво значение за благородната фамилия Кузан, ако към дългия списък от скандали се добавеше още един? И все пак идеята като че ли беше остаряла за модерната столица на цялата империя. Вече не заключваха съпругите, не ги изпращаха в далечни манастири; пък и

така, егоистично реши той, щеше сам да се лиши от компанията и топлината на Алиса в леглото.

Той се вдигна на лакът и я изгледа от глава до пети.

— Слушай внимателно! Ако някога те хвана сериозно да флиртуваш, ще застрелям ухажора ти. А ако опетниш името ми, ще застрелям тебе.

Нямаше намерение да я остави да кокетничи, щеше да я държи под око; прекалено лесно се бе предала пред него самия.

— Напълно ясен ли съм? — остро попита той.

— Напълно — каза тя с въздишка.

По-късно, когато отново се върна към действителността, тя попита:

— Значи ли това, че повече не ме обичаш?

Не си бе представяла капитулацията му по този начин.

— Обичам те, скъпа. Ето, отново го казах.

Но тонът му подсказваше, че не желае повече да говори по този въпрос. Беше поредното: „Благодаря, че дойдохте, икономът ще ви изпрати.“

— Но ти желаеш единствено тялото ми — настоя Алиса. — Нарещдаш ми да ти се подчинявам, а за себе си нищо не казваш.

— Не отричам, че желая плътта ти, но в края на краищата аз съм мъж като всеки друг. Не мога да се променя и затова нищо не обещавам. Ще ти дам подслон, храна и луксозен живот; ще се погрижа детето ни да не изпитва нужда от нищо. Момче или момиче, то ще има всичко, което може да се купи с пари. Повече нищо не мога да ти обещаая. Как да ти обещаая, че винаги ще те обичам, като сам не знам? Не плачи — взе да я успокоява той, като видя бликналите ѝ сълзи. — Та точно сега сме толкова щастливи, колкото дори не съм и сънувал, че е възможно. Но не ме моли да се откажа от независимостта си. Не мога.

Любенето беше накарало Ники за момент да забрави насилствената женитба, но вечерта трябваше да изпие няколко бутилки коняк, за да притъпи болката от обидата, нанесена му чрез тази безцеремонна заповед. Алиса нервно седеше до него и гледаше как се налива, потънал в мълчание.

На другата сутрин го болеше глава. С нежелание се метна на седлото и дългото пътешествие обратно към града започна. Две карети возеха Алиса, дъщеря ѝ и прислужничките. Конярите и финландците бяха на коне, а упоритият младоженец яздеше напред с двама следотърсачи, които не го изпусаха нито за миг от очи. Следваха го дори когато удовлетворяваше естествените си нужди.

— Наистина — протестираше князът, — тази „загриженост“ е съвсем излишна.

— Съжالياваме, Ваше височество — официално се обърна към него по-високият от двамата. — Такива са разпорежданията на княз Михаил.

Изглежда, старецът наистина не се шегуваше и Ники постепенно свикна с компанията на двамата огромни мъже, които нощем спяха от двете му страни, а една кожена връв, омотана около китките им, стягаше кръста му.

Пристигнаха в града след пет дни. Кайса-лина веднага отведе Алиса да ѝ вземат мерки за сватбената рокля и да решават други женски въпроси.

Само няколко минути след като пристигнаха, княз Михаил извика Ники в кабинета си и официално му съобщи, че след два дни ще бъде оженен. Поканите бяха изпратени и въпреки краткия срок, всички гости бяха отговорили положително. Никой не се осмеляваше да отхвърли покана, отправена от княз Кузан; освен това точно тази сватба обещаваха превъзходен скандал. Нечовешко щеше да бъде да сдържат повече любопитството си. Княз Николай Кузан наистина се женеше; прислугата разнасяше из целия град клюки за изпълнения с неохота жених и за булката, разведена едва от седмица. Колко занимателно беше всичко това! На кого ли щеше да прилича детето? Със сигурност на Ники. Никой не можеше и да допусне, че той ще се ожени за жена, бременна от друг мъж.

Два дни телохранителите на Ники го следваха навсякъде — дискретно, разбира се, за да не дават поводи за нови слухове. В навечерието на сватбата си Ники слизаше по стълбището, следван по петите от придружителите си. Бе облечен в прекрасен бял ленен костюм, напълно подходящ за настъпилите летни жеги, които през

този сезон изнуряваха перлата на Балтика. На последното стъпало Ники спря, обърна се и се втренчи в охраната си.

— Господи! — възкликна той с раздражение. — Стига толкова. Просто излизам да се позабавлявам и се кълна в майка си, че ще се върна навреме за сватбата си.

Йохан сви рамене.

— Съжалявам, княже, такива са заповедите на баща ви.

— Проклятие! Ако още веднъж кажеш „заповедите на баща ви“, направо ще те ударя, Йохан.

Той тръгна с ругатни към вратата, като се кълнеше, че ще ги напие и ще се отърве от тях.

Трябваше по-добре да проучи въпроса, преди да реши да напива финландски горяни. Напои ги с реки от коняк и шампанско, но не постигна нищо. Всичките му познати офицери и приятели се надпреварваха да го задяват за женитбата му. Та той се славеше като най-заклетия ерген в цял Петербург.

Късно през нощта пияният Илич прошепна в ухото на Ники:

— Никога не съм смятал, че ще го направиш. Защо, по дяволите, реши да се ожениш за любовницата си? Мислех, че изпитваш най-голям страх именно от брака.

— Това, скъпи Астракан, е вторият ми най-голям страх. Първият е да не замръзна в сибирското имение на баща си.

Илич повдигна вежди.

— Следователно просто съм бил принуден да го направя, приятелю. Имайки предвид, че всички гении на Русия са били изпращани в Сибир, нямаше да е чак толкова безславно оттегляне, но предпочитам да остана тук. Така стоят нещата в семейство Кузан — приключи Ники.

— Значи така! Моите съболезнования, полковник — веселяк по природа, Илич се опита да повдигне духа на приятеля си. — Но тя е прекрасна! И мога да се обзаложа, че е гореща в леглото. Нещата можеха да бъдат и по-лоши, Ники. Мисли за добрите му страни.

— В момента виждам само лошите му страни, Астракан. Хайде да пийнем.

Няколко часа по-късно един млад офицер от полка на Ники, който не предполагаше какви са истинските чувства на началника му,

направи грубата грешка да изкаже своите поздравления за предстоящия меден месец.

— Върви по дяволите! — срязва го князът.

Следващия следобед, блед и мълчалив, Ники стоеше пред баща си в библиотеката.

— Прибра се вкъщи сутринта. Вярвам, че добре си се забавлявал на последната си ергенска сбирка — гласът на княз Михаил беше учтив и далечен. — Няма да те задържам, за да можеш да отдъхнеш за церемонията довечера, но имам известни забележки и изисквания към тебе.

Бъдещият младоженец мълчеше, потънал в мрачни мисли.

— Трябва да се грижиш за Алиса и да свикнеш с новия си живот. Мисля, че мога да ти имам доверие и да настоявам за това. Храня надежди, че бракът ви ще бъде успешен и здрав. Не желая да се носят слухове като тези, които вече кръжат около Владимир. Императорът е доста раздразнен.^[2]

Ники не отговори.

— Съветвам те, Николай, да не се срещаш повече със Софи. Тя е достатъчно безочлива, за да обиди Алиса пред хората.

— От Софи не можеш лесно да се отървеш, татко.

— Бих искал да направиш това усилие. Тя е деградирала мръсница; une f'emme facile^[3] в сравнение със Софи изглежда просто светица.

— От опит ли ми говориш? — Ники въпросително стрелна баща си с очи.

— Естествено — отвърна князът и издържа погледа му.

Ники злобно се усмихна.

— Проклет да съм! Трябва да признаете, Ваше височество, че тя е несравнима като мръсница. Дяволски чудесна курва.

— С облекчение установявам — меко каза князът, — че в случая сърцето ти не играе никаква роля.

Ники се разсмя като последен грубиян, повдигна леко вежди и доста хапливо изкоментира:

— Сърцата не са в стила на Софи, топ реге, само твърдите пениси.

Без да се дразни от вулгарните изрази на сина си, княз Михаил спокойно продължи с лекцията си:

— Аз и майка ти заминаваме веднага след празненствата. Грижи се за майката на внучето ми — каза хладно той, но в гласа му се прокраднаха по-топли нотки.

— Въпреки че обичам семейството си, татко, боя се, че не притежавам твоя инстинкт за запазване на династията — презрително отвърна Ники.

— Наглостта ти е неуместна — каза княз Михаил със смразяващ кръвта шепот. — Прави каквото ти се казва, в противен случай ще изпиташ последиците от недоволството ми. — Преброи до десет, докато напразно чакаше отговор, после се изправи и каза: — Моля те, не закъснявай за венчавката в параклиса. Съкратихме церемонията, за да спестим на Алиса дългото стоене.

Напусна стаята и остави Ники да дреме на стола си.

Той не помръдна почти половин час. Съзнанието му бе празно, без мисъл, без чувство. Бе изтощен от дългото пиене през изминалата нощ. Наложил си да стане и тръгна към стаята си. Следващото нещо, което видя, напълно го събуди. Банята му беше готова и го очакваше цял куп елегантни копринени дрехи.

След час Ники вървеше през многобройните коридори и стаи към семейния параклис. Братовчед му Алексей и братът на Алексей бяха свидетели от негова страна и го следваха по петите, докато той апатично крачеше към венчавката си. Параклисът бе малък, не можеше да побере повече от двеста души. Когато Ники влезе в осветеното от стотици свещи помещение, всички гости въздъхнаха от облекчение; беше закъснял с петнадесет минути.

Той зае мястото си на подиума под сребърния балдахин. В същия момент Алиса се появи на главния вход и се плъзна по пътеката. Започна песнопението.

Красотата ѝ бе зашеметяваща. Беше облечена в кремава коприна с богати дипли от великолепна дантела, а модерна туника напълно прикриваше бременността ѝ. Малка диамантена диадема с камеи (подарък от княз Михаил) красеше златисточервеникавата ѝ коса и придържаше дълъг няколко метра воал от ръчно изработена дантела. Беше си сложила смарагдената огърлица, която ѝ беше подарил Ники.

Ники спря онемял, изпивайки я, за да погълне с очи красотата ѝ, после пристъпи смело напред и като постави ръката ѝ в своята, поведе булката. Застанаха върху покрития със сатен подиум и дяконът им подаде по една запалена свещ, която трябваше да държат до края на церемонията.

Ники и Алиса поставиха пръстени на ръцете си. Свещеникът държеше чаша с вино, от която двамата отпиха един след друг по три глътки. После бяха внесени разкошни златни корони, които архиепископът поднесе пред тях и после ги задържа над главите им. Свещеникът поде красиво песнопение с великолепен бас, но бързо приключи с песните след едно многозначително кимване от страна на княз Михаил. Бащата на Ники внимателно наблюдаваше Алиса и бе забелязал бледността ѝ.

Церемонията беше съкратена и след като си размениха клетви за вяност, дълбокият глас на руския православен свещеник ги обяви за съпрузи.

Алиса и Ники преминаха през храма, отпаднали от горещината и различните ухания, които изпълваха тясното помещение. Ядосан от отношението на баща си, Ники не бе разменил повече от няколко думи с нея, макар и да разбираше, че и тя самата беше жертва на този фарс, дори може би по-голяма от него, понеже носеше товара на нероденото дете.

— Горе главата, скъпа моя — прошепна язвително Ники, като подкрепяше разтрепераната жена, стиснал здраво ръката ѝ. — Не би искала да припаднеш пред тези изключително любопитни гости, нали?

— Нямах да се налага да припадам сега, ако ти умееше да си държиш закопчани панталоните.

— Спомни си старата поговорка, любов моя. Ако кучката не си вирне опашката, кучето не тича след нея — отвърна ѝ грубо той и Алиса видимо почервения от обидната забележка.

Тя наистина всеки момент щеше да припадне. Ники бързо пъкна ръка под коленете ѝ, вдигна я на ръце и закри с широки крачки към извитото стълбище. След като се скри от погледа на гостите, той тръгна по-бавно към стаята на Алиса, която отпаднало бе положила глава върху черните му копринени ревери.

Ники влезе в стаята ѝ и я положи на леглото, после се отправи към собствената си спалня в съседство и след миг се върна с бутилка

коняк и две чаши. Бързо наля на Алиса и натрупа възглавници под главата ѝ, за да повдигне отпуснатото ѝ тяло. После ѝ подаде чашата.

Като придърпа един стол до леглото, Ники седна с другата чаша и бутилката в ръка, сипа и на себе си и кръстоса дългите си крака върху сатенената покривка. После подигравателно изрече с обичайния си провлачен тон:

— Ще трябва да се опитаме да се преборим с това положение и да се държим любезно един с друг. Изглежда, сега вече ми принадлежиш до края на живота си; човек просто трябва да се примири и да оцелее. За бъдещето ни, скъпа. Мислиш ли, че изобщо имаме бъдеще?

— Нима очакваш да прося снизхождението ти? — гласът ѝ едва се чуваше. — Няма да го направя, Ники, така че бъдещето ни е в ръцете ти.

Златистите му очи задържаха за миг нейните и вместо да ѝ отговори, продължи:

— По-добре бързо изпий коняка, скъпа моя, или няма да издържиш още дълго. Толкова си бледа — той вдигна чашата си за наздравица и я пресуши на един дъх. Над ръба на чашата отново улови погледа ѝ и го задържа, но после сведе очи и посегна да напълни отново чашата си. Моментът за обяснение си бе отишъл. — Хайде — настоя той почти любезно, — трябва да събереш сили, за да приемеш поздравленията на многобройните ни доброжелатели.

Алиса послушно отпи от течността, която запали огън в гърлото ѝ и скоро съживи сетивата ѝ.

С приветлива учтивост през следващите двадесет минути Ники се опитваше да развесели Алиса, като сам изпи две трети от бутилката. Бузите ѝ постепенно възвърнаха цвета си. Алиса го погледна и леко се усмихна:

— Ти май не си много ядосан от тази женитба.

— Алиса, сладка моя, точно в този момент съм почти склонен да одобря идеята — конякът и спокойствието на Алиса бяха подобрили настроението му.

Прекъснаха ги точно когато Ники беше готов да свали обувките си и да прати по дяволите всички гости. Алиса беше толкова привлекателна, че не можеше да стои и да я гледа с безразличие.

Княгиня Кайса-лина се появи на вратата и попита от прага, като в думите и гласа ѝ се криеше настоятелна молба:

— Чувствате ли се достатъчно добре, за да слезете долу? Гостите нямат търпение да вдигнат тост за булката и младоженеца.

Ники преглътна заради майка си ругатнята, която се надигаше в гърлото му и спусна на пода краката си в лачени обувки. Протегна ръка към Алиса.

— Ще слезем ли, скъпа моя? — попита той с приятен тон.

Алиса и Ники стояха до княз Михаил и княгиня Кайса-лина повече от час и приемаха поздравленията на гостите, като изричаха механично задължителните за случая фрази: „Възхитително“, „Колко мило“, „Много ви благодарим.“

Няколко велики князе от две поколения също ги бяха удостоили с присъствието си и като видя колко ниско се наведе Алиса, за да се поклони на втория благородник, Ники ѝ се подигра:

— Скоро няма да можеш да се навеждаш толкова ниско, прекрасна моя млада съпруго. Издутият ти корем ще ти пречи.

Алиса му хвърли възмутен поглед, а той потисна смеха си, понеже се обърна да приветства друг високопоставен гост. След няколко минути пред тях застана майор Сернов и като взе ръката на Алиса, я вдигна към устните си. Задържа я по-дълго от необходимото и промърмори с недвусмислен намек:

— Всеки път, когато ви видя, сте все по-хубава, мадам.

— Комплиментът ви ми прави чест, мосю — отвърна с подкупващ тон Алиса, за да си върне на Ники за подигравките, докато той стоеше и се чудеше какво ще стане, ако размаже мутрата на Сернов. Въздържа се, понеже щеше да поднесе на тепсия нови теми за обсъждане и догадки — младоженецът удря свой съперник на сватбата си.

Ники рязко се обърна към родителите си и заяви:

— Изморихме се от тези учтивости. Ако още някой иска да ни поздрави, нека бъде в писмена форма. Ела, скъпа моя, изглеждаш изтощена — той стисна Алиса за лакътя, притегли я към себе си, възвръщайки собствеността си, и я поведе към една тиха ниша. Щракна с пръсти на един лакей, който носеше поднос с шампанско.

— Остави подноса — каза Ники и посочи масичката до дивана.

Нехаещ за задълженията си към гостите, Николай Кузан продължи да изпразва чашите една след друга, стиснал здраво ръката на Алиса, която седеше до него на тапицирания със сатен зелен диван. Изгаряше го ревност от забележката на Сернов и той на няколко пъти прокле стария си приятел между глътките шампанско.

С привичното за него незачитане на общоприетите във висшето общество норми, точно когато гостите се отправяха към салона с великолепно сервираната богата вечеря, Ники изправи Алиса на крака и я побутна пред себе си. Преведе я през тълпата към стълбите, а оттам — право към брачното ложе.

Вече доста замаян, Ники се чудеше кое да избере — ергенския си креват или леглото на Алиса. Накрая реши да пробва и двете. Смъкна дрехите си и се зае със сложния тоалет на Алиса, която се кискаше, развеселена от шампанско, което Ники я бе принудил да изпие.

Ники я вдигна на ръце и двамата със смях и целувки се строполиха в леглото. Целува я дълго и нежно. Узрялото ѝ за любов тяло потръпна. Умелите му милувки събудиха отново неутолимата ѝ жажда за любов. Тя цялата затрепери, обви ръце около врата му и се разтвори пред пулсиращата му твърда мъжественост. Двамата се отдадоха на любовната игра. Независимо от противоречията помежду си винаги имаха настроение и желание за любов. Нито съпружеските задължения, нито страхът от баща му държаха Ники до жена му по цяла нощ.

На следващата сутрин княз Михаил и княгиня Кайса-лина се сбогуваха с целувки, прегръдки и много пожелания за щастие и потеглиха за Le Repose. Трогателната сцена бе донякъде развалена от Ники и баща му, които хладно и официално се сбогуваха един с друг. Напрежението в отношенията им болезнено биеше на очи.

Каретата потегли по прашните улици на града и княз Михаил се отпусна, чертите на лицето му се успокоиха. Той улови малката ръка на съпругата си, седнала до него, и уморено каза:

— Надявам се, че не постъпих лошо с тази млада жена. Прекалено груб ли бях, като настоях да се венчаят?

— Не, Миша. Нашият син отказва да признае факта, че я обича. Ще дойде ден, когато ще го приеме, а Алиса обича Ники, в това съм сигурна. Много важно е детето, което ще се роди, да има и майка, и

баща. Не се отчайвай, всичко ще бъде наред — каза тихо тя и потупа голямата му силна ръка.

Наум тя изрече старо циганско заклинание за щастието на този съюз, понеже знаеше колко твърдоглав, независим и непреклонен може да бъде Ники. Също като баща си.

— Повече няма да се месея — въздъхна нещастно князът. — Може би, ако са сами, ще успеят да изградят заедно един добър живот за бъдещото ни внуше.

Дълбоко в душата си той изобщо не се чувстваше обнадежден, но в крайна сметка детето щеше да има име и щеше да наследи огромното състояние на фамилията Кузан. С парите не можеше да се купи щастие, но те поне предлагаха лукс на отчаяния, цинично мислеше старият княз.

Не мина много време от промените в розовия мраморен дворец на „Милионная“ и Ники отново се върна към старите си навици. В началото, макар и с неохота, изпълняваше съпругеските си задължения, като посещаваше заедно с Алиса всички балове, тържества, вечери, пикници. Но по време на тези забави винаги беше отегчен и изобщо не криеше безразличието и недоволството си; или стоеше настрана, пиеше и наблюдаваше Алиса, или се губеше с часове в залите за игра на карти. След по-малко от месец стана болезнено очевийно, че смята светските си задължения на съпруг за непоносими.

Алексей все повече заемаше мястото му като кавалер на Алиса и вече почти непрекъснато я съпровождаше на празненствата, които тя избираше да посети. Алексей я обожаваше и й служеше със сляпото увлечение на младостта, готов и дори нетърпелив да изпълни всеки неин каприз. Алиса ценеше младежкия дух и искреността на Алексей и от все сърце се радваше на компанията му. Започна да цени още повече това приятелство, тъй като интересите на Ники го отвеждаха в съвсем друга посока.

В душата на Алексей кипеше ярост срещу безразличието и неучтивостта, с които Ники се отнасяше към съпругата си, но младежът запазваше за себе си тези мисли, изпълнен с възмущение. Някой словесен двубой с Ники не би допринесъл с нищо за щастието на Алиса, а и при това мрачно настроение на княза, не искаше да

рисува свободния си достъп до дома и до компанията ѝ. Младият мъж негодуваше, но си държеше езика зад зъбите.

Скоро Ники започна да отсъства от къщи по цели нощи, върнал се към навиците, изграждани вече двадесет години. Алиса плака от мъка и яд, когато това се случи за първи път. Болката, изписана на лицето ѝ накара Ники свирепо да се нахвърли върху нея:

— Дявол да го вземе, спри да подсмърчаш! Знаеше какъв съм, като се омъжи за мене, нали? — после гласът му се снижи до смразяващ кръвта шепот: — Моят безпътен живот и пианство ти бяха добре известни, мадам, преди да избереш да ми станеш метреса и по-късно дори съпруга. Със сигурност това не е неочакван удар за деликатната ти чувствителност. Прекалено късно е, та да вземеш да държиш на глупости като чест и добродетелно поведение. Ти самата едва ли си образец на благоприличие.

— Няма нужда да ме обиждаш — прошепна нещастната Алиса.

— За Бога, та може ли да се обижда жена с леко поведение — каза той, за да я нарани. — Какво искаш? Звезди ли да ти свалям? Но — очите му заплашително се присвиха — не си правете илюзиите, че ще можете да флиртувате, мадам, или пък че ще имате свободата да... хм... да кажем, да завързвате приятелства. Предупредил съм за подобни неща. Никой мъж няма да докосне съпругата ми. Каквито и деца да се родят от този брак, ще бъдат Кузан както по име, така и по кръв. И бих се радвал, мадам, ако проявите добрината за в бъдеще да не се бъркате в работите ми.

Алиса често плачеше заради Ники, но ако някой път събереше смелост да повдигне този въпрос, той просто излизаше. Така седмиците се низеха една след друга и тя постепенно прие това положение, защото нямаше друг избор. Но искаше да закрепи: Махай се! Махай се! Щом не ти пука за мене, махай се! Защо трябваше да понася неговата нетърпимост към спътницата му в живота? Ала детето, което растеше и вече риташе в утробата ѝ, нуждата от известна сигурност в този управляван от мъжете свят я караха да приеме неохотно подадената ѝ ръка.

Как бе възможно това да е същият човек, отчаяно мислеше тя. Преди, докато му беше любовница, бе способен на огромна нежност, беше толкова внимателен и страстен. Сега беше студен, безразличен и чужд човек, с когото просто живееха под един и същ покрив. Висока

беше цената, която плащаше за името на детето си. След като веднъж семето беше посято, мъжът можеше да не се интересува повече от жена си, да я отбягва, да я отхвърля; бащата можеше да се измъква от задълженията си, но „ощастливената“ от него жена нямаше такава възможност.

Алиса реши да направи най-доброто в този несъвършен свят. Нямаше да отстъпи пред изпитанията на живота, а щеше да се посвети на Кателина и на бъдещото си дете. Второто ѝ дете също щеше да има име. Съпругът ѝ, въпреки че сърцето я болеше да го признае, щеше да се върне към предишния си начин на живот — дори очевидно вече го беше направил. Тя нямаше да се унижава да проси трохи от любовта му.

Въпреки гордото си решение тя често избухваше в горчиви сълзи. Умът ѝ не успяваше да контролира раненото ѝ сърце.

Ники вече не посещаваше леглото ѝ. Тя добре знаеше за нуждата му от жени и при тази мисъл сърцето ѝ се късаше от болка.

Ники прекарваше вечерите си, като играеше комар по клубовете — безмълвен, мрачен, раздражителен, избухлив. Приятелите му отбелязваха, че женитбата не му се отразява добре. Той пропусна дори годишните военни игри в Царское село в края на лятото, като помоли да удължат отпуска му по здравословни причини. Непринудените дружески взаимоотношения между офицерите щяха да бъдат непоносими в сегашното му настроение.

Пиеше много и мълвата предупреждаваше, че човек трябва да стои далече от княз Кузан; той беше опасен. Когато се уморяваше от коняка и комара, Ники можеше да бъде открит в някое от киргизките нощни кафенета на островите, където пиеше черно кафе с лимонова есенция и опиум, подсладено с шербет, или пушеше хашиш. Наркотиците успокояваха разстроеното му съзнание, притъпяваха раздражението, уталожваха меланхолията.

Ники свикна да се връща къщи, преди Кателина да се събуди и я чакаше в утринната стая, където тя дотърчаваше да си побъбрят, докато той закусваше. Облечен във вечерните си дрехи, той чакаше до загасващия огън. Нямаше желание за нищо друго, освен да види любимата си палавница. Той бе изключително добър с Кателина. Непрекъснато ѝ носеше скъпи играчки, с внимание я изслушваше и беседваше с нея. Щом станеше време за сутрешните ѝ уроци, той се

оттегляше в спалнята си и спеше по цял ден, но ставаше навреме, за да се присъедини към Алиса и Кателина в огромната официална столова за вечеря. Облечен отново във вечерен костюм, той весело бърбореше с Кателина, докато към Алиса се обръщаше със строга учтивост. Веднага щом детето се мушнеше в леглото, той изчезваше за през нощта, без да дава никакви обяснения.

Една вечер на масата Алиса събра кураж и попита Ники дали ще бъде на разположение за танците, които организираше в края на седмицата. Той се поколеба за миг, попита още веднъж за кой ден точно се налага присъствието му, и каза с обичайния си хладен тон:

— Ще намеря начин да дойда, мадам. Моля в деня на събитието напомнете на камериера ми, да ме събуди навреме, за да се облека.

Вечерта, когато щеше да се състои забавата, Алиса беше облечена и чакаше в гостната, когато в десет часа Ники се появи с чаша коняк в ръка — четвъртата, откакто Кателина беше сложена да спи. Беше издокаран с небрежна елегантност в отлично ушит кафяв костюм от кадифе, който подчертаваше стройната му фигура. Игла с огромен тюркоаз и диаманти прикрепяше коприненото му шалче към ризата, а великолепните камъни улавяха и разпръскваха хиляди искри в ярко осветената стая. Алиса не можа да сдържи объркващите я чувства, надигнали се в душата ѝ. Присъствието на Ники все още караше дъха ѝ да спира и тя беше наясно с непреодолимото възхищение, което изпитваше към него.

Като хвърли небрежен поглед на прекрасните екзотични цветя, подредени с вкус в стаята, той тръгна по лъснатия паркет, спря на сред стаята и бавно изрече:

— Ще ми позволите ли да ви направя комплимент за тоалета ви, мадам? Показали сте цялото си великолепие тази вечер.

Топло чувство обзе Алиса, която от седмици наред за първи път получаваше комплимент от Ники. Нима наистина се гордееше с красотата ѝ? Алиса бе в петия месец от бременността си и носеше дреха в леко императорски стил от смарагдовозелен сатен с рюш от зелено кадифе; бродиран византийски бродат украсяваше воланите и опасваше деколтето. Прекрасната ѝ гръд, наедряла от бременността, великолепно се издигаше над корсажа. Смарагдите на Ники лежаха

върху меките хълмчета бяла плът, а огромен медальон се спускаше чак до цепката на гърдите ѝ. Букетче бели теменужки беше прикрепено със зелена кадифена панделка към модерната ѝ висока прическа.

Радостта ѝ живя само миг, тъй като Ники троснато заяви:

— Бих искал да те предупредя да не се навеждаш много ниско, понеже има вероятност да се изтърсиш от роклята си.

Като видя толкова много от плътта на Алиса показана на чужди очи, той се ядоса, но успя да потисне надигащата се в гърдите му ревност, като пресуши чашата си. Приблужи се до една странична масичка и се подпря на нея, като провеси надолу обувия си в кадифе крак и го залюля.

— Деколтетата са на мода, както ви е добре известно — хладно отвърна Алиса.

— Любовните авантюри също са на мода, мадам, но това не означава, че са ви позволени — безочливо каза Ники.

Като не получи друг отговор, освен пламналия поглед на присвитите ѝ виолетови очи, Ники продължи:

— Мога ли да ви предложа чаша коняк, княгиньо. Аз лично изпитвам необходимост здраво да се подкрепя, за да посрещна предстоящото мъчение.

— Ако обичате, Ваше княжеско височество — отговори съвсем официално Алиса. — Аз също почувствах нужда от питие.

Те седяха цели двадесет минути в напрегнато мълчание, като отпиваха от чашите си в очакване на гостите. Те скоро започнаха да пристигат и да се изкачват по главното мраморно стълбище, от двете страни, на което, по двама на всяко стъпало, стояха двадесет и четири лакеи в ливреите на фамилията Кузан. Други двама оповестяваха пристигането на поканените, застанали на вратата на балната зала.

Алиса, възмутена от надменните погледи на Ники, пийна повечко от обикновено и скоро безобразно зафлиртува с няколко млади благородници, които я ухажваха. Постоянно ѝ отправяха комплименти, че е най-красивата жена в Петербург, а тази вечер тя беше в опасно настроение, предразположена да приема ласкателства, докато танцуваше с младите офицери и заобикалящите я настоятелни ухажори.

Тя дори поздрави сърдечно майор Сернов, който дойде да ѝ поднесе комплиментите си и да хвърли поглед на ниското ѝ деколте.

Алиса му се усмихна чаровно, като в същото време си мислеше колко лесно могат да бъдат отклонени мъжете от правия път. Само с малко повече открита розова плът.

Ники стоеше настрани с някои приятели от яхтклуба, като си наливаше коняк с достойна за възхищение последователност и от време на време се заслушваше в разговора, който се въртеше около качествата на две нови танцорки в театъра. Очите му следяха Алиса из цялата стая и гневът му се надигаше с напредването на вечерта. Гледаше я как хвърля изкусителни погледи на младите кавалери, и си мислеше, че е негова съпруга, по дяволите, като си наливаше още коняк, докато разсъждаваше върху неправомерните ѝ действия.

Когато Сернов започна да се навежда прекалено близо до ухото на Алиса и да наднича в деколтето ѝ, Ники взе пианско решение.

Противна малка мръсница, дразни Сернов с големите си гърди. Извини се на приятелите си с учтива вежливост и бавно се запъти към Алиса и Сернов, проследен от любопитните очи на хората, които току-що бе напуснал.

— Добър вечер, Григор — тихо каза Ники, от когото силно лъхаше на коняк. — Няма да те задържаме, Сернов — произнесе той с леден шепот. — Сигурен съм, че нямаш търпение да се присъединиш към приятелите си.

С кратко кимване той му посочи да си върви. С неизмеримата арогантност, натрупвана почти хиляда години у благородниците Кузан, Ники едва изви глава и един лакей се втурна презглава към него.

— Княгиня Кузан е неразположена и желае да се оттегли в покоите си. Моля, придружете я.

Алиса нямаше избор. Ако откажеше, Ники беше способен да направи сцена пред всичките ѝ триста гости. Тя тръгна побесняла.

Като опитен домакин Ники даде знак на музикантите да засвирят отново и така грубо наруши безмълвното очакване, което бе обхванало огромната бална зала. Веднага след това той тръгна за киргизките кафенета, а гостите продължиха да танцуват, лишени от присъствието както на домакинята, така и на домакинята, но за сметка на това възнаградени с превъзходен скандал.

Рано на другата сутрин, когато хоризонтът се оцвети в блестящо розово, Ники се събуди в каретата на път за вкъщи и се отби да купи подаръци на Алиса и Кателина, чувствайки се гузен заради пианската

си постъпка предната вечер. Пролетта си бе обещал да облече Алиса в самури, а и зимата приближаваше. След няколко седмици щеше да падне сняг.

Когато Алиса и Кателина слязоха за закуска в утринната стая, Ники седеше в любимия си удобен стол край огъня, все още облечен в костюма от кафяво кадифе. Кателина скочи в скута му и го обсипа с възхитени възклицания, докато оглеждаше цветята, които все още красяха двореца, и му обясняваше, че готвачът е обещал да ѝ поднесе празнична закуска.

— Ела, чичо Ники — и след кратка пауза: — Isa, исках да кажа — спомни си тя.

Ники беше настоял да я осинови. Някои по-решителни действия, подкрепени със значителна сума, бяха принудили Форсюс да подпише необходимите документи. Той обясни на Кателина на фински — езикът, който детето предпочиташе, че трябва да го нарича „татко“ сега, когато бе женен за майка ѝ. Кателина щастливо плесна с ръчички и в повечето случаи не забравяше да каже „татко“, вместо „чичо“.

— Ела, татко — настоя тя, — и хапни малко празнична закуска с мене.

— Първо погледни подаръците, които съм донесъл за теб и за майка ти — отвърна Ники.

— Би трябвало да хапнеш, Ники — обади се Алиса, която го наблюдаваше от другия край на стаята. Струваше ѝ се блед и много по-уморен от обикновено.

— Думи на добра съпруга, предполагам — иронично подхвърли той, без да обръща внимание на предложението ѝ. — Занеси това на майка си.

Той подаде две огромни кутии на Кателина, която занесе първо едната, а после и другата на Алиса. Тя седеше на масата и наблюдаваше Ники и Кателина. Защо не може да отдели и за мене малко от тази любов и от това внимание? — тъжно си мислеше тя. Той обвинява мен за тази женитба, но ако знаех колко нещастен ще се чувства, щях да откажа. Бяхме толкова щастливи през онези дни в провинцията. Сега се чувстваше като натрапница в дома му, като камък на шията му.

Кателина вече разкъсваше сребрилата опаковка и извади великолепна хермелинова пелерина с шапка и маншон, украсен с бели

кадифени панделки. Ники ѝ помогна да облече приказния си тоалет и тя взе да се върти из стаята, а после скочи на един стол, за да се види в огледалото, и изтича навън да търси Ракели, за да ѝ покаже новата премяна.

Алиса бавно разопакова по-голямата кутия и възкликна от учудване, като видя върху копринената тъкан прелестна самурена пелерина. Ники се протегна на стола си, без да сваля очи от нея.

— Пробвай я — нареди тихо той и моментното щастие на Алиса изчезна, прогонено от наставническия му тон, макар и по-мек. — Искам съпругата ми да бъде подходящо облечена — добави той.

Това е всичко, за което го е грижа, разгорещено помисли тя, спомняйки си за снощното ѝ злощастно отстраняване от собствената ѝ забава.

Тя метна пелерината върху раменете си и сърдито се обърна, а фината мека кожа прошумоля при завъртането ѝ.

Ники леко се усмихна. Предпочиташе сприхавостта ѝ пред тъгата, която я бе обзела напоследък.

— Отвори другата кутия — нареди той.

Алиса ядосано разкъса опаковката и извади дълго до кръста и скроено по тялото хермелиново палто, украсено с перли.

— Не мога да го нося — каза тя със злобно удоволствие, че може да откаже подаръка му. — Прекалено тясно е. Няма да ми става, докато съм бременна.

— О, прости на мъжкото непрактично око. Колко жалко. Може би ще го запазиш за Кателина, като порасне, тъй като няма да ти стане и следващата зима.

— Разбира се, че ще ми стане — разгорещено отвърна Алиса. — Не съм напълняла чак толкова. До следващата зима отдавна вече ще съм възвърнала предишната си фигура.

— Толкова съжалявам, че ще те разочаровам, мадам, но баща ми така държи на законни наследници, че възнамерявам да изпълнявам безпрекословно синовния си дълг и да ви държа постоянно бременна. Щом иска наследници, ще ги има.

— Няма да ме използваш като кобила за разплод! — ядосано избухна Алиса.

— Ще ти дам два месеца почивка след раждането на това дете, но — предупреди той, — ще хвърля семето си отново.

— Това е единственото, на което си способен, без съмнение — подхвърли язвително Алиса.

— Без съмнение — съгласи се Ники със същия тон. — Това ще бъде много приятно изпълнение на задълженията ми, като се има предвид прекрасното ти примамливо тяло, което също ще вземе участие. О — въздъхна той, — с нетърпение очаквам да настъпи моментът, когато ще мога да се проявя като расовия жребец на фамилията Кузан. Ще го направя с голямо усърдие. Ако и вие се справяте с вашата част от отговорността, мадам, малките кузановци ще се появяват с прецизна точност.

И така, младият княз и съпругата му продължиха да живеят в тази жлъчна и неприятна атмосфера, породена от блаженството на брака. Седмиците летяха. С напредването на бременността, Алиса ставаше все по-нещастна и объркана. Отказа се от повечето светски занимания и си стоеше вкъщи с Кателина и от време на време с Алексей. Ники неотклонно следваше ергенския си начин на живот, като скиташе по кафенетата, любвеобилен към Кателина, но безразличен към жена си, която натежаваше все повече и повече.

Княз Михаил както винаги бе добре осведомен и следеше всяка стъпка на сина си и семейството му. Казваха му, че Ники живее ден за ден, сякаш „утре“ просто не съществува. Напива се и спи през по-голямата част от деня, а съпругата си вижда рядко и се отнася с нея като към случайна позната. Княз Михаил се чудеше колко ли още щеше да се сърди Ники. Старият княз ставаше все по-загрижен и все по-отчаян. Несигурен как ще реагира синът му, той накара Кайса-лина да им пише и да ги покани да празнуват Коледа заедно. Отговорът беше учтиво, но категорично „не“. Ники се извиняваше, че деликатното положение на Алиса, която скоро щеше да роди, не им позволява забавления и пътувания.

Загубил всяка надежда, княз Михаил реши да изчака раждането на детето и ако бракът им не потръгне, да предложи на Алиса помощта си, за да ѝ осигури развод. Процедурата щеше да бъде опростена благодарение на приятелството му с императора. Не можеше да допусне нещастieto на Алиса да тежи на съвестта му. Беше хранил глупави надежди, че тя и синът му ще се помирят. Ники упорито

отказваше да изостави предишния си разгулен живот. Щеше да остави Алиса да избере. Каквото и да решише тя, щеше да я подкрепи.

Ники, Алиса и Кателина прекараха спокойна Коледа. Той уважи молбата на Алиса да празнуват според лютеранската традиция, тъй като Кателина беше свикнала с тези обичаи, така че тържествата продължиха много дни. Започнаха в навечерието на Коледа на 24 декември и продължиха до руската Коледа на 6 януари. Кателина събра толкова подаръци, че можеше да напълни с тях цяла стая.

Ники подари на Алиса огърлица от три наниза черни перли. Черните перли бяха изключително редки, най-скъпото бижу за една дама.

Вторият подарък беше голяма снимка на Кателина. Тя беше направена след дълги уговорки на ухо между баща и дъщеря. Ники два пъти води Кателина при модерния фотограф на „Морская“ 4, докато най-после и двамата останаха доволни от снимката. Едно весело личице със закачлива усмивка, обрамчено с хермелин, надничаше над маншона, който момичето държеше в ръце. Кателина бе надписала снимката с още неуверената си ръка на петгодишно дете.

Неприятно чувство за вина обхвана Ники, когато получи подаръка на Алиса — скица с водни бои, направена миналото лято в Мон Плезир. Топли спомени нахлуха в съзнанието му и за кратко нежна усмивка смекчи чертите на суровото му лице.

Всъщност Ники остана у дома няколко нощи, за да празнува със своята осиновена и любима дъщеря. Чете ѝ коледни приказки и пая заедно с нея песни, като още помнеше за огромна изненада на всички. Той мислеше за своите собствени Коледи като дете и се опитваше да достави удоволствие на Кателина. Остра болка прониза сърцето му, когато дълбоко в душата си призна, че тези семейни вечери го успокояват много повече и му носят много по-голяма радост, отколкото алкохолът и опиумът. Колко време беше изминало, откакто не беше пял коледни песни?

Алиса беше доволна, че Ники седи до огъня, че е близо до нея. Знаеше, че скоро той неминуемо пак щеше да изчезне, но реши да се наслаждава на щастието, докато можеше.

Ники гледаше Алиса, докато тя четеше на Кателина или свиреше на пиано. Отново изпитваше възхищение пред красотата и чара на тази жена, която беше негова съпруга. Улавяше се, че спомените му често го пренасят в щастливите им дни в Мон Плезир, че мисли за детето в утробата ѝ. Алиса беше очарователна в кашмирената си свободна рокля, подходяща за дами, които „очакват благословеното събитие“, както деликатно се бе изразила мадам Виви.

За първи път през живота си той се замисли, че става баща. Дори изпита нежна загриженост за предстоящите родилни болки на Алиса. Тя беше мъничка и крехка, а детето вече беше извънредно голямо. Трябва да намеря добър лекар, помисли си той унесено, след което беше примамен да играе с тях и забрави тази тема.

След като Коледа си отиде обаче, Ники отново се впусна в омагьосания кръг на комара и пиенето, като затъваше все по-дълбоко в своя собствен ад. Меланхолията му се задълбочи, пиеше още повече, досадата му от живота стана толкова непоносима, че би я отрязал с нож, ако беше възможно.

[1] Въпреки че не било лесно да се получи развод в Русия, били необходими само свидетели, които да заявят под клетва, че един от съпрузите не е верен. Що се отнася до благородниците, това не било особено трудно, понеже нито един от тях не бил верен, но с дамите било различно.

Ето един пример за благосклонността на императора.

Княз Барятински не успял да получи развод, понеже съпругата му Лидия била прекалено целомъдрена, за да му изневери. Но високопоставените благородници в труден момент винаги прибягвали до помощта на императора. Върху корицата на делото, което му било представено, без дори да го прегледа или да се поинтересува от съдържанието, императорът, за да направи услуга на княза, написал „Моля да се ускори“.

Два дена по-късно един аристократ попитал Лидия Барятинская дали е забелязала в театъра съпруга си с жена му.

— Каква жена? — попитала княгинята.

— Жената, за която се ожени бившият ви съпруг княз Барятински — бил отговорът.

— Това не може да бъде. Аз няма да му дам развод.

На другата сутрин обаче Лидия Барятинская научила, че съпругът ѝ бил получил развод за 48 часа благодарение на бележката на императора „Моля да се ускори“ и че дори бил успял вече да се ожени отново. — Бел.авт. ↑

[2] Когато Александър II изпратил да повикат сина му Владимир и му съобщил, че принцесата на Макленбург-Шверин се е влюбила в него и че той, императорът, желае синът му да се ожени и да улегне, най-красивият от синовете на Александър II отговорил с възклицанието: „Горкото момиче!“ Императорът възмутено се поинтересувал какво има предвид Владимир и получил следния отговор: „Та какъв съпруг ще бъда аз, Ваше величество? Пиян съм всяка нощ и на следващата сутрин лекувам махмурлука си, като отново се напивам.“ — Бел.авт. ↑

[3] Лесна жена, проститутка (фр.). — Бел.пр. ↑

ЛИЦЕ В ЛИЦЕ

Връщайки се една сутрин вкъщи по обичайното за него време, Ники завари дома си закипял от трескава дейност. Всички жужаха като пчели в кошер. Камериерките тичаха по стълбите, лакеите изпълняваха различни поръчки, дори Сергей за момент забрави да освободи господаря си от самуреното палто, ръкавиците и бастуна и вместо това извика:

— Радвам се да ви видя, благородни княже! Снощи не можахме да ви открием.

Без да обръща внимание на нервния укор в думите му, Ники разтревожен сграбчи рамото на Сергей:

— Какво има, Сергей?

— Господарката, княже. Снощи започна да ражда; много ѝ е тежко, има затруднение.

— Къде е проклетият доктор? — изрева Ники, впил пръсти в рамото на иконома, и го раздруса.

— Лекарят е тука, Ваше княжеско височество, но казва, че нищо не може да направи. Бебето е твърде голямо. Няма да може да излезе.

Ники го блъсна настрана, захвърли ръкавиците и бастуна и се втурна нагоре по стълбите. Врълхлетя като буря в стаята на Алиса. Завесите бяха спуснати, светлината на лампите бе намалена, спалнята всяваше ужас със своя сумрак. Ники изтича към леглото и ужасен погледна притихналата Алиса. Кожата ѝ бе станала прозрачна, ръцете ѝ се бяха свили, стискайки с последни сили чаршафите; дребни капчици пот проблясваха над горната ѝ устна и една влажна къдрица беше паднала върху измъченото ѝ лице.

— Къде е проклетият доктор? — нахвърли се Ники върху Мария, която се суетеше наоколо.

Дори клепачите на Алиса не трепнаха, когато чу гласа му. Света Богородице, нима вече беше мъртва? Той бързо се наведе да напипа пулса ѝ. Беше изключително слаб, но ритмичен.

— Къде е докторът? — повтори той с яростен шепот, докато смъкваше палтото си. Задъхваше се в тази горещца, затворена стая. Обърна се и огледа тъмната спалня.

— Ето ме, благородни княже — пристъпи напред един дребничък човечец.

Ники го изгледа войнствено.

— Какво, по дяволите, става? — изръмжа той, опитвайки се да потисне мощния си глас.

Нещастният доктор кършеше ръце, изпаднал в паника. Буйният темперамент на княз Кузан беше всеизвестен. Този княз можеше да го изпрати в Сибир за по-малко от час, ако му хрумнеше. Как да се осмели да му каже истината? Как да му каже, че детето е прекалено голямо и няма да се роди? Можеше да направи цезарово сечение и вероятно да спаси детето, но не всички жени оцеляваха след тази операция, а тя вече беше много изтощена. Без хирургическа намеса и майката, и детето щяха да умрат.

— Е, докторе? — нетърпеливо попита Ники, без да откъсва поглед от колебаещия се, несигурен човек.

Дребният мъж реши да му каже истината. Ако се случеше най-лошото, можеше да потърси справедливост от княз Михаил.

— Да не сте си глътнали езика? — настоя разгневен Ники.

Докторът тъжно му каза истината; в най-добрия случай можеше да успее да спаси детето. Повече не можеше да направи.

Заслепен от ярост, Ники грабна разтреперания човечец за реверите и го изхвърли през вратата. После със страшен рев извика Иван и всички прислужници. Само след секунди бе заобиколен от цяла тълпа.

— Искам всички акушерки в града да бъдат тук след десет минути! — прогърмя гласът му. — Иване, разпитай този некадърник, който нарича себе си лекар и вземи от него имената и адресите. Изпратете тройки да ги докарат. Веднага! — изкрещя той и се върна в спалнята.

Тази сутрин момчетата от конюшните поставиха нов рекорд по впрягане на тройки и щом и последната катарама беше закопчана, подкараха конете в бесен галон, а шейните полетяха по хрущящия бял сняг.

След десет минути се появи първата акушерка, а след двадесет цяла тълпа жени задръстваха коридора пред спалнята.

Ники, който бе наблюдавал Алиса отчаян и уплашен, излезе и ги огледа с критичен поглед. Няколко освободи веднага, понеже бяха прекалено мръсни, а останалите натика в стаята при Алиса.

След като я прегледаха, повечето само поклатиха глави и отказаха да я докоснат. Бяха сигурни, че ще умре, и ако се намесеха, щяха да бъдат обвинени за смъртта ѝ. Нито една не желаше гневът на княз Кузан да се излее върху нея.

Накрая една жена каза съвсем просто:

— Няма голяма надежда, Ваше височество. Много е слаба и бебето е прекалено голямо, но ще опитам.

Струваше му се, че полудява. Няма надежда? Алиса щеше да умре? Цялото му богатство и власт бяха безпомощни. Отчаянието зейна в душата му като дълбока рана, но той решително го прогони. Пое си дълбоко въздух, тъй като несъзнателно почти беше престанал да диша, с едно махване на ръка освободи останалите жени и с пресекилив глас, пропит от чувства, каза:

— Ако не можете да спасите и двамата, жертвайте детето; измъкнете го по какъвто и да било начин; не ме интересува. Няма да изгубя жена си! Чувате ли? — шепнеше яростно той. — Няма да изгубя жена си!

Жената се разтрепери от трескавия му поглед и не можа да отговори. Луд ли е този човек?

Алиса лежеше в безсъзнание, като от време на време изплуваше от дълбоката забрава и чуваше по някоя откъслечна дума. Мислите ѝ блуждаеха в някакво объркано време; появяваха се фрагменти от някакви картини — лози, цветя, тя и Ники в Мон Плезир. Безумно се молеше да се освободи от болката сред нахлулите спомени от детството ѝ — борови гори и покрити с детелини ливади. Вземи ме, върни ме обратно! Трябваше да има нещо повече от тази нетърпима агония на раждането, от жестоката режеща болка, толкова противоестествена, толкова страшна.

Защо изобщо, простенваше тя, беше легнала с Ники на онази морава и защо бе поискала да я люби? Беше забравила колко силни са

контракциите и родилните мъки. Болката пълзеше бавно по тялото ѝ, а после внезапно я раздираше като лапите на див звяр, разкъсваше я на парчета и я караше да крещи, изпаднала в лудост. Стискаше чаршафите и ги дърпаше, докато ръцете ѝ отмаляваха, извиваше се, обръщаше се, опитваше се да избяга от ноктите на чудовището, на това побесняло животно.

Сега вече не я болеше. Тя потъна, останала без сили, в сънищата и тъмнината, където чуваше само собственото си хлипане. Умираще. Бебето нямаше да се роди. Мили Боже, наистина ли умираше? За това ли шепнеха те? Искаше да види Ники и Кателина. Трябва да обясня на Кателина. Тя е толкова малка. Няма да разбере. Искаше да види Ники. Ники! — изкрещя тя — Ники! За нейния плуващ в мъчения свят, това беше крясък, но за тези, които стояха край леглото ѝ, беше тих стон.

— Ники.

— Тук съм, любов моя — отговори той пречупен, смазан и тя бавно отвори очи.

През някакво златисто сияние мургавото му лице, светлокафявите му очи се взираха с любов в нея. Ръката ѝ потръпна от желание да го докосне, но нямаше сили да я вдигне.

— Обичам те — промълви той.

Тя се усмихна едва-едва при тези думи, които не бе чувала от месеци. Опита се да каже: аз също те обичам, но вече нямаше глас.

Какво правеха с тялото ѝ? Не ме докосвайте, искаше да извика, оставете ме. Тъмнината се спусна отново и тя си помисли: Колко много болка може да изпитва една мъртва жена.

Акушерката тихо даваше наставления на Ники.

— Натискайте стомаха ѝ, тя няма повече сили да се напъва. Аз ще се опитам да извадя бебето. Само още сантиметър, да успеем да измъкнем главата му и ще се справим.

Тя безмилостно направи разрез, за да разшири отвора. Сръчните ѝ пръсти се движеха в тялото на Алиса, опипваха, пробваха. Така минаха три дълги минути, а от челото на жената капеше пот. Ники правеше, каквото му кажеше тя, и натискаше издутия корем, като непрекъснато повтаряше отчаяно и безнадеждно: Помогни ѝ! Помогни ѝ, Господи! Исусе и всички светии, помогнете ѝ!

Най-после цялата главичка на бебето се подаде навън и в стаята се чу въздишка на облекчение. Горчивото отчаяние на Ники започна да

отстъпва и той си позволи да се надява. Много бавно акушерката измъкна първо едното рамо на детето, после другото, след това дългото телце и накрая — свитите крачета. Беше момче, едро и здраво и сега вече се дереше от рев в ръцете на дойката.

Ники хвърли бегъл поглед към детето, чието раждане можеше да струва толкова скъпо. Ръцете на Алиса се отпуснаха и той вдигна очи към акушерката.

— Ще оживее ли? — попита той, а в погледа му се четеше страх от отговора.

— Млада е, господарю и ако не се появи родилна треска, може и да оживее.

— Благодаря — тихо каза той. — За това, което направи, ще живееш безгрижно и охолно до края на дните си. А ако жена ми оживее, всичките ти наследници ще бъдат осигурени за цял живот. Не мога да я загубя.

Ники простена и отпуснал тъмнокосата си глава на леглото, зарида, без да се срамува.

Стоя буден цяла нощ, без да смее да притвори очи от страх, че слабото дишане можеше да спре. Обещаваеше на небесата хиляди жертви и дарове, ако я оставят жива. Припомняше си всички детски молитви и заклинания и ги повтаряше с една-единствена цел — да умилостиви Господ и той да даде живот на съпругата му.

Беше попаднал в ада. Разкъсваха го чувство за вина и срам, но една мисъл изместваше всичко останало. Обичам я и тя не може да умре. Сега вече знаеше, че я е обичал от самото начало, въпреки че бе отричал това човешко чувство и го бе смятал за страст. Изобщо нямаше намерение да се влюбва в нея, беше се закълел да не обича повече никоя жена, дори и тя да е влюбена в него. Всичко бе започнало като спорт, като игра за убиване на времето, а сега и сам Бог не можеше да му помогне. Беше ли твърде късно? Късно ли беше да се опита да я направи щастлива, да ѝ даде любовта, която заслужаваше?

Той закри лицето си с ръце и промълви:

— Умолявам те, Господи, остави я да живее...

След дълги часове, на зазоряване, клепачите на Алиса потръпнаха и Ники скочи от стола си. Очите ѝ се спряха върху наведената над нея фигура и през златистата омара тя разпозна Ники.

— Роди ли се бебето? — прошепна Алиса със слаб глас.

— Да, любима, момче — той пое отмалялата ѝ ръка в своята.
Очите ѝ заблестяха триумфално.

— Имаш наследника си — появи се на устните ѝ слаба усмивка.

На прекалено висока цена, агонизираше Ники, но се усмихна в отговор и каза много нежно:

— Благодаря ти, любима, за чудесния син. Има ли нещо, което да желаеш? Каквото и да било на този свят!

Алиса се усмихна отново и едва промълви:

— Сега понякога ще оставаш ли вечер вкъщи?

— Всяка вечер — обеща той и си помисли: Само живей, за да мога да оставам всяка нощ с тебе. Само живей!

— Тогава си струваше... — думите ѝ заглъхнаха и тя пак потъна в сън с доволна усмивка.

Ники не се отдели от нея три дни и три нощи. Пулсът и беше слаб, но не се изгуби. Сутрин той разговаряше за малко с Кателина и веднага се връщаше на поста си. Беше небръснат, мръсен, потен и изтощен, но сега, на третия ден и обнадежден. Алиса нямаше треска и предния ден успя да ѝ даде да хапне малко бульон. Можеше почти да си позволи да бъде оптимист.

Ники беше изпратил вест на родителите си веднага след раждането на сина си и майка му бе поела всички грижи в детската стая. Като видя баща си, Ники бе започнал да се извинява, но княз Михаил благосклонно го бе възпрял.

— Няма нужда от извинения, сине. Аз също съм бил млад и абсолютно независим. Само се надявам с Алиса да намерите такова щастие, каквото намерихме ние с майка ти. Целият хашиш в света не може да замени жената, която те обича — каза старият княз и му намигна. — Мисля, че вече няма да бъдеш толкова чест гост на киргизките кафенета, а, момчето ми?

— Не, татко, това поне е напълно сигурно — Ники тихо се разсмя.

Няколко дни по-късно Алиса, почувствала се доста по-добре, седеше в позлатеното легло, държеше големия си здрав син и му гукаше, като се взираше в бледосините му очи, вече придобили златист оттенък. Ники влезе в стаята и се прехласна от гледката —

възстановила руменината си, Алиса си играеше с чудесния си син. С неговото дете, безсмъртието му в този свят, неговия знак във вечността.

Като махна с ръка на камериерката да вземе детето, Ники се приближи до Алиса и седна на леглото.

— Не искаш ли да подържиш сина си? — попита тя.

— Скъпа моя, за днес приключих с бебетата. Кателина настоя да вземем и Саша, докато се пързалихме със сребърни подноси по перилата на стълбището, и рано тази сутрин запознахме и най-младия член на семейството с това приятно занимание. Аз държах Саша, а Кателина се беше настанила в скута ми и летяхме по стълбите сред крясъците и възклицанията на палавата ни дъщеря.

— Боже Господи! — очите на Алиса се разшириха от тревога. — Та Саша е толкова малък!

— Наистина, мадам, съгласен съм — невинно запримигва Ники, — понеже след първите три спускания заспа в ръцете ми и пропусна четвъртото — погледът му стана нежен. — Толкова си красива тази сутрин.

— Благодаря. Благодаря също за дните, които си прекарал край леглото ми. Ракели ми каза, че си бил много грижовен — каза закачливо Алиса. Чувстваше се прекрасно, изпълнена с огромна радост.

— Е, мадам, надявам се, че знам какви са задълженията ми — отговори Ники и се престори, че е сличан. После каза сериозно: — Бих искал да говоря с тебе.

Сърцето на Алиса се сви. Сега, когато беше във от опасност, той сигурно вече нямаше да се грижи за нея. Тя се отпусна върху възглавниците, готова за най-лошото.

— Да, Ники — гласът ѝ трепереше от страх.

— Веднага след като се възстановиш, заминаваш за провинцията. Искам децата ми да бъдат отгледани далеч от прахоляка и шумотевицата на града.

Ето как бе решил да постъпи, с горчивина помисли Алиса и си спомни обещанието му да си остава вкъщи всяка вечер. Не трябваше да се отрича от думите си по този начин. Щеше да я отстрани от пътя си и щеше да идва и да си отива, когато му хрумне.

— Няма да стане! Не отивам никъде! — ожесточено запротестира тя.

Вече трескаво търсеше някакъв изход. Княз Михаил и княгиня Кайса-лина щяха да я разберат. Може би развод, свобода и за двамата, беше единственото решение. Но сега се чувстваше прекалено изтощена, за да мисли за това. Предизвикателният ѝ поглед угасна.

— Може би ще се съгласиш да заминеш, ако и аз те придружавам. Не знам дали ще ме разбереш, но внезапно започнах да копнея за чистия въздух на село.

Алиса бавно вдигна изморените си очи и внезапно бе обзета от безоблачно щастие. Ники взе двете и ръце в своите и нежно каза, взирайки се във виолетовите очи:

— Има още нещо, което никак не е на мода, но какво да се прави. Оглупял съм от любов по съпругата си.

Алиса разтвори по детски ръце. Ники я прегърна.

— Ще бъдем щастливи, ти и аз. Ще се погрижа за това.

— Да — прошепна тихо Алиса, докато Ники се навеждаше, за да целуне разтрепераните ѝ устни, — винаги си бил способен да се погрижиш за това.

След като Ники откъсна устни от нейните, Алиса нежно промълви:

— Ники, мога ли да те помоля за нещо?

— Разбира се, любима — прошепна с дрезгав глас той, допрял устни до ухото ѝ.

— Не би ли се отказал от любовници като Софи, които постоянно ни натрапват компанията си? Никога не знам за какво да говоря с тях и се чувствам толкова глупава и объркана. — Това беше наполовина изявление, наполовина въпрос.

Той помълча известно време, опитвайки се да скалпи някоя лъжа, но не можеше да го направи. Бе започнал нов живот. Не искаше да се отнася с тази прекрасна жена както преди.

— Ще престъпвам клетвата си само по веднъж на ден, обещавам.

С пакостлив поглед Алиса промърмори:

— Значи и аз, княже мой, ще вървя по собствения си път. Това вече е толкова на мода. И двамата дискретно ще хвърляме по някой поглед настрана от време на време.

Ники отметна глава назад и се разсмя.

— Проклетата безочлива палавница. Още не си разбрала къде ти е мястото. Никога няма да се научиш на покорство и послушание, а? Спомни си, че знам как да пазя своето. Божичко, жено! — устните му се разтегнаха в широка усмивка. — Предполагам, че ще се заяждаме до полуда от сутрин до мрак и често ще се хващаме за гърлата.

— Така предполагам и аз, княже мой — отвърна Алиса и закачливо го погледна през гъстите си мигли, — но това държи настрана скуката, пък и аз обожавам миговете, когато се сдобряваме.

ЕПИЛОГ

В Мон Плезир бе построен елегантен параклис и когато Алиса учудено попита Ники, защо го е направил, той стеснително ѝ отговори, че когато е раждала Саша, е обещал да издигне църква, ако Бог запази живота ѝ.

— Боже мой, та кой друг ще го използва, освен слугите? — каза тя невярващо, но тайно изпита огромно удоволствие.

Истина беше. Нямаше често да се използва, освен от прислугата. Но той знаеше, че от време на време щеше да влиза в свещеното убежище, за да благодари, че жената, която обожаваше, бе останала с него — в брака и в любовта.

Князът не напълни детската стая насила, както бе заплашвал някога, а с пълното одобрение на съпругата си, която го уверяваше, че нито едно раждане не е било толкова трудно като това на Саша. След раждането на третото им дете се наложи да разширят крилото, в което бяха разположени детските стаи. Княз Кузан често казваше много сърдечно, че доста му е харесало да изпълнява дълга си, свързан с продължаването на рода; освен това така напълно удовлетворяваше желанието на баща си да има наследници.

Ники също така одобряваше старата персийска поговорка: Три неща най-много радват божиите очи: да заченеш дете, да посадиш дърво и да напишеш книга. Все някой ден, казваше той, ще се заема с второто и третото.

Ники рядко се появяваше в града, и то винаги заедно със семейството си. По време на тези посещения той гордо показваше красивите си подрастващи деца, а дворецът от розов мрамор ехтеше от щастливите им гласове и нескончаемите им забавления. В клубовете го виждаха рядко и за другите жени той беше безвъзвратно изгубен. Те често хвърляха нежни погледи към високия красив княз, но той вече не

им обръщаше внимание, доволен и щастлив в компанията на прекрасната си съпруга и чаровните си деца.

Когато синът им Саша възмъжа, оказа се, че проявява забележителна склонност към разгулния живот, воден някога от баща му.

— Понякога ми се струва, че ти направо окуражаваш Саша да развратничи, като одобряваш всичките му дяволски хрумвания и не обръщаш внимание и на най-шумните му лудории — от време на време отбелязваше Алиса, отправяйки укор към княза.

— Хайде стига, скъпа. Остави момчето да си поживее.

— Да, това винаги е била твоята максима, стар развратнико и виж сега какво става. Нали знаеш — каза мрачно тя, — че намерих гувернантката на по-малките деца в леглото на Саша. Та тя прехвърля четиридесетте!

— Знам, скъпа — успокой я Ники, — но това не се случи повече. Саша без съмнение е взел присърце майчиния ти съвет.

Всъщност след тази любовна афера, Ники бе провел разговор на четири очи с безразсъдния си син и го беше предупредил да не наранява така просташки чувствата на майка си.

— Ще ти спестя съветите, които едва ли ще приемеш в тази млада възраст, и само ще ти препоръчам, заради спокойствието на дома ми, момчето ми, да използваш за тези неща лятната къща край езерото. Мястото е много дискретно.

И така момчето последва съвета на баща си, но това е друга история.

ЗА АВТОРКАТА

Сюзън Джонсън, удостоена с много награди за творчеството си и авторка на още десет романа, живее в провинцията близо до Норт Бранч, Минесота. Завършила е история на изкуствата, но тя смята живота на писателя за най-добрия възможен избор.

Издирванията, които прави, за да събира факти за своите романи, я отвеждат в миналото и на далечни места, а за да вдъхне живот на героите си, тя позволява на въображението си да се развихри, за да проследи сложната плетеница на човешките мисли и чувства.

Но да не забравим най-важното... за Сюзън Джонсън писането на романи е удоволствие.

Издание:

Сюзън Джонсън. Степното цвете

ИК „Бард“, София, 1995

Американска. Първо издание

Редактор: Димана Илиева

Коректор: Юлия Шопова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.